

REMÉNYIK LÁSZLÓ

Felvert por

Reményik László

Felvert por

I. rész

1.

Hiába villódzott az égbolt megannyi lámpása, csodálatos ragyogásukat eltakarta a felhőpaplan. A határban a kalászosok már szárba szökkenek volna, de sarjadó leveleiken egy csepp harmat sem volt. Pedig nagy szükség lett volna az éltető vízre: ötödik aszályos évét élte a természet.

A végeleáthatatlan táblák a falu szélén kezdődtek. A termőföldről egy földút és egy magányosan álló, égisz erő nyárfa választotta el a szélső házat. Kerítés nélkül bújt meg, az udvart elhanyagolták. Ablakai közül csak a kisháló volt nyitva.

Hűs levegő áramlott a gyermekszobába, ahol egy vékonyka kislány aludt az ágyon. Összegömbölyödve, mint egy macska lapult meg a paplan alatt. Egyenletesen lélegzett, és bár nyugodtnak tűnt, olykor mégis összerezgett, és halkán nyöszörgött egy rövidet.

Az egyszerűen berendezett helyiséget az ágyon kívül egy asztal, a hozzá való székek és egy vete-medett ajtajú szekrény próbálta lakályossá tenni – eredménytelenül. A falak sápadtságát semmi sem oldotta. A mennyezetről lógó csupasz villanyvezeték műanyag foglalatban végződött.

A feltűnő sivárság egyáltalán nem zavarta a csöppséget, Akit csupán a fekhelye végében álló egykori porszívódoboz érdekelt. A játékaik voltak benne – nem sok, de csak ezekkel tudta legalább némileg oldani a magányos, egyformán eseménytelen napok sivárságát. Ha netán betért volna hozzá valaki, hogy a kinti világról kérdezze, bizony nemigen tudott volna mit mondani neki.

Kakas kukorékolása verte fel az éjszaka csendjét, és mintha a ház nyugalma is megzavarta volna. A nagyszoba ajtaján panaszos monológ foszlányai szűrődtek ki – mintha egymagában méltatlankodott volna a férfi. De nem: felesége is ott volt, és egykedvűen hallgatta. Nem először alakult így az életük, de most utoljára. Sarkig tárult az ajtó, és feldúlt arccal lépett ki rajta az apa, telepakolt sporttáska húzta a vállát. Sietősen indult a kijárat felé, csak a gyermekszoba ajtaja előtt torpant meg egy pillanatra. Aztán öles léptekkel kisietett.

Egy fuvallat összekoccantotta a gyermekszoba egymást fedő, résnyire nyitott ablakszárnyait. Erre a harmatgyenge zizzenésre ébredt fel a kislány. Mocorgott kicsit a szalmazsákon, és már éber is volt, mintha nem is a legmélyebb álmából ocsúdott volna. Mintha lenne még ott vele valaki? A szokásosnál jóval élénkebben figyelt, de hiába hegyezte fülecskáját, mit sem ért el vele. Mégsem fogta el a félsz.

– Hol vagy? – suttogta.

Türelmesen várt, de nem érkezett felelet. Váratlanul elkapta a hév. – Úgyis rád találok, te rejtőzködő! – kiáltotta.

Felült az ágyban. Törökülésbe kuporodott, eligazította maga körül a paplant, kezét összekulcsolta az ölében. Fejét makacsul körbeforgatta.

– Meg akarlak találni! – mondta meglepően határozottan.

– Itt vagyok! – szólalt meg a Hang.

Fogalma sem volt róla, honnan hallja a választ. Mintha egyaránt szólt volna a szekrényből, az asztalfiókból, az ágy alól, a dobozból és a falakból. Merev arcvonásai lassan felengedtek.

– Nagyon vicces vagy, te Hang! Mintha valahonnan belülről szóltál volna, de mégis kívülről hallak. Hogyan csinálod?

– Nem rajtam múlik, hogy épp honnan hallasz engem.

– Hát akkor kicsodán?

– Csakis terajtd!

Az emberpalánta egy kukkot sem értett az egészből. Nem is vicces ez a Hang, hanem egyenesen bolondos. – Az meg nem is olyan nagy baj, legalább tréfálkozom vele egy kicsit! – gondolta.

– Ha meg tudsz szólalni, akkor valamikor meg is kellett születned. Igaz?

– Biztosan úgy van, ahogy mondod – gondolkodott el a Hang.

– Fogadjunk egy kérés teljesítésébe, hogy április elsején születnél! – kacagta el magát a gyermek.

– Telitalálat! – jött a válasz minden habozás nélkül.

– Nyertem, nyertem! – ujjongott az apróság, és önfeledten tapsikolt. – Akkor teljesítened kell egy kérésemet! – robbant ki belőle boldogan. – Igaz?

– A fogadásunk szabályosan megkötöttet. Te nyertél. Várom a kérést!

A lányka átszellemült arcáról egyszeriben eltűnt a mosoly. Most mit is kérjen?

– Légy egy kis türelemmel, te Hang! Nem olyan könnyű kitalálni, mint ahogy elképzeltem!

– Gondolkozz nyugodtan! Ráérek.

– Valóban? – ráncolta gondterhelten parányi homlokát. Némán peregtek a percek. Arcára egyszer csak visszaköltözött a mosoly. Meleg hangon szólalt meg.

– Azt kérem tőled, te Hang, hogy most azonnal változz át egy igazi, hűséges kutyává! Még-hozzá olyanná, hogy akár a tenyeremben is elférj!

– Itt vagyok! – vakkantotta válaszul valaki. – Ha akarod, máris kézbe vehetsz!

Jobbjával előrenyúlt a kislány, és hamarosan rátalált a kutyára. Vele szemben ült, a paplan tetején. Bal tenyerébe vette, és érzéssel végigsimította a fejétől a farkáig.

– Mi a neved, kiskutyám?

– Nekem nincs olyan – felelte szomorúan a kutyus.

– Nekem is csak annyit szoktak mondani idehaza, hogy gyere ide! – suttogta megértően a lányka. – Ennél azért mégis csak többet érdemelnék, azaz érdemelnénk! Igaz? Tényleg, te honnan a csudából érkeztél ide hozzám?

– Egészen pontosan magam sem tudom. Csak bolyongtam a nagyvilágban, mint aki keresi az igazi helyét, de még nem találta meg.

– Megvan, megvan! – rikkantotta a gyermek.

– Ugyan, mi lenne meg?

– Hát mi más is, kiskutyám, mint a te becsületes neved! Szerintem nagyon is rád illik!

– Ne csigázz tovább! Bökd ki végre!

– A neved Kóbor lesz! – jelentette ki ünnepélyesen az apróság.

Elmélázva, hosszasan meredt maga elé a kutya. – Ez a név úgy passzol rám, mint a saját bundám. Ilyen gyorsan és leleményesen csak olyasvalaki képes nevet rögtönözni... – emelte tekintetét a csöppségre.

A pirkadat első sugara szűrődött be az ablakon. A kislány alakja fokozatosan rajzolódott ki a sötét háttéren. Kóbor eltűnődve nézte a leányka üres tekintetét, és szíve erőset dobbant.

– Tudod mit? – nyalta meg a parányi tenyeret. – A te neved pedig Hajnalka lesz!

2.

A faluszéli háztól távolodó léptek zaját most is elnyelte a messzeség.

– Téged soha nem visz magával a mamád? Miért nem berzenkedsz ellene, Hajnika? – morgolódott a kutya.

– Egyszer már kérdeztem tőle – vont a vállát.

Kóbor szeme felcsillant, hogy ezt hallotta. – Mit felelt rá?

– Hogy nekem máshol is ugyanolyan lenne, mintha itthon maradnék. Akkor meg minek is mennék vele?

– És te mit mondtál erre?

– Semmit. Beláttam, hogy igaza van.

Micsoda hasgörcsöt okozó, emészthetetlen zöldségzagyvalék! A gyermeteg naivság annyira felbosszantotta a kutyát, hogy szó nélkül kiment az udvarba, ahol most sem tudott betelni a milliónyi izgalmas szaggal. Fél óráig is eltartott, mire nagyjából körbeszaglászta a szűkebb környéket. Felszegte fejét. Mereven felálló füle antennaként gyűjtötte be a közeli és távoli hangokat, neszeket. További, színes információk gazdagították, serkentették. Még hogy ugyanolyan lenne otthon ücsörögni, mint tevékenykedni széles e világban? Hát ezt a tejbegrízsöveget is csak Hajnival lehet megetetni. Pontosabban, máig lehetett. Sarkon fordult, és visszasietett a házba.

A csöppség továbbra is ott tétlenkedett, ahol hagyta. Megállt előtte, és szép szóval kérlelte: – Gyere velem, aranyos madárkám! Reppenj ki ebből a szűk kalitkából! Ismerd meg végre a létező világot!

A gyermek egykedvűen ingatta fejét. A lábát összekulcsolta, és úgy lógázta a szék alatt. A kutya lágyan, de határozottan ráfogott a vékonyka csuklóra, úgy vont ki maga után az udvarba – ő meg kényszeredetten engedett az enyhe erőszaknak. A gangon aztán megmakacsolta magát, és egy tapodtat sem volt hajlandó tovább menni.

– Kezdetnek ennyi is elég lesz – nyugodott bele Kóbor. – Most pedig ülj le ide a lépcsőre! – húzta le finoman a lányka alkarját. Kénytelen-kelletlenül, de csak engedelmeskedett Hajni, míg a becses fertályán nem találta magát. Felhúzta, kezével átkulcsolta a lábát, keskeny ajkát a térdéhez nyomta. Vele szemben, az udvaron hasra vágta magát a kutya, és belekezdett a mesébe:

– Hol volt, hol nem volt, volt egyszer két folyó. Csak az innenső víz mentén laktak emberek. A zsíros föld gazdagon termett, a kerek erdő hemzsegett a vadtól. Jóformán csak ki kellett tátani a szájukat, és már tele is volt a bendőjük. De hiába a jólét, a kényelem, az emberek többsége mégis elégedetlen volt sorsával.

Egy hús hajnalon néhány külön felkerekedett, és kevés jószágával elindult a másik, a sekély folyó felé. Letelepdedtek a kavicsos parton, ahol kemény és áldozatos munkával rakták le új életük alapjait.

Az elhagyott falubeliek olykor lóra pattantak, és elvágattak régi cimboráikhoz, hogy pöffeszkedve sajnálkozzanak rajtuk. Ez nemhogy csökkentette volna a lenézettek elszántságát, de kimondottan ösztönözte őket. Így hát a bővizű folyó partján lakó nagyképűek csak addig élcelődtek, amíg fel nem ismerték, hogy amazok nehezebb helyzetük ellenére elégedettebbek náluk. De végül ráébredtek, és ezután minden galádság árán is megpróbálták az elvándoroltakat ellehetetleníteni.

Volt a két folyónak egy tündére, aki hol az egyik, hol a másik meder ágyában aludt, és előbb-utóbb megharagudott ostoba és lehetetlen viselkedésükért a csipkelődő emberekre. Egyik reggel kilépett a bővizű folyóból, és elhagyta azt. Útja egy madárcsicsergéstől hangos, szebbnél szebb virágoktól tarkálló, illatosnál illatosabb rózsákban bővelkedő ligeten át vezetett. Ahogy átért rajta, egy apró gránitkövet dobott a háta mögé.

– Nőjön belőled egy megkerülhetetlen és megmászhatatlan hegyóriás! – parancsolta, majd az addig sekély folyót választotta lakhelyéül, és annak partján egyre kövérebben zöldellt a fű.

A korábban mély vizű folyó rohamosan apadni kezdett, és az ott lakóknak már nem csak a lelki nyomor jutott, hanem az éhkopp is. Végül összeült tanakodni a vének tanácsa. Mitévők legyenek?

– Elvégre csak a földijeink laknak a hegyóriás túloldalán! Kössünk be hetvenhét paripát a hordós szekerek elé, azok majd gyorsan megjárják az utat oda és vissza is! Kérjünk segítséget!

A lovak szélvészfényként vágattak, de az út túl hosszúnak bizonyult: nem bírták szusszal. – Akkor fogjunk be hetvenhét bivalyt a hordós szekerek elé! – A bivalyok nagyon erősek voltak, de lassúak is. Sosem értek oda.

Egy tétován lépkedő gyermek került a vének elé, és izzadó tenyérrel markolászta csacsija hevederét.

– Mi vállalkoznánk az útra! – és pajkosan megpaskolta a szamár oldalát. – Együtt mennénk! A vének szóra sem méltatták, ám ők mégis útra keltek.

A gránithegyen át akarták elérni a sekély folyót. A szamár megfontolt léptekkel kaptatott fel a köves meredeken. A gyerek erősen fogta a hevedert, és mindegyre biztatta barátját: meglátod, pajtikám, ha nagyon akarjuk, sikerülni fog! Átvágtak a habos felhőkön, és mire felértek a tetőre, teljesen elkészültek az erejükkel. – De legalább megpróbáltuk! – olvashatták volna le holtfáradt arcukról a madarak. Ahogy voltak, úgy dőltek oldalukra, és már aludtak is. Tán nem véletlenül, de mindketten vízzel teli hordóhegyekről álmodtak.

A vízi tündér ekkor kilépett a legfodrosabb felhőből, és forrást fakasztott a hegyormon. A gyermeket és a csacsit odavezette a zúgó alá, ott tutajra ültette őket, és lesiklott velük a bővizű folyóhoz.

Az egykori különök nagy szeretettel fogadták az érkezőket. Étellel, itallal kínálták őket, és még marasztalni is próbálták a két jó barátot.

– Nem időzhetünk egy fölösleges percet sem – mondta a gyermek. – Víz nélkül odavesznek az emberek!

A készséges helybeliek százötvennégy óriási hordót töltöttek meg, felrakták őket a kis csacsi hátára, a két jövevény pedig nekiindult a meredeknek. Ahogy a tündér ezt meglátta, kivett

hajából egy szál tűzpiros rózsát, és a két vándor lába elé dobta. A gránithegy széltében megnyílt, és a hasadék bejáratánál ott termett a hetvenhét szélvészgyors paripa és a hetvenhét erős bivaly is, szekeresből. A tele hordók átgurultak a csacsi hátáról a szekerekre, és már indulhatott is az életmentő csapat.

A kiszáradt folyó partján élő emberek nagyon megörültek a paripáknak és a bivalyoknak. Csapra verték a hordókat, és testvériesen megosztottak a vízen. Miután teleítették magukat, kimentek a kiszáradt mederhez, és vizet álmodtak bele. A gyermek és a csacsi épp akkor ért ki a nyiladékból. Amint szótlanul áthaladtak rajta, abban csörgedezni kezdett a kristálytisza forrásvíz, és mire hazaértek, újra bővizű folyóvá duzzadt.

Amikor vége lett a mesének, a kislány szó nélkül felállt, és bement a házba. A kutya még hempergett egyet a sárgás füben, majd talpra ugrott, és ő is elindult, de épp az ellenkező irányba. Csak órák múlva, bokáig érő nyelvvel tért vissza. Az égig érő nyárfa felé vette az irányt, és annak hűsében végignyúlt. Még el sem helyezkedett igazán, amikor a ház ajtajában kihevült arccal megjelent Hajni. Előrejtött, egészen a lépcsőig, még le is lépett róla, de ott aztán megfordult, és már ment is vissza.

Te aranyos kis csacsi, mekkora számár lesz belőled!

3.

A kora reggel ásítózva ébredő kutya meghökkenve tapasztalta, hogy üres a gyermekágy. Megdörzsölte a szemét: tán hiba van a kuksival? De nem. Földnek szegezte orrát, és elindult a nyomon. Nem kellett sokáig vizsgálódnia: orra hegye az ajtónak ütközött.

– Az én szimatom eddig még egyszer sem hagyott cserben! – mérgelődött, és visszakullogott a kiinduló ponthoz. Újra szagot keresett, és precízen lekövete, de ismét az ajtónál találta magát. – Ekkora balfácán mégsem lehetek! – értetlenkedett. Tehetetlenségében mellső mancsával nekitámaszkodott az ajtónak, és annak egyik ablakán kinézett az udvarba. A látottak végre megnyugtatták: a gyermek a gang lépcsőjén ücsörgött.

Amilyen halkán csak lehetett, kinyitotta az ajtót. Lábujjhegyen odalopózott, és a kislány fülébe súgta: – Szép hajnalt!

– Neked is, drága kutyuskám! Nincs újabb mese a tarsolyodban?

Ráérősen ült le a csöppség mellé. Tekintete apránként átszellemült, a messzi távolba olvadt. Figyelme csak nagy sokára tért vissza. Ekkor megrázta bundáját, körbenézett, és kimért léptekkel a lépcsőtől kőhajításnyira álló, égig érő nyárfához indult. Ott aztán letelepedett, a szemét lehunyta, a torkát megköszörülte, és feltűnően hangosan belekezdett:

– Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Afrika. Forró ölében termékeny bölcső ringott. Született abban sok minden, egyebek között egy százlábú is, aki testvéreitől eltérően afféle széllelbelelt alakká cseperedett. Bohókásan ugrabugrált a dzsungel mélyén, amíg el nem csúszott egy banánehéjon. Olyan szerencsétlenül esett, hogy az összes lába töből kitörött. Ott sopánkodott nagy keservesen, hogy mi lesz most vele!

Az ébenfekete bölcs felfigyelt a hét mérföldre hallatszó jajveszékelésre. Parancsára rögvést egy bőven termő fa sarjadt ki az egykori százlábú mellett a földből, és roskadozó ágairól táplálóbbnál táplálóbb étkek hullottak alá, egyenest a még moccanni sem képes sehány lábú szájába. Ezért aztán soványka teste csuklónyira vastagodott és méternél is hosszabbra növekedett. Erőre kapott. Nyúlánk testével oldalazó mozdulatokat tett, és újra megtanult haladni.

Így lett belőle kígyó, és boldogan csúszott-mászott a liánok között még a fák koronájában is. Ismét jól ment a dolga – de nem hazudtolta meg magát, és a régi szeleburdi maradt.

Egyik nap felkúszott az őserdő legmagasabb fájának hegyébe. Karikába formálta testét, és vadul hintázni kezdett az egyik ágon. Addig-addig ficáinkolt, amíg súlya alatt ketté nem tört az ág. Könnyen nyakát szeghette volna, ha hirtelenjében nem kerekedik viharos szél, fel nem kapja, és jó messzire el nem repíti, hogy egy puha dombocskára ejtse – nem máshová, mint a Szaharába!

– Milyen idillien lágy ez a homoktenger! Mintha tejben-vajban fürödne a testem! – kiáltott fel boldogan.

Valóban, a hajnali nap még alig hevítette fel a finom szemcséket. A mi hullónk gyorsan szétnézett új lakhelyén: hová is pottyant? Széltében-hosszában betekeregte a dűnéket, mígcsak a hosszas csavargástól el nem fáradt, és meg nem pihent egy magasabb homokfodor kis árnyékában. Amikor felébredt, a nap korongja már fehéren izzott.

– Hű, az anyját! – szisszent fel mérgesen. – Még leég a bőr a képemről! – Arrébb csusszant, és ismét feljajdult. – A teremburáját, a hasam alatt érinthetetlenül tüzes a homok!

Az önsorsrontó kígyó eltöprengett egyre sanyarúbb sorsán: élni mégiscsak jó, tehát mire ez a sok könnyelműsködés? Át kéne gondolni a dolgokat! Addig-addig ügyeskedett, amíg fel nem tudta emelni testét, így, felegyenesedve mászott ki a slamasztikából.

Azóta észveszejtő ügyességgel száguldozik le és fel a homokdűnék járhatatlannak tűnő világában. Lakhelyet is talált magának: ha túl nagy a forróság odakint, befúrja magát a homokba. És azóta egyszer sem vette félvállról az életet – fejezte be Kóbor, majd halkabbra fogta szavát, és egy másik mesébe kezdett:

– Afrika ama kimeríthetetlenül gazdag bölcsőjében született egy egérfiú is. Piciny korában épp olyan volt, mint a többiek. Testvérkéivel cincogva barangolt a bokrok alatt, de hamar kitűnt közülük önzetlenségével. Sohanapján sem volt rest: szívesen sietett mások segítségére. Épp egy ilyen ügyet intézett a dzsungelben, és mivel már régóta nem látta otthonát, megsza-
porázta lépteit. Nem figyelt eléggé a lába elé, belecsúszott valami lukba, és egy mély üregbe pottyant.

Igencsak megszeppent ott lent. Próbálta számba venni sajtó tagjait, de hiába nézegette volna: se lábát, se vállát nem láthatta a sötétben. Vajon mennyire kékül, lilult vagy horzsolódott le?

– Van itt valaki? – kiáltotta reménykedve, de nem jött felelet, csak az egyre halkuló visszhang.

Odalent hűs volt a levegő, és testét hamar átjárta a hideg. Mivel soha nem volt ötlet híján, mozogni pedig mindenekfelett szeretett, rugó módján felpattant, és szökdécselni kezdett – oly szorgosan, hogy még az arca is kipirult tőle.

Lakott néhány rovar is a barlangnak ebben a részében. Egyikük pont akkor akart átrepülni fölötte, amikor még az előzőeknél is hatalmasabbat szökkent, úgyhogy éppen elkapta az óvatlan bentlakót. Ugyancsak sovány falat volt ez vacsorának, bőven maradt még hely a gyomrában. Így hát óvatosan lépkedve, tapogatózva nekivágott az ismeretlennek. Átkelt egy kisebb omladékon, és egy másik üregbe jutott, ahol csendesen csörgedező csermelyre bukkant. Nagyot kortyolt a vízből, majd fáradtan ledőlt aludni.

A nyirkos hűvös hamar felverte a kis szunnyadót. – Micsoda csontrágó cudar hideg van idelent! – didergett, és közben egyre mardosta az éhség.

Mi mást tehetett volna? Az előző nap bevált módszerhez folyamodott, és meg sem állt, amíg be nem kapott öt rovar. A kiadós reggeli fő hasznaként felismerte, hogy mégsem kell olyan sötétben látnia sorsát. Bár ilyen jó fogása többé nem akadt, később sem halt éhen – de a sok szökdécseléstől alaposan lesoványodott. A vékony bőr jóformán rátapadt csontvázára: igazi bőregér lett belőle!

A sok ugrálás jótékony hatására oldalából két, vékonyka bőrredő nőtt mellső lábaihoz. Ahogy használta őket, annyira megerősödtek, hogy idővel már repülni is tudott velük. Új képességével egyre több és több elemózsiához jutott. Apránként megerősödött, és egyre messzebb jutott.

A röpködés persze nem volt túl egyszerű: eleinte gyakran fejjel repült a falnak. Ezért aztán – mivel egészen jó hallása volt, és még beszélni sem felejtett el – repülés közben végig cincogott. A hangot visszaverik a falak, és a visszhangot figyelve a folyosók közepén tudott maradni. Ezután már nem éktelenítették púpok a fejét.

Egyszer, amikor arrafelé szállt, ahol egykor ő pottyant a mélybe, hát egy egérlány sírdogált ott nagykeservesen. Szárnya alá vette a szerencsétlenül jártat, és elkezdte mindenfélére tanítani. Hogy-hogy nem, de élete párjára is rátalált benne.

A kutya még csöndesebbre fogta a hangját; már alig hallatszott. – Egyszer, ha Te, kis számár Hajnika, rájössz, hogy Te is akarsz lenni valaki az életben, akkor ez az égis erő nyárfa – és farkával megcsapkodta a vaskos törzset – legyen számodra az a figyelmeztető határ, amit át kell hozzá lépned. Érted, barátocskám?! – ezt szinte már csak sóhajtotta.

Ekkor egy pisze nózi nyomódott az orrának.

– Értem én, kiskutyám! Hát hogy ne érteném!

4.

Végtelenül panaszos vonítás rettentette fel álmából a kislányt. Nem vitás, ez Kóbor! Gondolkodás nélkül talpra pattant, és kisietett a konyhába. Lépett még néhányat, majd a lépcső következett. Mintha a nyárfán túlról hallatszana a szívbemarkoló segélykiáltás! Tétovázás nélkül – igaz, valamivel lassabban – elindult a faóriás felé. Odaért, megfogódzott benne, éberen fülelt, de nem hallott újabb útbaigazítást.

– Merre vagy, kiskutyám? – kiáltotta aggodalmasan. Válasz semmi, csak az útszéli árok gázos partján kezdett afféle igazi, baljós ciripelésbe néhány tücsök. Mintha egy temetés lélekszagató indulóját húzták volna. – Szólalj már meg végre... – de hiába próbálkozott. Teljesen magára maradt. Lelke csordultig telt egy addig nem ismert, gyötrő érzéssel. Két erő vívott benne életre-halálra: a démoni, bénító félelem és a féltés. Nagy sokára remegő kézzel mégiscsak elengedte a fatörzset, és valami halovány megérzés alapján elindult. Szeme könnyel telt meg. Nem tudta, merre jár, csak ment előre, ahogy a lába vitte. Már a határba vezető poros utat taposta, amikor a sokadik lépésnél valami puhába botlott. Leguggolt, és előrenyúlt: a kutya hevert ott, moccanatlan.

– Mi történt veled? – zokogott fel. Csak nem halt meg? A gyermek lelke beleremegett a fájdalomba. Ez már sok volt a mesterien színészkedő négylábúnak. Talpra ugrott, és nyelvével tisztára nyalta a csöppség nedves pofiját.

– Bocsáss meg, aranyos kis Hajnika! De tudnom kellett, hogy mindent, de mindent megtennél-e értem, ha bajba kerülnék? – A kislány remegő kézzel átölelte, és erősen magához szorította a bundás nyakat.

– Hát persze, hogy nem hagynálak cserben! – hüppögte, és a hangja szeretettel telt meg.

– Akkor jó, mert én is így szeretlek! Most pedig, hogy már biztosan értjük egymást, állj fel szépen, mert indulunk!

– Mit fogunk otthon csinálni?

– Ott bizony semmit, merthogy nem haza megyünk!

– Hát akkor hová?

– Sétálunk egyet a környéken!

– Jó, legyen...

A kutya szorosan a gyermek bal lába mellé lépett, és farkával oltalmazóan átölelte a vékonyka derekat. Imígyen lépkedtek nagy egyetértésben.

– Min töröd a fejed, Kóbor?

– Hát hogy mi ketten mikor és hol is találkoztunk először?

– Már nem is emlékszel rá? Pedig nem is olyan rég esett. Amikor azon a hús éjjelen belopóztál a szobámba, és egymásnak koccantottad a résnyire nyitott ablakszárnyakat.

– Nem, nem! Nekem úgy rémlik, hogy sokkal régebben!

– Nekem bizony semmi nem jut eszembe azelőttől!

– Biztos vagy benne?

– Ühüm!

– Én viszont egyre inkább úgy érzem, hogy nagyon sok évvel ezelőtt mi már találkoztunk.

– Mire gondolsz?

– Nyár volt – kezdte Kóbor. – Az éles sípszóra a mozdony nagyot rántott a mögé kötött vagonokon. Kattogtak a kerekek, és a szerelvény hamarosan belefutott a szürkületbe. A villódzva felgyúló neoncsövek hunyorgásra készítették az utasokat, és el is rejtették szemük előtt az ablakon túli világot. A kis falvak szinte észrevétlenül maradtak el, a városok utcáiról és állomásairól némileg több fény szűrődött be. A szerelvény fáradhatatlanul zakatolt a hegyek-völgyek között, és az utasok egyre laposabbakat pislogtak, de az ülve utazás kényelmetlenségétől nem tudtak elaludni.

– Egyre nyüzögőbben bámultam az orrom előtti ablakra, önmagam fölsejlő tükörképére. Egyszer csak éreztem, hogy az elhalványul, ami egy csapásra felélénkített. A harmatgyenge fény viaskodása szánalmasnak és egyben hiábavalónak tűnt. Mit is akarhat ez a derengés a majdnem koromsötét ellenében? De múltak a percek, és a pirkadat erőre kapott. Egyre többet ismertem fel a külvilágból, ahol fák homályos körvonalai rajzolódtak ki a háttéren. A masiniszta alig észrevehetően, lassan, egyenletesen fékezni kezdett. A kinti félhomály és a sebesség miatt a táj kivehetetlen maradt, ám ahogy a zakatolás csendesedett, a fény pedig nőtt, egyre többet láttam belőle. Végül halk döccenéssel megálltunk. A kocsik nyikorogva megrázódtak, a mozdony szuszogott még néhányat, mintha rettenetes fáradalmát sóhajtaná ki magából. Síri csend lett. Azon az oldalon, ahol én ültem, ágas-bogas erdő burjánzott, a túlsó

ablakon kipillantva viszont pompás ligetet fedeztem fel. Gondolkodás nélkül felálltam, és a peronról kinéztem a parkerdőre nyíló ajtón.

Hajni maga sem értette, de fölvette a történet fonalát, mintha maga emlékezne vissza. – A kelő nap sápadt tündöklésével zabolázta meg a vágató vasparipát. A mozdony elejét majd-hogynem szemből kapta telibe. Egy völgykatlan kanyarjában rostokoltunk, erősen a bal ívbe dőlve. A vonat oldalát végig beragyogta a nyújtózó napsugár...

– Amint kinyitottam az ajtót – folytatta gondolatmenetét Kóbor – hideg, nyirkos levegő csapott meg. Jobbra tekintettem, és egy sápadt, de mosolygó arc köszönt rám. A napkelte varázsa, a természet ébredése feledhetetlen emlékem maradt. Messze a dombhát mögött alacsony hegygerinc emelkedett. Az erdős domb előtt, a lapályon sekély patak csordogált. Medrét megtöltötték a hegyekből legörgetett kisebb-nagyobb kavicsok; közöttük, rajtuk átbukva csacsogott a kristálytisztá víz. Ehhez csatlakozott második szőlamnak a vidáman ébredő madarak éneke. Galériaerdő nőtt az innenső part és a tán tizenöt méterre húzódó vasúti töltés között. Ködszerű pára szállt fel a nedves talajról, de lassanként ezt az áttetsző leplet is fellibbentette a kelő nap.

Mélyet szippantottam a vasút egyedi, számomra oly kedves szagából, amihez erdei illatok keveredtek: a föld és a növényzet kipárolgása. Mintha közel és távol teremtetett lélek sem lenne rajtam kívül! Mintha ez az elbűvölő valóság csakis az enyém lenne: birtokosának éreztem magam – pedig még hol volt az igazi mágia! Az éjszaka leplét felszaggatták a fák ágai között rézsút behatoló életöröm fényszálai. A nyalábok eleinte még csak alig érzékelhető színekbe öltöztették a tájat: az ébredő természetre nem szabad erős fénnel rátörni, azt csak fokozatosan ruházhatjuk fel! Ekkor váratlanul nyekkent egyet a szerelvény.

Csak azért, hogy acélos hangján dicsérjen? Nem! Éleset füttyentett a mozdony: ébredés, fiam, indulunk tovább!

– Amikor be akartad csukni a vagonajtót, az nem akadt meg csikordulva?

– No lám! – mormolta a kutya. – Mégis csak jó volt a szimatom.

– Kóbor! – kiáltott fel váratlanul a kislány.

– Mi az, tán tüske ment a talpadba?

– Dehogy is!

– Bökd már ki végre, mi a baj!

– Nincs nekem semmi bajom, csak eszembe jutott valami – lelkenedett a csöppség.

– Nofene...

– Mi még máskor is találkoztunk egymással!

– A mindenét!

– A magaslatok, amikről meséltél, igazi hegyekké nőttek a távolban, a patak pedig hatalmas folyóvá – kezdett bele a kislány. – A mi rosszul záródó ajtajú vonatunk pedig tovarobogott... – és váratlanul vége szakadt a szónak.

– Ébresztő, Hajnika! – méltatlankodott a kutya.

– Sehogyan nem jut eszembe a folytatás!

– Milyen kár! – pedig engem mindig lenyűgöztek a száguldó vonatok.

– Megvan, megvan!

- A tüske a talpadban?
- Jaj, dehogy is! A folytatás van meg, te nagyokos kutya!
- Ki vele!
- A folyó jobb partján egy hegy magaslott. Kiugró szirtjén állt valaki, de már nem emlékszem pontosan, hogy ki volt az – és a gyermek sokat sejtetően elnevette magát.
- Ahogy így mondd...
- Pedig te voltál az, aranyos kiskutyám! Ugyanolyan átszellemülten bámultad a tájat, mint pár nappal azelőtt, hajnal hasadtán. A lábad előtt a hegyoldal meredeken szakadt alá a folyó felé. A túlparton másik orom magasodott, ennek valóságos tükörmása. Kettejük oltalmában dús fűvű ligetek pompáztak az ártéren.

A folyam éles balkanyarral érkezett eléd. A rövidebb íve mellett, közvetlenül a túlsó hegy lábánál sánpár kígyózott. Egyszer csak megelevenedett a táj, és a kanyarból beúszott egy hatalmas gőzhajó. Lapátkerekei habosra korbácsolták a vizet, óriási kéményéből vastag füstcsík szállt a magasba. Hogy tekintetedet még véletlenül se kerülhesse el, jó hangosan belekürtölt a tájba. Tágra nyílt szemmel csodálad a játék méretűnek tetsző hajót, de éber füledet most sem kerülte el a távoli sínszálak zizzenése: egy színpompás gyorsvonat iparkodott nagy sietve a fehér gőzös után. Épp az ikerhegyek között érte be, és éles túlköléssel üdvözölte. A két hegy pajkosan dobálta oda s vissza a hangot – ők pedig így találtak végérvényesen egymásra.

5.

Csodaszép autó gördült a falusi ház elé, és a nyárfa közelében parkolt le. A sofőr még a halkan járó motort sem állította le, csupán három rövidet dudált. A megbeszélt jelre már pattant is Hajni mamája, és kisietett a házból. A férfi röviden beszélt, a nő elégedetten bólogatott. Visszatért a konyhába, és a lányáért kiáltott. Ő engedelmesen felállt a székről, és kissé tüskésen, de kiment hozzá. Anyja a csaphoz terelte, hideg vízzel megcsutakolta arcát és kezét. – Maradjál itt! – mondta, és besietett a nagszobába, ahonnan újonnan vásárolt holmikkal tért vissza.

- Vetközz gyorsan, és kapd magadra ezeket a cuccokat! – szórta a ruhákat a konyhaasztalra.

Hajni nem kérdezte, mire ez a nagy felhajtás. Ügyetlenül próbált megszabadulni ruhácskájától – nem nagy sikerrel. Anyja most egy kizárkázással tért vissza a szobából. – Gyorsabban, gyorsabban! – noszogatta a piszmogó lányt. Újból hármat dudáltak. A nő idegesen toppant a gyerek elé. – Még vetközni sem tudsz, te szerencsétlen! – és lerántotta róla a maradék ruhát. Hajnika vékony derekára kis szoknya került, fölé tarka póló; a lábára zokni, arra pedig szandál.

- Na, gyere már, te mimóza-lelkű búbánat! – enyhült meg anyja. A gangon bevárta a lehajtott fejjel kullogó apróságot, kézen fogta, és elindult vele az autóhoz.

Már az égisz érő nyárfánál jártak, amikor Hajni végre megkérdezte: – Hová megyünk, és mikor jövünk haza? – Anyja csodálkozva hallgatta ezt a valóságos szóözünt. Úgy meglepődött, hogy még válaszolt is: – Messzire megyünk, és ide soha többé nem jövünk vissza!

A kislány mintha kővé dermedt volna egy pillanatra, majd erőteljes mozdulattal kirántotta kezét az anyjából, és a maga esetlen módján úgy rohant vissza a házba, mintha a következő percen múlna az élete. Dühbe gurult az anya, eredt is volna utána, de az autóban ülő férfi ismét magához hívta. Mire végeztek a beszéddel, a gyermek már a nyárfánál várakozott.

– Miért mentél vissza, te nevetlen kölyök?! – förmedt rá anyja, de a kis száj csukva maradt.

– Mintha már hangod se lenne!

Vadul megmarkolta a parányi praclit, úgy húzta maga után a lányt. Az autóhoz érve aztán minden átmenet nélkül negédesre váltott. – No, kislányom, ügyesen ülj be!

Ez bonyolult feladat volt: amíg küszködött vele, a szoknyája zsebéből kiesett az odarejtett játékfigura. Ő maga észre sem vette a malört – nem úgy az anyja.

– Honnan van neked ez a kutya? – támadott rá nyersen.

Mint a villám, úgy kapott a felnőtt keze után a csöppség. – Add ide, az az enyém! – kiáltotta ellentmondást nem tűrő hangon.

A nőt meglepte a gyermek pimasz merészsége, de eltökélte magát. – Innen nem viszünk el magunkkal az égadta világon semmit. Még ezt a szerencsétlen, nyomorult dögöt sem!

A kislány azonban továbbra is eszelősen követelte magának a kutyát – a perpatvart pedig a harmadik szereplő, a sofőr unta meg elsőnek.

– Add már oda neki azt a vacakot! Ideje lenne indulni!

Az anya kelletlenül és durván nyomta lánya kezébe a játékot.

– Nesze! Fogd ezt a gügyeséget! – és beült az első ülésre.

II. rész

6.

A kutya egy tizedik emeleti lakás ablakából figyelte a park csendes életét. Már évek óta itt éltek, és őt már nem fenyegette az utcára kerülés veszélye. Kattanva állt meg a lift az utolsó emeleten. Kóbor arcára megnyugvás költözött.

– Izzad a fű! – állított be Hajni a nem mindennapi hírrel.

A kutya füle egy csapásra lekonyult. Még hogy izzad a fű? Bolhás macska legyenek, ha egy árva kukkot is értek az egészszről!

– Drága barátocskám! – fordult a pulóverétől szabadulni igyekvő gyermekhez. – Őszintén bevallom neked, hogy olykor vésszesen elkalandozik a figyelmem, és ilyenkor botfűlűvé válok. Mit is mondtál az imént?

– Mindjárt megvizsgálom azt a süket füledet, és ha kell, meggyógyítom – felelte készségesen a kislány.

Megijedt a kutya, és a szoba sarka felé inalt. Felugrott a falra erősített könyvespolcra, és onnan folytatta:

– Nem kételkedem szereteted orvosló erejében, de az előbb nem a fülemmel volt a baj, hanem a figyelmemmel! Mondd csak: mit is csinál a fű?

– Te még ezt sem tudod? Már tegnap is akartam mondani neked, hogy amikor a parkban bementem a fűre, és letettem tenyeremet, a fűszálak mind egy szálíg csuromvizesek voltak. Meg is kérdeztem a rám vigyázó nénitől, hogy esett-e éjszaka az eső? Ő meg csak annyit felelt: dehogy esett! Hiába vártam a folytatást, nem volt. Úgyhogy el kellett gondolkoznom rajta: ha nem esett az eső, akkor csak attól lehet nedves a fű, hogy megizzadt. És úgy is van!

A kutya ábrázata már-már egy bánatos lóéra hasonlított, úgy megnyúlt a meghökkentő okfejtéstől. – Meg tudnád mondani nekem, aranyos kis Hajnika, hogy netán egész éjjel szaladgált az a sok fű, és azért izzadt meg, vagy egyéb, frappáns okból kifolyólag?

Most Hajni arca hosszabbodott meg, ahogy kellenetlenül elhúzta a szája szélét.

– Honnan a manóból tudhatnám, hogy mitől izzadt meg a fű! Ha nem horkoltad volna végig az éjszakát, kiskutyám, akkor tudhatnád, hogy egész éjjel aludtam, mint a tej!

– Én inkább imígyen fogalmaztam volna: úgy aludtam, mint egy tejfeles képű kiscica! Más különben meg én nem szoktam horkolni! Már illene tudnod, hogy egy magára valamit is adó kutya mindig féléberen alszik!

– De van egy remek ötletem! – élénkült fel Kóbor. – Ha nem is régóta, de koptatod már az iskolapadot. Ismered a betűket, tudsz írni. A ma reggeli séta, a páratlan felismerés alapján kombináló képességed utolérhetetlennek tűnik. Írjál meséket!

– Én olyat még nem tudok – csüggedt el a kislány. – Hogyan kell azt csinálni?

– Leülsz a székre, és papírra veted furfangosnál furfangosabb gondolataidat.

Székestől fordult az asztalhoz a kislány, és maga elé húzta az írógépet. Papírt fűzött be, és jó erősen megdörzsölte mindkét orcáját. Néhány pillanatig töprengve meredt maga elé, majd letörten megszólalt:

– Semmi nem jut az eszembe!

– Pedig neked kell kitalálnod! Úgyhogy én nem is zavarlak tovább... – azzal oldalára dőlt, és már aludt is. A lába időnként megrándult, ahogy a nyulakat hajkurászta az álmok mezején. Akár egy zsák nyulat is megfoghatott volna, még ízletesen el is készíthette volna őket, mire meglett a remekmű.

– Ébresztő, kiskutyám! – kiáltott a gyermek, mire ő szöcske módjára szökkent fel.

– Talán ég a ház? Mire ez a harsogás? És hol is van az a kondérnyi nyúlpankós?

– Elkészültem a mesével! Szívesen felolvasom neked, ha akarsz!

– Alig várom, hogy hallhassam az első gyöngyszemet! Már kezdhetsz is!

Hajni az ölébe vette a teleírt lapot, és akadozva belekezdett.

A két legjobb barát

Kóbor maci arra ébredt téli álmából, hogy éhes. Kiment a konyhába. Keresgélte a mézet. Nem találta. Felöltözött, a nyakába sálát tekert, a fejébe kötött sapkát húzott. Megkereste a szánkóját, és elcammogott vele a boltba. Ott kért egy üveg mézet. Kifizette a pénztáros néninek, és hazaindult. Útközben találkozott a kis Hajni nyuszival, aki nagyon éhes volt. A méz felét szó nélkül odaadta neki, őt pedig ráültette a szánkóra, és hazahúzta.

Amikor legközelebb újra elfogyott a mackó méze, és újra a boltba indult, megint találkozott a kis Hajnival.

– A múltkor jó voltál hozzám – mondta a nyuszi, és adott neki két sárgarépat. A mackó megköszönte, és jóízűen elropogtatta a reggelinek való finomságot.

Itt a vége, fuss el véle!

Alig fejezte be a felolvasást, máris kikíváncozott belőle a kíváncsiság – Na, milyen volt?

– Szó, ami szó, minden biztonnal mélyen szántó gondolatok után juthattál el a sárgarépaig. Az meg csak a véletlennek köszönhető, hogy a mesében a mackót Kóbornak hívták. Ugye?

– Dehogy is! – fortyant fel a kislány. – Hiszen a mese címe, ha esetleg elfelejtetted volna: A két legjobb barát! Mi pedig azok vagyunk. Nemde?

A kutya felpattant, és kiviharzott a konyhába. Néhány hangos ajtócsapódás után bánatosan tért vissza. – Azt a hét meg a nyolcát! Sehol nem találtam mézet. Pedig milyen jót nyalakodhatunk volna belőle!

Most Hajni pattant fel a székről. Ő is a konyha felé indult, de megtorpant az ajtóban. – Gyere gyorsan, kiskutyám! Nem tudom, hogy hol a sárgarépa!

A kutya hátán futkározni kezdett a hideg, ahogy a zöldség szagára gondolt, de azért ment. – Máris ott vagyok, egyetlen, legjobb barátom!

- Mivel olyan kiváló a szimatod, légy szíves, keresd meg a répát!
 - Hogy mit meg nem tesz a legjobb barátjáért egy magamfajta kutya! – tűvé tette a konyhát, de kutakodása kudarcba fulladt.
 - Hajnika! – szólalt meg nagy sokára. – A te mamád nem is szokott főzni, vagy legalábbis csak szökőévente. Kár tovább keresni a zöldséget!
 - Pedig van itthon! Úgy szeretem a finomfőzeléket, hogy megígértettem anyukámmal, hogy főz nekem. A boltban már meg is vette!
 - Óh, szent vizslaorrú vadászeb ősöm, segíts meg azonnal, nehogy épp most süljek fel! – fohászkodott Kóbor, és újra összpontosította figyelmét, de mindhiába. – A kutyafáját! Van sárgarépa, de nem érezni a szagát. Hogyan lehetséges ez? Fakutya legyek, ha értem!
- A gyermek odalépett töprengő barátjához. – Itt kell valahol lennie – kordult egyet a gyomra.
- Kóbor teljesen elpirult a szégyentől. – Ha már ennyire életbevágó az ügy, akkor többet ésszel, mint erővel! Nézzük is csak sorjában! Egyetlen légmentesen záródó ajtó van a konyhában, éspedig a hűtőszekrényé! Tehát ott van az a nyamvadt... ööö, miket is mondok, hát persze, hogy az a mennyeien finom répa. Mielőtt a gyomrod újabbat korogna, és teljesen meg-süketülnék tőle, légy oly szíves, és nyisd ki a hűtőszekrényt! Ott már seperc alatt rátalálok a kedvenc csemegédre!
- Nem kellett kétszer mondania, és már dughatta is orrát a nyíló résbe.
- A bal oldali műanyag dobozban van a sárgarépa, mégpedig a nejlonzacskóban – állapította meg, és újra megnyugvás költözött arcára.

7.

- Mellső mancsával épp az állat vakargatta a kutya. Egészen belefeledkezett gondolataiba, csak a háta mögül érkező kérdés zökkentette vissza a gyermekszoba újsütetű valóságába.
- Netán bolhás vagy, drága kiskutyám?
- Alig akart hinni a fülének. A méltatlan gyanúsítás annyira meglepte, hogy kis híján orra bukott. Amint visszanyerte egyensúlyát és megtépázott önbizalmát, megfordult. Szólni akart volna a kislányhoz, de a látványtól tágra nyílt a szeme, tátva maradt a szája.
- De kicsípted magad, Hajnika! – jegyezte meg nagy sokára.
 - Ugye tetszem neked ebben a szép ruhában? – kérdezte a kislány bátorosan lelkesedéssel.
- Kóbor legszívesebben még megvakarta volna feje búbját a kényszerű válasz előtt, de még időben visszakozott. Hosszasan elnézte a méregdrága holmiban félszegen tetszelgő kislányt, és mélységesen elszomorodott.
- Ugye, nagyon szép vagyok benne? – türelmetlenkedett Hajni.
- A kutya szó nélkül odasétált hozzá, és körbeszimatolta. – Mit érzek rajtad, te számárkóró!
- Egy nagyon pici parfümöt tettem a nyakamba játékból – jött a bizonytalan válasz.

A kutya olyan szomorú képet vágott, hogyha meglátta volna magát a tükörben, tán még a világból is kiszaladt volna ijedtében.

– Szép a ruhád, nádszálvirág, de te annál sokkalta szebb vagy! De csak az illatosító nélkül! – toldotta meg reménykedve, majd körülnézett az örömtelen szobában. – Névnapiod, netán születésnapod volt mostanában? Mire fel kaptad ezt a sok csicsás rongyot?

– Szeretete jeléül kaptam anyukámtól – felelte suta büszkeséggel.

– No lám, és mondd csak, mit szeret benned a mamád?

– Hogy csendes vagyok! Hogy nem kérdezzetek mindenféléről! Hogy elvagyok egymagamban is! Azt is mondta, hogy ha továbbra is ilyen nagyon jó és aranyos gyerek leszek, akkor máskor is kapok tőle sok szép ruhát, vagy amit magamnak szeretnék.

– Csakugyan, Hajnika! Mit szeretnél kapni legközelebb?

A kislány lénye mintha a végtelenbe veszett volna, csak állt a szoba közepén szótlánul. Szőrös kis barátja a lába mellé kucorodott. Kiflibe rendezte magát, és a két mancsára engedte állát. Várakozott, türelmesen várt, de mindhiába. A szomorú valóságtól a végletekig elfacsarodott a szíve. A gyomrát kis gombóccá gyúrte valami. Nem bírta tovább az idegörlő tétlenséget, letörten feltápászkodott, és többször is megnyalta Hajni kézfejét. Az elbambuló kislányt váratlanul érte a beszédes érintés. Meg is riadt tőle egy kissé, visszazökkent a jelenbe, és reszkető kézzel végigsimította Kóbor belső lángtól égő buksiját.

Hajni csepp lelke ártatlan mélyén úgy érezte: valahogy, valamivel mintha megbántotta volna az ő egyetlen barátját. – Ez így nem jó! – zakatoltak gondolatai. – Hogyan tudnám egyértelműen tudomására adni a szeretetemet? Addig törte kis kobakját, míg rá nem talált a helyesnek vélt megoldásra. – Hát persze! – csapott a homlokára.

Másnap reggel sokáig lustálkodott a kutya. Csak akkor nyitotta ki a szemét, amikor a kis gazdája már a suliban koptatta a padot. Feltápászkodott. Előbb a két mellső mancsát nyújtotta ki, majd a hátsó futómű következett, és ezzel véget is ért az elmaradhatatlan reggeli torna. Megnyalta szája szélét, belelefetyelt a frissen töltött vizes tálba, és elindult szokásos, tényfeltáró útjára. Körbeszaglásztta a lakás összes zugát, újra begyűjtötte az elmúlt napok emlékeit. Vonásai rezzenéstelenek maradtak: semmi új a nap alatt! Könnyed szökelléssel felugrott a konyhaablak könyöklőjére, és szénézett a magasból. Mint máskor, gondolatai most is a távoli jövőbe kóboroltak. Vajon hányszor kell még innen kinézni? A kérdés szónoki volt, így nem is próbálkozott a válasszal. Inkább visszatért a gyermekszobába, és a kiteknősödött heverőn egy levélre bukkant. Nofene, észre sem vettem, hogy itt járt a postás – ironizált amúgy magában. Ráhasalt az oly kedves gyermekillatot kibocsátó, viharvert ágyra. Egy kissé el is lágyult a szíve, de nem engedte szétáramlani a testét-lelkét boldogító érzést. Majd ha eljön az ideje! – és a levél után nyúlt.

Drága kiskutyám! Úgy, de úgy szeretlek téged, hogy azt el sem tudom mondani neked. Ha egyszer majd felnövök, és sok pénzem lesz, tejben-vajban foglak fürösztetni. Szép kutyaházat is kapsz, és minden nap a legfinomabb húsikat teszem a táladba. Lesz autónk is, és a sofőr bácsinak mindig megmondjuk, hogy épp hová szeretnénk menni. Útközben megállunk, mi ketten kiszállunk, veszek neked sokgombócos fagyit, csokisat és vaníliásat is, utána bepattanunk az autóba, és irány haza. Meglátod, nekünk kettőnknek lesz a legjobb dolgunk a világon!

8.

Tarajosra fodrozták a vizet a pillangózva tovaúszó bárányszerű felhők az ég vége felé, de a felhabzó tajték sziszegését alant nem hallhatta senki. A szunnyadó lakótelep kusza és sűrű, alig áthatolható betondzsungelétől mindössze egy jókora szöcskeugrásra volt az ekkorra már teljesen elnéptelenedett Városliget. A rajta kígyóvonalban átvezető út most nem jajdult fel a ránehezülő csülkök és paták terhétől. A sétány szélén a kék szemű, magukat szendének mutató ibolyák mellett piros és sárga ruhában pompázó, szerelmes rózsa illatozott szemlesütve. Közeliükben éltes szomorúfüzek lógatták vékony szálú hajukat egy békakoncerttől hangos tó vizébe. Az egyik fa tövében egy napközben bepörgött és ott felejtett bűgőcsiga dőlt oldalára a pázsiton. A sétány szélétől nem messze, ahol egy kényszerből kecskeszakállt viselő madárijesztő állt botlában, hat nem lúdtalp zörrentette meg a gyöngykavicsot. Egyik közeledő sem kacsázva járt.

– Hová megyünk, Kóbor? – érdeklődött álmos hangon Hajni.

– Még nem mondhatom meg!

– Amióta elindultunk, nem találkoztunk egy teremtet lélekkel sem!

– Épp ettől lesz egyedülállóvá számodra ez az éjszaka. Emiatt indultunk el olyan későn, és remélhetőleg az elkövetkező órákban sem találkozunk senki emberfiával.

Hajninak az egész úgy volt érthetetlen, ahogy volt. De mivel feltétel nélkül bízott egyetlen barátjában, nem firtatta tovább, hová is igyekeznek. Csendben lépkedtek egymás mellett.

– Milyen orrcsiklandó illata van a kutyatejnek! – szólalt meg Kóbor.

– Minek van olyan illata?

– Annak a sárga virágnak, amely tőlünk jobbra árválkodik a lóhere mellett.

– A kutyatej virág? Nem értem. Hogyan lehet a húséges kutya és a finom, habos tej összeillesztéséből virág?

– Hallasz te ennél még sokkal furcsábbakat is ma éjjel, te kis mákvirág... – mosolyodott el kissé a kutya. – De csitt, Hajnika, mert nemsokára megérkezünk az állatkerthez! Ne feledd, ez az éjszaka csakis te érted van! Ha sikerül a tervem, olyan előadást hallhatsz itt, amelyet senki emberfia az idők kezdete óta. Ezért mindvégig maradj csendben mellettem, én meg hűen tolmácsolom neked az eseményeket!

Megérkeztek a főbejáratához, amit két hatalmas, kőszívű elefánt vigyázott. No, most meglátjuk, hogy nővök vagy csökkenek-e a magam szemében – dűnyögte csak úgy maga elé a kutya. – Ha nem tudunk bejutni a kertbe, az akár mindkettőnkre végzetes lehet!

A posztoló agyarasokkal szemben leült a járdára, és szuggerálni kezdte a rendíthetetlen öröket. Kitartónak kellett lennie, tudta ő ezt jól. Okos fejét enyhén oldalt billentette, és erősen hegyezte a fülét. A szeme már pirosan izzott. Tudta, hogy előbb a baloldalt strázsáló ormányost kell életre keltenie – párja csak utána válhat tevékennyé. Az őrszem merev vonásai lassanként felengedtek. Mocorgott egy kicsit oszloplábai, megemelte vaskos ormányát, és egy tudattalan mozdulattal kinyitotta a rács patinás lakatját. Húséges párja szélesre tárta a kaput, és a járdán várakozó két test, egy lélek beléphetett a most csak rájuk váró, sajátos birodalomba.

Az állatok változatos kinézetű és állagú lakóingatlanai egyként olvadtak bele a koromsötét éjszakába. Gazdáik jelenlétéről a kacsalábon szélesebben forgó villákból és az összetákol-

roskadozó ólaktól kiillanó szagok árulkodtak. A se széle, se hossza kertben bandukolva oda-értek az ősidők óta üzemelő, de ilyenkor üresen kongó vendéglő terasza elé, amit erdő, legelő és folyó ölelt körbe. Leültek egy padra, és szótlanul várakoztak.

A távolból kis szárnyak neszezték halkán. Szentjánosbogarak ezrei érkeztek libasorban, és leültek a terasz fölé nyúló ágakra akasztott, színes lampionokra. A milliányi világító bogár a gyertyalángok romantikáját idézte fel.

A kecskelábakon álló, szüette asztalok csíkos terítőit a mindig önmagából kiinduló zebra tervezte, de a hangyaszorgalommal dolgozó szövőlepke készítette el. A törhetetlen kitin tányérokat egy világot járt teknős szállította, a leveshez a kanalasgém biztosította az evőeszközt, a kifogástalan recéjű és élű kést a fűrészhaj. Aki az ennyi meg annyi ágú villákat hiányolná, ne aggódjon egy hangyányit se: az idejártó vendégek kézzel-lábbal is kiválóan tudnak ételt pusztítani, ámbátor a távolból minden pillanatban megérkezhet egy újabb szállító, a villás farkú fecskemadár.

A pazar választékról és a kifogyhatatlan bőségről a vastag bőrű rinocérosz gondoskodott. A vendéglátóhely és az odajártó sáskanépség biztonságára a gorilla klán néhány tagbaszakadt, egyensapkáján kócsagtollat viselő tagja ügyelt.

Nagy volt a sürgés-forgás a konyhában, ahol a lepényhaj irányította a seregnyi alkalmazottat. A kézilány a krumplibogár volt, az italokat a paradicsommadár adta ki, az édességeket a szakmában királynőnek számító anyaméh készítette. Az étlapról rendelhető falni és vedelni valót pingvinek szolgálták fel kifogástalan, fekete frakkban.

A mesebeli terasz egyik szegletében, ahol a kerek erdő kezdődött, egy láncot hordó kakukk ugrott elő óra alakú házából, és amint elrikkantotta az éjfél, megpezdült az alvó kert. Hajni libabőrös lett az izgalomtól, de csendben maradt. A kutya annyira büszke volt bátor gazdijára, hogy majd' beverte hosszúkás orra gombvégét a pad felett ívelő ágba. Nem csak a rejtőzködésre kiválóan alkalmas erdő, a szaladgálásra serkentő mező és a pancsolásra csábító folyó népesedett be, de a vendéglő terasza is. Egyre-másra érkeztek a korgó gyomrú vendégek. A ruhatárhoz épp egy jól öltözött, de vadbivaly módján csörtető család előőrse érkezett meg.

A ruhatárat a fogas üzemeltette.

– Vidd innen az irhádát, te tetű kerge birka, nem látod, hogy nincs hová akasztanom a bundámat! – zsémbelt medve önagysága. Dühösen toporgott a sokaságban, majd hirtelen negédes hangra váltva fordult térdkalácsa előtt csetlő-botló kölykéhez – Bocs, aranyos macikám! Véletlenül ráléptem a mancsodra! – A mézes puszedli ábrázatú apróság ekkorra már úgy lármázott, mint a fába szorult féreg. Anyja csitításul egy mézeskalácsot tömött a nagyra tátott szájába. Ekkor ért oda hozzájuk a mackós járású családfő, és elindultak asztalukhoz. Az asszony gúnyosan jegyezte meg a mögöttük álló vendégről: Ez a zebra születésétől ugyanazt a csíkos hacukát hordja. Mintha épp most szabadult volna a rács mögül!

A legtöbb asztalt népes, olykor csordába tömörült családok és nyájas baráti társaságok vették körül – de nem mindet. Egy kiskakas mesebeli szerencséjével vált fizetőképessé, és egymagában múlatta az időt. Ahogy megunt a tétlen magányt, zsebébe nyúlt, és megcsillantotta gyémánt fél krajcárját, mire a tőle addig húzódozó, divatos tollú, keszeg hátsójú pipi tüstént helyet foglalt mellette. A szomszéd asztalnál többen is felfigyeltek erre a korántsem egyedi jelenségre. Egyikük oda is szólt a héjának: ne sasold már olyan feltűnően azt a csirkét, hiszen a fenekén még ott a tojáshéj! Hangosan derült a kacagó hiéna a jó poénon, a héja viszont pulykamérges lett a kellemetlen megjegyzéstől.

Másokban másként forrt a tettvágy. – Fejd meg azt a vén bakkecskét, ha már annyit ugrál körülötted! – biztatta az ő kis ártatlan sete-sutáját a szarvastehén. A gida szelíd őzikepillanásokkal, szempilláját rebegetve vette célba a már ifjú korában felszarvazott öregurat.

A dromedár után rá nem sokkal befutott a nála kétszer módosabb, de vele fasírtban lévő rokona, a kétpúpú teve is. A szitakötő újfent birkatürelemmel kezdett a régi jó viszony szétszakadozott szálainak összekötözéséhez. Igyekezetét látva akcióba lépett a gém is, és az általa feltalált kútból vizet húzott a két sivatagi hajónak.

A folyó felől turistabotjára támaszkodva érkezett a tarisnyarák, és hátizsákjából dobostortát vett elő, és amikor a tücsökbanda felvonult a pódiumra, átadta azt a dobos fenoménnek. A zenészeket heves tapsorkán fogadta. Az afféle díszpintynek tekintett rák bejelentette, hogy ketten – a halászó sas és a vetési varjú – nem tudnak részt venni a népünnepélyen; útközben látta őket dolgozni. Közben kioldotta saras cipőfűzőjét, és lehúzta lábáról a csukát.

– Kár értük! – jegyezte meg a közelben tollászkodó dolmányos varjú, a Kárrendező Hivatal vezetője.

Az erdő két, egymást nem kedvelő ura egymáshoz közel foglalt helyet. A farkaséhes ordas bosszantásul medvetalpat rendelt áfonyával. Barna úr erre csak legyintett egyet, majd a közeli üldögélő könyvmoly bagolytól kölcsönkérte a legújabb, A kismalac és a farkas című bestsellert. – Őcska hírlapi kacsá! – vonyította dühösen a toportyán.

A jelenetet székeről előrehajolva nézte végig a pápaszemes kobra, aztán végleg belemerült újságja betűtengerébe.

Míg a kanalas gém habos madártejet habzsolt darázstésztaival, a terasz szélén nagyokat ásított a foltos bundájú párdúc: hátha a szájába repül egy sült galamb! Pár méterrel arrébb, a mezőn a panda család néhány pajkos tagja az egyedfejlődésről bábozott az álcáknak, majd gólya viszi a fiát játszottak.

Mások is hajlamosak voltak a kajlaságra. Néhány zöldfülű nyúl tigriscsíkosra festette magát. Az ebadták hatalmas tigrisugrásokkal száguldottak a nyúl szívű hörcsög felé – aki a bokoraljban épp a bátorságáról híres oroszlán képében húzta a lóbórt. A felriadt méregzsák szeméből bolhaként ugrott ki az álom, és ő – híven önmagához – máris úgy pattogott felháborodásában, mint kecskeszar a deszkán. Kutyaül érezte magát! A világ végéig hallatszó handabandázástól eszeveszett menekülésbe kezdtek a pamacs farkú jómadarak. A legelől már gazellaként vágta a nyúlfi egy szokellés közben még visszakiáltott: – Úgy ordítasz, te majom, mint egy vaddisznó sakál!

Rákvörös lett erre az ürge. Oly gyorsan gyűlt benne a méreg, mint ahogy a gepárd száguld a réten, és oly csípőssé tette a nyelvét, mint a viperaé szokott lenni.

– A holló vájja ki a szemed, káposztaföldek inaló lábú, makogó réme!

A távolból a tapsifüles elfúló hangon még viaszuttogta: – Te, te, te hőscincér!

Erre már az erdőszéli fán ülő szakállas makimuki is megpödrte harcsabajuszát. – Ez már röfi! Ej, dehogy is röfi, inkább döfi! – javította ki a nyelvbötlést. Szavára egy emelettel feljebb felébredt a lajhár. Szemhéját most is nehezen nyitotta fel – mintha olyan nehéz lenne, mint a málnát kedvelő bálnáé. A fejét meg sem mozdítva nézett le a magasból. Tekintetével nagy sokára rátalált az odébbálló ugrifülesekre, és szörnyűlködve szólt utánuk:

– Ne szaladozzatok annyit, aranyos kis nyuszikák, mert már a látványtól is rosszul leszek, és leszédülök innen!

A fa tövében két meztelen csiga épp kivonta magát a természeti törvények érvénye alól, és önfeledten hancúrozott. A szebbik nem szemre való, darázsderekű tagja (aki a fél fülére kissé siket volt), a lelepleződéstől tartva, remegő hangon szólt az ő kiskakasának:

– Valaki kukkol minket! Ne malackodjunk tovább, kandúrkám!

– Honnan veszed ezt a marhaságot, aranyos, galamblelkű tubicám? – kérdezett vissza szíve bikája.

– Mintha a magasból az imént azt suttogta volna valaki: Lehetetlen látványotoktól mindjárt rosszul leszek! – és a kis pucér elsírta magát, akár egy bögőmajom. Ha lenne legalább egy szobakonyhás csigaházunk, nem lennénk kitéve ilyen arcpirító kellemetlenségeknek! – szípogetta keservesen.

A mukija újra olyan kedvesnek szerette volna tudni, mint előbb, ezért egy cukorba hempergetett kakaós csigát nyomott báránkjája szájába.

Dermesztő hír kapott szárnyra: az északi sarkon épp ma nősült meg a jegesmedve. A vendég-sereg arcára ráfagyott a mosoly. A galléros pávián homlokát azon melegében még a jégvirág is kiverte; pókhasát behúzta hódrémes felöltője alá.

– Szörnyű, szörnyű, milyen szörnyű! – sopánkodott egy illatozó banánfűrt felett félhangosan a majomparádé. – Egész életen át egy fűtetlen, sivár jégkunyhóban, jégkrémen tengődni! Ez valóban szörnyű!

– Lehet, hogy az egész nem más, mint egy felröppentett kacsza – vélte a pávián közelében páváskodó – amúgy piócatermészetű – begyes liba.

– Magácska meg hol lakik? – tartott terepszemlét hízelkedve az elkényeztetett divatmajom.

– Én a kacsalábon szélsebesen forgó várban tengetem egyszerű, szerény kis életemet – jött a tyúkagyra valló felelet.

A mosolyt fakasztó választ meghallotta a szintűgy hiúságában tetszelgő, de minden hájjal megkent, sunyi képű, ravasz róka is. – Mire az öreg hód élete munkájával felépítette a várát, a tőle addig viszolygó, csinos, de buta liba azonnal a karjai közé vetette magát! – zsörtölődött. – Pedig én is szívesen megropogtattam volna azt a húsos derekát!

A sarki hírtől vacogó fogú páviánnak még a feneke is belepirult az újabb felsülésbe. A szűkagyú libuci viszont nem jött zavarba: tekert egyet hosszú nyakán, és pirosas csőrét kissé szétnyitva újabb áldozat után nézett. – Szállj már le rólam, te útszéli pillangó! – vágta a gágogó puccparádé képébe az erszényes medve. Ez már a libuskának is sok volt. Feltűnően és aprólékos eleganciával megigazította tollát, majd tüntetően elvonult a kacsatáncot játszó tücsökzenekar előtt a gyermekmegőrzőhöz, ahonnan rövidesen másodmagával távozott – krokodilcipőjében, nesztelenül követte őket az ifjú selyemhernyó.

– Vajon kitől lehet ez az elfuserált csikóhal kölyke, akit majomszeretettel nevel? – merengett el az egymagában üldögélő öszvér. – Ne légy már olyan bogaras, drága Katicám! – fedtte meg magát kissé lehangoltan.

A játékteremben is pezsgett ám az élet! A kárókatona, aki annak idején az ezredességig vitte, pókerezett a rá pikkelő vörösbegy dámával. Egy másik kártyaasztalt egy négytagú, vidám és humorral bőven megáldott társaság ült körbe. Az egérfogú vakondok osztás előtt csak úgy heccből zsebéből elővette és homlokára tapasztotta az ökörszemet, a sehány lábú és kezű százlábú kényelmesen elterpeszkedett egy szüette fakutyában, a siket fajdkakas egy végletekig kimerült poloskát pöccintett az asztalról fülkagyólójába, a néma kacsza pedig hívta a csak a

szertárból ismert, poros szürkepapagájt. Csapdlecsacsit játszottak – a kibic most kivételesen nem a bíbic volt, hanem a mozgékony denevér. Telt-múlt az idő, és a négy jó barát farkaséhes lett. A vakondok békalencsét szemezgetett, a siket fajdkakas ropogatni való ártatlan jércehúsba harapott, a néma kacsa felebaráti szeretetből pekingi kacsát majsolt, míg a sehány lábú és kezű százlábú elmerenghetett az eléje szervírozott kakukktójáson. Már javában pusztították az ételt, amikor is a néma kacsa fennhangon megjegyezte: – Képzeljétek el, drága kebelbarátaim, a minap azt hallotta siket fajdkakas cimboránk, hogy vakondok pajtás látta, miként futott versenyt a gepárdal a sehánylábú százlábú haverunk, és természetesen meg is nyerte a mezei futóversenyt!

A kacagó gerle a hasát fogta nevéttében. A vidámságra felkapta fejét egy másik asztaltársaság: az oroszlan, a menyét és a vércse is. Ők is kedvet kaptak egy kis nassolásra. Őfelsége özgerincet rendelt, a borzas menyét lúdlábtortát, a vércse rigójancsit. A közelükben ülő, mámoros repülésre vágyó ékszerteknős zsebéből előhalászta gyöngyragyó alakú rigótartóját, és kakukkfűvet szívott.

A tücsökbanda stílust és ritmust váltott, és a fűrgé gyík csak úgy ropta a polkát, úgyhogy csipkedhette magát a bolha: le ne maradjon az önként vállalt versengésben! A parketten heringek módjára zsúfolódtak össze a táncos lábú ifjak.

Mások másként mulatták az időt. – A keresztes pók és az imádkozó sáska nászából nem sokára balkézről érkezik a gólyahír – sziszegte rosszmájúan szomszédjának a maró nyelvéről elhíresült keresztes vipera. A másik mérges némbér, a fekete özvegy azon morfondírozott, hogy melyikre vesse ki veszedelmes hálóját a lóvá tett két testvér közül: a lódarázsra vagy a lótetűre? A pletyka csak áradt és áradt.

– A keresztapa polip karja mindenhová elér. Szorosan a markában tartja az építőipar közismert alakját, a jócskán megtollasodott darut. A menyét pedig elvette a vitéz kardhal – folytatta. Az egerészölyv úgy megbotráncozott ezen, hogy zavarában beleivott a három székkal arrébb üldögélő barátja macskafröccsébe. A tacsókókorú veréb úgy érezte, hogy végleg kirekesztették a szárnyasok közül. A szárnya végével törölgette krokodilkönnyeit, és a zokogástól fuldokolva csipogta bele a nagyvilágba: – De kérem, a veréb is madár! – Ezt jelnek vette egy szólista karrierről álmodozó tehetség. A pacsirtakórus dalos kedvű ifjú tagja elfütyülte a pizstrángötöst, utána a dongót, és legvégül még a számárindulót is. Mindezzel mit sem törődött a csacsi honatya, a struccpolitika híve: csak falta a képviselőfánkot megállás nélkül.

A gatyás ölyv beadta sártól mocskos nadrágiát a folyóparti ruhatisztító szalonba a mosómedvének. Távozóban még odaszólt a pult mögött búslakodó fiatal alkalmazottnak: ne szívd fel az összes vizet, te cuki kis elefántbébi! A hétköznapi postáskodó palimadár kétsorosán gombolt, galambszürke öltönyt viselt.

A teraszon mindenki felfigyelt a két közismert mókusra. Megrázta sörényét a kiskanca, mire a mellette ülő kopasznyakú tyúk pulykavörös lett.

– Úgy nézel ki, édes egy barátnőm, mint egy rák – nyírítette el magát a ló.

– Ne kukacoskodj már annyit velem! – replikázott a sértett csúfság, majd ráeszmélt, hogy valaki a tollában turkál. Egy jól irányzott szárnycsapással arrébb hessentette a hívatlanul kutakodó szarkát. Az tovaröppent, de közben azt csörögte: – Hamarosan úgyis megkopasztalak, te vén, rigolyás kotkoda! – Észrevette a közelében továbbugró kenguru tömött erszényét, és felcsillant a szeme. Gondolkodás nélkül utána vetette magát, de ismét rajtacsípték.

– Tanulj, fiam, tinó, ökörsz lesz belőled! – gúnyolódott rajta a kenguru. – Az újabb felsülése miatt önmagából kikelve rikoltozó, kleptomániás jómadarat két tagbaszakadt gorilla fogta

közre. Szárnyon ragadták, és már vitték is a hűvösre. Az elkapott tolvaj folyamatosan szidta a rendfenntartókat, nekik azonban eszük ágában sem volt sündisznóállásba vonulni. Az egyik szolgálattevő végül ráröfönt: – Ne rikácsolj a fülemben, mint egy tébolyult pávián, te kákabélű, mert hamarosan úgy fogsz kinézni, mint egy girhes giliszta! – A fogdmegek nem szóltak többet az enyves csőrű zsebmetszőhöz, csak becsukták a Jégmadárnak nevezett, hús klímájú dutyiba. A dögkeselyű bíró kihallgatta a szarkát, és a jegyzőkönyvet tollba mondta a tintahalnak, aki a jómadár kifejezés elé és mögé is macskakörmet tett. Az ítélet kihirdetésére még várni kellett. Az előzetesben vasmacskával a nyakában már ott volt a légyölő galóca és a gyilkos bálna is. Hamarosan kiderült, hogy a gyöngytyúkot a visszaeső antilop szabadította meg ékeitől. Hamarosan kimondatott a megfellebbezhetetlen ítélet a „jómadár” ügyében is. A szárnyaszegetté vált szarkát a két gorilla belökte a zárkába a fogoly mellé, és rácsapták a melegében vasalt vasajtót.

Az éles csattanásra felriadt a mormotaként alvó kakukk. Egy szúpercegés alatt kiugrott óraalakú házából és négyet rikkantott, mire elnéptelenedett az őskert.

III. rész

9.

A forgalmas főútvonal közepén dübörgött a zsúfolt villamos. A távolodó acélkerekek kattogását hamar elnyomta az autóáradat surrogása a délutáni csúcsforgalomban. A széles járda telis-tele volt járókelővel. Többen meg-megállva, sóvárogva nézték a kirakatok vevőcsalogató kollekcióit. Mások amúgy rohanás közben pillantottak lopva az órájukra: nem késik-e le a megbeszélt időpontot? A ráérősek – kortól függetlenül – nem törődtek az örökké időhiánnyal küszködőkkel, hanem csoportokba verődtek, és úgy trécseltek a járda közepén. A kőrengeteg lakóit nem csak a motorizáció zaja, torokkaparó és fullasztó bűze kínoztta, de a vastag szmogon átpörkölő napsütés is. A közeli aluljáróban az automata kávékínáló szótlanul kínálták a nyálösszerántó hűsítőket. Arról, hogy a kiürült dobozokból egynéhány a földre is került, a zörgő masinák igazán nem tehettek.

Értelmes tekintetű kutya tűnt fel a lábak erdejében. Ráérősen bóklászott. Felfigyelt rá egy kisfiú. – Egy olyan cuki kutyus kéne nekem, anyuci! – visította, és ujjával felé bökődött. Anyja rá se hederített, csak húzta maga után némán. A fiúcska nyaka szinte kitekeredett, amint egyre reménytelenebbül kereste a pára hálás pillantását.

A hőség még az utcaszint alatt is rekkenő volt; a csámborgó blöki nyelve már a kőlapot verdeste. Felfigyelt rá egy, az aluljáró szegletében virágot áruló idős néni.

– Gyere ide, arany virágszálam! – édesgette. – Látom, kitikkadtál ebben az átkozott kánikulában! – és az egyik üres tálkába vizet öntött neki az előtte lévő vederből. A jó szándékot mindenki érti: a víz hamar elfogyott.

A közelben bohém kamaszok üdítő dobozokkal passzolgattak. Csörgött-zörgött a fém, a fiúk egymást túlharsogva kommentálták bravúrjaikat. Némely, későn ébredő járókelő csak az utolsó pillanatban ugrott félre. A legrámenősebb fiú egyik rúgása túlon túl hosszúra sikeredett, és a fémdoboz épp a szája szélét nyalogató blöki előtt landolt. A kutya – mi sem természetesebb – rávigyorgott a játékszerre. Aki tud focizni, az minden pillanatban labdaképes, így hát jobb mellső mancsával belepasszolt az alkalmi labdába, ami csörömpölve gurult a srácok felé. A kölykök szájtátva bámultak, majd hangos ovációban törtek ki, és tüstént visszarúgták a dobozt a négylábú labdazsonglőrnek.

A kutya füle ekkor már tűhegyesen állt; farkát sokatmondóan megcsóválta. Felhúzta szája szélét, ami alól elővillant hófehér fogsora. – Ez a kutya valósággal vigyorog, cimborák! – lelkendezett az egyik fiú, és elismerése jeléül cigánykereket vetett. Nem volt kérdés, hogy mi következik ezután: cicázni kezdtek. A kutya erejét nem kínélva próbálta megszerezni a labdát, és egyre nagyobb tömeg vont gyűrűt a mókázó ifjúság köré. Egyesek még csak meglepetten bámulták az önfeledten játszadozókat, mások már mosolyogni is mertek. Szemlátomást nagyon ügyes cica volt a kutya! Újra megkaparintotta, és ezúttal szájába vette a fémdobozt. Ügyesen feldobta, majd még mielőtt visszaeshetett volna a földre, egy briliáns mozdulattal elkapta – a szájtáti tömeg lelkes tapssal jutalmazta a mutatványt. A kutya farka ekkor már győzelmi zászlóként lengett.

A négylábú mókamester hirtelen szoborrá merevedett. Tekintetét kimérten körbejáratta a sokasodó közönségen, majd egy váratlan mozdulattal fejét erősen oldalra vágta, és a doboz már repült is a legtávolabb álló játékos felé.

– Ollé! – zúgta a nagyérdemű, és még az előbbinél is virtuózabb küzdelem kezdődött. Az aluljáró kövén kimerevített mellső mancsokkal szánkázott a labda után a kutya – tapsorkánt és könnyfakasztó nevetést kapott. Az elismerés serkentőleg hatott rá, és ismét megszerezte a játékszert. A virágáros néni felfigyelt rá, hogy a sok lótás-futástól erősen hullámszik a horpász. Csendes szóval utat nyitott magának a tömegben, és a vizes tálkát a ziháló jószág elé tette. A fémdoboz koppanva hullt a kövezetre, hogy utat engedjen a szomjoltásnak, és a labdazseni csak ivott, ivott, amíg volt mit.

A tömeg nem teljesen zárt össze az idős néni után, és a megpihenő kutya szeme a rés felé tévedt. Pofájáról lehervadt a mosoly, mintha nem is lett volna azonos pár perccel azelőtti önmagával. Komótosan a szájába vette az üdítő dobozt, beletette az üres tálba, és hosszú orrával a néni elé tolta. Hálája jeléül még egyszer megnyalta a ráncos kezét, hármat vakkantott, és máris bottal üthették nyomát a tágas embergyűű közepén.

Nehezen tört magának utat a lépcsőn hömpölygő áradatban. A felszínen elvakította az éles napsütés, de ő azzal mit sem törődve folytatta nyomkövető útját. Annyira lekötötte az állhatatos keresés, hogy nekiütközött egy már kinézetre is rigolyás öregúrnak.

– Tele van a város kóbor kutyával! – sipítozta. – Hát persze, épp ilyenkor nincs itt egy sintér!

– Bolond ember maga! – vágott oda neki valaki hányavetin a tömegből, és mire a felhergelt öregúr felhagyott a beszélő keresgélésével, az egész bosszankodás okafogyottá vált.

A kutya forró nyomon követett. Az utcasarkon megállt, és szétnézett, mielőtt lelépett volna. Nagyot fűjt, mert éppen egy busz berregett el előtte, és orrába csapott a korom. Nem jött több jármű. Miután átért, egyszer csak felkapta a fejét, és felfigyelt egy anyjába kapaszkodó kislányra. Elmerengve nézte őket, majd visszahúzódott egy fa árnyékába, és a világ összes kincséért le nem vette volna róluk a szemét.

A némán haladó páros megállt az egyik kirakat előtt. Az anya látható figyelemmel mustrálta a termékeket, de a kamaszodó lányt mintha jóval kevésbé érdekelték volna. Közönyösen ácsorgott a portál előtt. Lábán elegáns, magas sarkú cipő; a fehér vászonnadrág és a blúz szabása a legújabb divatot tükrözte, mint ahogy a frizurája is naprakész volt. Ahogy tovább indultak, az anyuka meggyorsította lépteit, és jól látszott, hogy a gyermek csak nagy ügyelbajjal követi. Egy lépéssel le is maradt – anyja valósággal vonszolta. A kutya felkelt az árnyékból, és a tisztes távolságot tartva nyomukba eredt. A tömeg továbbra is özönlött a járdán. Volt, aki úgy szedte a lábát, mint aki se lát, se hall. Az embereket nehezen kerülgető gyermek válla egy szemből siető, jóvágású fiatalembernek ütközött. A vékonydongájú kislány kibillent egyensúlyából, és kis híján hanyatt vágódott. Anyja indulatosan rászólt, hogy miért nem figyel jobban, miért bambul el örökké, majd rámosolygott a fiatalemberre: – Kérem, ne haragudjon, a gyermekemre, kissé szeleburdi! – A férfi visszamosolygott a szemrevaló nőre. – Semmi baj nem történt – intézte el a dolgot, és már el is tűnt a tömegben. A kislány sápadt arca pirosra gyúlt, de egy szót sem szólt a sérelem miatt, inkább próbálta tartani a lépést. Mamája már szinte rohant, hogy még a zöldben átérjenek a túloldalra. A kiskamasz hogy-hogy nem, de nem vette észre a lelépőt, és – ahogy ő azt a barátjának szokta mondani – egy üreset lépett, amibe még a lelke is beleremegett. Szerencséjére, az anyja nem ripakodott reá, mert tovább kellett sietnie, de a fellépésnél, amikor pechjére mégiscsak megbotlott a járdaszegélyben, már nem úszta meg a ledorongolást. Hiába igyekezett, valahogy sosem tudott megfelelni anyja elvárásainak. Küszködött, küzdött a szemébe touló könnyek ellen, de a végén csak eltörött az a bizonyos mécses. Nagyokat hüppögött, szabadon lévő jobb kezével nem győzte törölgetni szemét. Az anyának kínos lehetett a bögömasina, mert máris odakanyarodott az útjukba eső cukrászdához.

– Milyen fagyit kérsz?

– Csokisat és vaníliásat – jött még elcsukló hangon a megszokott felelet.

Az üzletből kifelé már mindketten valamivel jobban érezték magukat. Véget ért a házak sűrű erdeje. Már a várost kettészelő, széles folyó hídján jártak; enyhe északi szél libbentette meg hajukat. A levegő is tisztább volt valamivel, mint a körengeteg mélyén. A közeli sziget zöld lombtengeréből gyorsan bicikliző fiatalok értek fel a gyalogjáróra. Hajtottak, és egyikük kormányja épp hogy csak, de nekiütődött a gyermek fagyit tartó kezének. A tölcser kiperdült, az utolsó gombóc nagyot toccsanva a járdára hullt. A lány most se szólt semmit: inkább örült, hogy mamája nem vette észre, és csak robogott tovább.

A búskomor hangulatba zuhant kutya odaért az aszfalton szétterült, málladozó nyaláncsághoz, és megállt. Lehangelve nézte a tragikus látványt, majd lelkével felnyalta a fagyalt utolsó cseppjét is. Mire végzett kötelességével, anya és gyermeke már lekanyarodott a szigetre, és eltűnt a zöldben.

10.

A lakásban megszűnt a heteken át tartó jövés-menés. A lépcsőházból még behallatszott az utolsó távozó lábak tompa dübögése, de az se sokáig. Mintha nem is ugyanaz a lakás lett volna, mint hosszú éveken át, mintha mind a négy sarkánál fogva kiforgatták volna. Frissen tapétázott és festett falak, új ajtók és ablakok. Megújult a konyha és a fürdőszoba is, de legfőként a gyermekszoba. Rá sem lehetett ismerni!

Kóbor szinte beleszédült a szagok egyvelegébe. A sokféle tömény illat már-már narkotizálta – kavargott is tőlük a gyomra épp eleget. Az újjászületett gyermekszobát bármely ismerősük megirigyelhette volna – de nem voltak barátok, a kutya pedig beletörődött a változásba: ezen is túl kell esni egyszer. Bár nem minden volt ellenére, néhány dolgot nagyon sajnált. A múlt emlékévé vált például a porszívós doboz és annak tartalma is. Igaz, ha marad, alaposan felborította volna a gyermekszoba – inkább már bakfis-szoba – harmóniáját, de sosem árt egy-egy kézzelfogható utalás, hogy ne feledjük a múltat. Keseregni azonban nem érdemes: aki haladni akar a saját – akár taposatlan, akár kitaposott – útján, az tekintsen előre, és csak ritkán nézzen vissza! Ehhez tartotta magát a kutya is, és előre tekintett.

Hajni arca egyenesen sugárzott a boldogságtól. A teljes megújulást magába akarta szívni. Kutya módján itta magába a bútorok friss, mással össze nem téveszthető illatát, majd jött a kipróbálás időszaka. A heverő széles és hosszú volt: ha lett volna testvére, akár ketten is kényelmesen elfértek volna rajta. A puha kárpit vonzotta kezét, meleg érintése felébresztette benne a vágyat, hogy odabújjon: hasra is vágta magát rajta. Keze rátévedt a gyapjúból szőtt falvédőre. Megtetszettek neki a rávarrt díszgyöngyök, sorra is vette őket. Miután kellőképp kitapasztalta új hálóhelyét, felkelt, és a szekrényeket járta sorra. Végigtáncoltatta ujját a cikornyás faragásokon, majd kinyitotta és becsukta mindegyik ajtót, tízszer és százszor.

Az íróasztal hatalmas darab volt. Négy, könnyen gördülő fiókot rejtett magában, és még kihúzható polca is volt. Ki kellett próbálni a magas támlájú, karos forgószéket is. Beleült, és előbb óvatosan, majd egyre bátrabban megpörgette. Felszabadultan kacagott: de jó! Fölkelt, és amint rálépett a süppedős szőnyegre, meztelen talpa szinte eggyé vált vele. – Csodálatos érzés! – ujjongott, és dalra fakadt. Szép, meleg hangja volt. Csöpp ajkáról úgy szólt az ének, hogy a kutya beleborzongott szépségébe. Csak nézte a ragyogó arcot, és nem tudott betelni a lány nagyszerűségével. – Igen, én ezt a Hajnit szeretem! – tekintett bizakodva az ablak felé, de

kánikula ide vagy oda, a hang- és hőszigetelt nyílászárók jóformán mindig zárva voltak. Lehetek nyugodtan: az állandó hőmérsékletre légkondicionáló vigyázott.

Sok mindentől függ, hogy ki mennyi idő alatt telik be az újdonság varázsával. A kutya jóval a lány előtt túltette magát rajta. A sok szép bútor jóformán hidegen hagyta, csak barátja szünni nem akaró ujjongása láttán örvendezett. – Egyszer majd csak kinyílik a szeme – vigasztalta háborgó lelkét, de a zárt ablak ismételten eszébe juttatta a friss levegőt, a tágas teret, a csapatokba verődve játszó és ezzel az életre nevelődő kölyköket. Egyre inkább furdalta a vágy. Várt, várt a kínálkozó alkalomra, hogy kirobbanthassa a kislányt az ő sajátos, zárt világából.

A heves nyári zápor alaposan lehűtötte a levegőt. A hőségtől pilledt, alig kókadozó madarak most dalra fakadtak. Jókedvüket tetézte, hogy az átázott talaj már nem tudta elnyelni a bőséges csapadékot, és a sáros földből menekülő giliszták belevesztek a tóvá terebélyesedő tócsákba. Domborodott is a sok madárbegy! A már-már a kiégett, fakósárga fű újra mélyzöldre váltott. Megújult a természet. Az alkalom tálcán kínálta magát, és a kutya meg is próbálta kihasználni a kamaszlány lecsalogatására.

Hajni törökülésben ült a heverőn. A torony távkapcsolóját szorongatta, és állomásról állomásra léptetett. Egyik adón sem időzött sokáig: tetszett neki a kezében tartott hatalom. A kutya hiába köszörülte torkát, az egykori csendhez igazodott, finom jelzés elveszett a zene és beszéd zavarában. Érezte, hogy megváltoztak a viszonyok, és ez tőle is megújulást követel, ezért vakkantott hármat. A kislány lehalkította az erősítőt, morcos lett.

– Miért ugatsz a lakásban, kiskutyám! Ez nem volt szokásod!

– Ha nem vetted volna észre, az imént megköszörültem a torkomat, mint régen, amikor elfoglaltságod ellenére szólni akartam hozzád, de most még a füled botját sem mozdítottad rá!

– Mert nem hallottam meg – felelte közönyösen a gyermek. – Mit akartál mondani?

– Gyere, menjünk le a térre játszani! Ismerkedjünk a többi gyerekekkel! Üde a levegő, és olyan szépen énekelnek a rigók, ahogy rajtuk kívül csak te tudsz dalolni!

A kiskamasz röviden, szinte gondolkodás nélkül utasította el a javaslatot.

– Hallgasd csak, kiskutyám, mennyi zene van itt! – és vékonyka ujjával a sávváltó és a hangerősítő után nyúlt.

Kutyaszorítóban érezte magát Kóbor, ám hamarosan elnevette magát. – Minden rosszban van valami jó is! – gondolta, és alapos vakaródzásba fogott. – Ezután legalább senki sem titulál bolhás kutyának!

Ennyi vigasz azonban vajmi kevés volt a lelkén esett sebnek. – Hová jut így ez a gyermek? – tépelődött, és mivel nem talált megoldást, aludt rá egyet. Másnap újra kezdte a csalogatást, de akkor a televízió kapcsolója után nyúlt Hajni.

– Nézd csak, mennyi gyerek szerepel ebben a filmben! – lelkenedett, és máris egy másik csatornára váltott, ahol ki tudja, milyen főnyereményért játszottak, a harmadikon pedig lövöldöztek a valóságban. – Itt van az egész világ, és mindezt kedvemre idézhetem magam elé! – győzködte a kutyát, és látszott, hogy valóban elégedett.

Észre sem vette a lakásajtó csukódását. Kóbor nem hívta fel a liftet a tizedikre, inkább nekiindult a lépcsősornak. Az utcára érve nagyot sóhajtott, tüdejét mélyen teleszívta levegővel – és már ő is boldognak érezte magát. Gondolkodás nélkül indult a folyó felé: ott mindig történik valami érdekes. A nap egyformán melengette testét-lelkét. A folyópart távol esett a járműforgalomtól: csendes volt, de nem néptelen. Mindenre elszánt pecázók ültek egymástól tisztas

távolban, remélve, hogy fognak valami fazékba vagy serpenyőbe valót. Arrébb fiatal lányok napoztak szemlesütve – így, a nyárutón formás testükön aligha akadt még fehér folt. A forgalmas közúti híd után a kövezett partoldal beleveszett a természet nem létező síkjába. A kavicsos fedett part enyhén lejtett a lágyan hömpölygő víz felé.

A közelben két tinédzser sétált; a fiú átölelte a lány vállát. Néha megálltak, szembefordultak, gyengéden összesimultak. A kutya szoborrá merevedve feküdt; úgy várta az andalgókat. Amikor már csak úgy tíz méterre voltak tőle, talpra szökkent, egy aprót vakkantott, majd szájába vett egy nagyobbacska kavicsot, és rutinos mozdulattal a folyóba hajította. Elnevették magukat a fiatalok, ő meg újabb követ kapott a szájába, és azt az ellenkező irányba repítette el.

– Ez a kutya azt kéri, tőlünk, hogy dobáljunk neki kavicsot! – ismerte fel a helyzetet a fiú. Barátnője félszegen bűjt hozzá: – Nem harap? A fiú gyengéden nyakába vágta a fogát, és úgy súgta: – Nyugodtan tegezhetsz, gyönyörűm! – Kedvese válasz helyett szájon puszilta. A megpezsduült vérű srác nagy lendülettel több, közepes kavicsot gyűjtött össze, és a víz széléhez állt. A négy lábú feszülten figyelte minden mozdulatát. Halk nyüszítéssel adott jelt a móka kezdetére. Az első kő jobbra repült, a játszótárs meg uzsgyi, utána! A kavics előbb pottyant a folyamba, mintsem elérhette volna, így hát megfordult, és már roboghatott is vissza a másik irányba. Fél lábszáráig érő árban galoppozott, freccsent a víz körülötte. A kavics most is előbb fogott hullámot, de hát a mókában épp ez volt a lényeg. Amikor elfáradt a nagy szaladgálásban, megállt. Ajkáról vastagon csorgott a víz. Lihegett, de a szemét le nem vette volna a tekintetüket rajta felejtő fiatalokról.

A lány nagyon büszke volt talpraesett barátjára, és mindketten úgy érezték, mintha hármasan egy kerek család lennének. Ám mire beleélhették volna magukat a remélt közös jövőbe, a négy lábú újabbat nyikkant: kezdődhet a második felvonás! Most már a lány is beszállt a játékba. Közös volt a munka, közös az öröm is. Ő vette észre elsőnek a folyón lefelé úszó, háromemeletes személyszállító hajót. Ritkán járt erre ekkora vízi jármű. A kutya jóval később figyelt fel a motorok dübörgésére. Megfordult, és nemes egyszerűséggel leült a vízben.

A hajó méltóságteljesen úszott be eléjük. Fedélzetéről napbarnított arcú turisták kiáltoztak, integettek a part felé. A figyelmes kapitány hangos kürtszóval köszöntötte a partról visszaintegető fiatalokat, és persze a hevesen ugató kutyát is. A hatalmas propeller habosra korbácsolta a vizet, és V alakban hullámok sorát indította kétoldalra. Már jócskán aláúszott a folyón, mire azok a parthoz értek. A víz először sok métert visszahúzódott a mederbe, hogy utána árként zúduljon a partra, újra és újra. Az első hullámok még csak amolyan fodrok voltak, ám a harmadik-negyedik már majdnem felborította a vízben gubbasztó kutyát. Felpattant, ám hiába állt négy lábra, a következő tajtékroham már így is veszélyeztette stabilitását. Gyorsan kiszaladt a partra, és jól tette. Nagyon is jól! A hullámhegyek már négy-öt méterre is kicsaptak. A kamaszok sem voltak eléggé tapasztaltak, így a habos ár fél lábszárig őket is beterítette – de egy cseppet sem bántódtak, vidáman visongva menekültek előre. Elszántan lépett akcióba a rendzavaró hullámok ellen a kutya. Ahány fodor ért elé, mindegyikbe beleharapott. A nagy igyekezetben az orrába és a torkába is jócskán tolult víz, amitől időnként prüszkölnie, köhögnie kellett, az ifjak pedig könnyesen derültek rajta.

Lecsendesedtek a vad hullámok. A sóder között visszaáramló víz neszezése egyre halkult, és ők leguggoltak, úgy hallgatták a csodát. Visszaállt a régi rend. A fiatalok tovább indultak a parton, és a blöki szó nélkül követte őket.

Amikor a napozókhoz ért, alaposan kirázta a vizet bundájából. A lányok visítva ugrottak talpra, és felháborodva néztek körül. A fiatal párnak ez igencsak tetszett – persze főként a

fiúnak. A rászédett lányok végül is megsimogatták a rájuk vigyorgó kutyát, majd ismét átadták magukat a napimádatnak. Odébb a pecázók sem úszták meg tréfa nélkül. Egyikük partra húzott iszákjából egy nagyobbacska halat csent ki a négylábú mókamester, és a leány lába elé tette az ajándékot. A megrövidített sporttárs szeme elkerekedett, és hangot is adott nemtetszésének: Szóval így vásároltok be magatoknak hétvégére! A fiú kézbe kapta a halat, és visszavitte. – Ej, kutyuskám, ez nem volt szép dolog tőled! – mosolygott Kóborra.

A szerelmesek kéz a kézben sétáltak tovább. A kutya – mintha szimatot fogott volna – jócskán lemaradt mögöttük, majd hirtelen a mit sem sejtő fiatalok után iramodott. Mint a hurrikán, úgy csapódott hátulról közéjük, és már inalt is tovább.

Alaposan megijedtek a váratlan akciótól. – Nagy franc ez a kutya – nyugtázta elégedetten a fiú. – A blöki a keskeny patak gyaloghídjához vezető útelágazásnál várta be őket. Tovább előre, vagy balra, fel a hídra? – kérdezte tekintete. A fiú sanda pillantással a vashíd felé lesett, és a mókamester már szaladt is fel a vaslépcsőn a hídra. A közepén megfordult, és visszaneézett: a fiatalok már jóval arrébb jártak, a másik irányban. A rászédett négylábú szélviharként sepert utánuk, és amint beérte őket, pajkosan rájuk ugatott. – Oké, bajkeverő haver – mondta neki a fiú – neked sem árt egy kis tréfa! – Nemsokára kiértek a forgalmas közúthoz, és egy sokatmondó búcsúpillantással elkészöntek egymástól.

A hazafelé tartó kutya trécselő asszonyok csoportjára figyelt fel. Mivel nem sietett sehová, leült mellettük a járdára. Fejét oldalvást billentette, fülét vételre állította, így figyelte a szót. Telt-múlt az idő, majd egyszer csak olyasmit hallott, amitől felkapta a fejét, és gyorsan hazaszaladt.

11.

A hetek óta fénylő ragyogás messzire költözött a gyermek arcáról. Letörten gubbasztott az ágy szélén. Egyik távkapcsoló után sem nyúlt; helyette sóhajtozott. Az ablakhoz lépett.

– Ma este lesz a tűzijáték?

– Igen, még hozzá percekkel belül!

– Nem jössz ide?

Nagyot ásított a kutya. Valamit még dünnyögött is hozzá:

– Olyan jó kényelmes itt a könyvespolc tetején, hogy inkább maradok.

– Pedig milyen jó lenne, ha közösen élhetnénk át ezt az élményt!

Kóbor egyik füle a kérdő-, a másik felkiáltójellé alakult.

– Ha nagyon akarod, éppenséggel odamehetek.

A gyermek akarta – és ő már ott is állt a pipaszár lábak mellett. Nem kérdezett semmit, inkább kinyitotta az ablakot. A bezúduló friss levegőtől elillant szeméből az álom.

– Már-már megfúltam az örökös bezártságtól! – dünnyögte. A kamaszlány szeme könnyecsekkel telt meg, de ő nem vette észre.

A távolban sivító hang jelezte a tűzijáték kezdetét. Hangos pukkanással robbantak szét a petárdák, színpompás ruhába öltöztették az eget. A durrogás egyre erősödött. Az ijesztőbb hangokra összerezzen Hajni, de nem ment arrébb, tenyerét nem tapasztotta a fülére. A görög-

tüzet már szájátva leste Kóbor. Elismerően bólogatott. A röppentyűk füstjét orrába csapta a feltámadó szél, úgyhogy prűszkölt egyet.

– Nehogy megfázzál, kiskutyám! Inkább csukjuk be az ablakot!

A mozduló kézre ráfogott a négylábú: aznap éjjel újra nyitott ablaknál aludtak.

A napkeltét köszöntő rigófüttyre ébredtek; a kamaszlány hanyatt fekvé hallgatta. Kisgyermek-kora jutott eszébe. Akkoriban is amolyan otthonülő fajta volt, és a kutyának kellett őt kicsalnia a házból, de alighogy sikerült, elköltöztek a faluvégről, ide messzire. Ez a nagyváros annyira kiismerhetetlen, félős! És hol van ilyenkor az a sok autó, amitől napközben az egyik ember nem hallja a másikat? – mert odakintről továbbra is csak a madarak vidámsága hallatszott.

– Hány óra van, kiskutyám?

Kóbor mit sem értett a hajnali kotkodából. – Nyugodtan aludhatsz, még sokára süt hasadra a nap!

A beszélgetésben nem várt fordulat következett be:

– Most azonnal menjünk le, és járjunk egyet!

Kóbor rosszat sejtett. Tán meghűlhetett Hajni a nyitott ablaknál, és most lázálmban félrebeszél! Már kapta is le a gyógyszeres doboz tetejét, kivette a lázmérőt, és egy szirénázó rohamkocsi sebességével inalt a heverő felé. – Emeld meg kissé a karodat, Hajnika! Hadd dugjam be a hőmérőt!

Elvihogta magát a gyerek – a négylábú ápoló pedig már-már még nagyobb bajra kezdett gyanakodni.

– De vicces vagy ma reggel, kiskutyám! Mi a csudát szaladgálsz összevissza ezzel a mütyürrel? Ha már ilyen humoros kedvedben vagy, én sem leszek rest, és behozom neked a fülmosót!

Elcsodálkozott rajta a kutya. – Minek is hoznád, hiszen az én fülemnek igazán nincs semmi baja!

– Még hogy semmi? – vigyorgott Hajni. – Olyan botfüled van, hogy még faragással se lehetne jobbítani!

– Mi bajod az én világvevő fülemmel?

– Azt mondtam, hogy lemegyünk az utcára járni egyet – te meg mintha meg sem hallottad volna!

Az élelmiszerüzlet raktárajtajánál épp akkor rakodott le az egyik szállító. – Milyen étvágygerjesztő, fenséges illata van ennek a frissen sült kenyérnek! – nyelt nagyot Hajni. Barátját abszolút hidegen hagyta az illatozó pékáru, de amikor a hentes elé értek, az ő nyála is majd' elcsöppent. – Hát igen, nem vagyunk egyformák – és mégis mennyire hasonlóak! – gondolta.

Tovább sétáltak a lakótelep mellett és a lány elfintorította nóziját.

– Mi bűzlik errefelé?

– Itt, vagy otthon?

Hajni nem értette a fura választ. – Mit locsogsz itt össze nekem?!

– Áh, semmi, semmi! – hebegte a kutya. – Néha mindenféle zagyvaságot beszélek, magam sem értem, hogy miért!

Túljutottak a szűk járdát eltorlaszoló, kiürítésre váró kukákon. A kelő nap sugarai még nem tudták felmelegíteni az aszfaltot, és a lány fogai összekoccantak a hidegtől.

– Markold csak meg az üstökömet, és fussunk egyet! – Kipirult a gyermek arca: már nem fázott, csak lihegett.

Leértek a játszótérre, és a kutya felkapaszkodott a csúszda tetejébe. Ott elvakkantotta magát, és alácsusszant a homokozóba. Onnan biztatta Hajnit: gyerünk, gyerünk, most te következ! Hiába húzódozott a lány, barátja konok következetességgel nógatta. Végül beadta a derekát, és egy elfojtott sikollyal követte Kóbor példáját.

Hintából már nagyobb volt a választék. A kutya felugrott a mérleghinta alsó ágára, és fölfelé indult a rúdon. Ahogy túljutott a súlyponton, a hinta átbillent, és ő leszánkázott rajta. Hajni felkapta fejét a koppanásra.

– Nem esett bajod?

– Ha még nem tudnád, én egy igazi sportkutya vagyok!

A lány vízszintesre állította a libikókát, és hosszas hintázásba fogtak. A játszótéren már innen is, onnan is feltűnt egy-egy kölyök. Egy kék, szemellenzős sapkát viselő fiú épp feléjük tartott. Pár évvel idősebb volt Hajninál, és nagymenőnek számított a környéken. Odaérve megszólította a lányt.

– Soha nem láttalak erre felé! Mostanában költöztetek ide?

– Nem, már régóta itt lakunk.

– Melyik suliba jársz? – de meg se várta a választát, úgy folytatta. – A kékbe biztosan nem, mert akkor ismernélek. Tehát csakis a pirosba járhatsz!

– Tied ez a kutya? – tért át más témára.

– Igen! – vágta rá büszkén Hajni.

– Hogyan hívják?

– Kóbor.

– Ha egy faágot eldobok neki, visszahozza nekem?

Erre már nem tudott mit felelni a lány.

– Én ide, a legmenőbb játszótérre szoktam lejárni – jelentette be a fiú, és alaposan szemügyre vette az új arcot. – Hány éves vagy?

– Tizenkettő.

– Hogyan hívnak?

– Gyere ide!

– Ez jó duma volt, kolosszális beköpés – nevetett a fiú. – Sok ilyen belevaló, klassz csaj kéne a telepre! Hmm... Van barátod?

– Igen, van!

– Régóta? – kérdezte letörten a nagymenő.

Számolni kezdett Hajni, és a végén pedig kibökte: – Hét éve!

A választ nem tudta hova tenni a srác. – Ez a csaj akkora ász lenne, hogy már ovisként is fiúzott, vagy csak lóvá akar tenni? – tépelődött.

– Netán hétpecsétes titok, hogy ki a barátod?

– Nem! Miért is lenne az? Ha akarod, szívesen bemutatom neked.

A kölyök kissé zavarba jött, arcán csak úgy vibrált a bőr.

– Nem bánom, szívesen megismerném a nagy őt. Rettenetesen kíváncsi lennék arra a fazonra!

A melegtől hangosan lihegő kutyához lépett a lány. – Ő az én barátom!

A kéksapkás fiú előbb lemerevedett, majd minden átmenet nélkül olyan fergeteges nevetésbe tört ki, hogy a féltve őrzött, nagy becsben tartott tökfödő leesett a fejéről. De mit sem bánta az ereklje dicstelen hanyatlását, csak nevetett, de már olyannyira, hogy majd' meg nem fulladt tőle. Csak lassan csillapodott le.

– Egyre jobban tetszel nekem! – vágta a lány szemébe, aki nem kapta el fejét a mélyreható tekintet elől. – Olyan ártatlanul mondd a nagy dumákat, hogy szép sorjában be is veszem, mint egy nyeretlen kétéves, pedig engem nehéz a falhoz állítani. – Egyre jobban belelkesedett.

– Hogyan hívnak, szépségem? – és miután megtudta, jött a következő kérdés: – Lenne kedved velem járni?

A kamaszlány arcát elöntötte a pír – ez még jobban fokozta szépségét a fiú szemében.

A terebélyes fa árnyékában lebzselő kutya felállt, és mellésorolt. – Ne haragudj, de mennünk kell! – mondta Hajni. Indultak is hazafelé, de megállt, visszafordult, és mosolyogva megkérdezte: – Hát téged hogy hívnak?

– Kéksapkának! – felelte elégedetten a fiú, majd a távolodó lány után kiáltott. – Minden nap itt foglak várni, gyönyörűm!

Új, nagyszerű, boldogító érzés kerítette hatalmába Hajnit. Nőiesedő lelkében és testében valami borzongató meleg áradt szét, hogy szinte meggyúlt tőle. Annyira elvarázsolták a történetek, hogy semmi másra nem tudott gondolni: Milyen jó, hogy a dalos kedvű rigók kora hajnalban felébresztették! Hát még, hogy lejöttünk egyet járni! Ilyen elevennek, ilyen szépnek még egyszer sem látta őt Kóbor, de mégsem tudott maradéktalanul örülni.

Beesteledett. A gyermekszoba ablaka most se nyitva, se zárva nem volt: résnyire hajtották be. Jobbra-balra ingatta fejét a lány, és a kutya most kivételesen nem szólt érte. Peregtek a percek. Hajni felállt, céltalanul elindult, és valahol a szoba közepén megállt. Sajátosan hintázott előre-hátra. Kóbor csendben volt, csak a szeme sarkából leste. A lány szája széle időnként megmozdult, mintha sírni vagy szólni akarna. Az utóbbi mellett döntött.

– Alszol, kiskutyám?

– Nem! Mi bánt?

Elcsuklott Hajni hangja. – Tudod – kezdte – minden olyan szépen alakult, aztán kaptam egy jelképes pofont, majd utána mástól egy szívet melengető érzést, de minek?

– Egy szót sem értek az egészből! – tódította a kutya.

– Amikor anyukám új ruhákat és bútorokat is vett, én nagyon boldog voltam. Igazán örültem a törődésnek meg mindennek, amit kaptam tőle. De tegnap nagyon elszomorított.

– Mit mondott neked?

– Hogy szeptembertől kollégista leszek. Háromhavonta jöhetek csak haza. Akkor pedig hiába kaptam ezt a sok mindent, mert elzárnak tőlük. Ráadásul ma reggel megismerkedtem Kéksapkával, és egy kicsit meg is tetszett nekem. De ha háromhavonta csak egyszer jöhetek, akkor nem tudok találkozni vele, és örökre elfelejt engem. Máskülönben is, én már szívesen lemennék a játszótérre, akár mindennap is! – és most aztán alaposan elbőgte magát.

Hosszabb szünet után szólalt meg Kóbor. – Mivel indokolta anyukád, hogy csak háromhavonta jöhetsz haza?

– Külföldön kapott állást, ahol sok-sok pénzt fog keresni. Azt ígérte, hogy ettől még az eddigieknél is jobb sorunk lesz.

– Hová megy dolgozni?

– Dániába!

Kóbor felállt, és keresgélni kezdett a polcon található néhány tucat könyv között. Nem tartott sokáig. Az egyiket kiemelte, felcsapta, és úgy lapozgatta, mint aki keres valamit benne, végül rátalált az ominózus részre. Megköszörülte torkát, és belőle a következő sort idézte: Valami búzlik Dániában!

IV. rész

12.

Vége felé közeledett a tanóra. A pedagógus felállt, és a tanári asztal elé lépett. – Tessék figyelni, diktálom a házi feladatot! – Szó nélkül jegyzeteltek a gyerekek, de a végén morogtak, mert soknak találták a leckét.

– Akinek sürgős közlendője van, az most tegye fel a kezét – mondta határozottan a tanár. Süket csend lett; ebbe a némaságba robbant bele éles hangon az ódon iskolacsengő.

– Hurrá! Végre mehetek haza! – tört ki az öröm a legelöl ülők egyikéből. Zsibongva pakoltak el a padokról. Hajni még a szokottnál is szótlanabb volt. Az előző tanévben ilyenkor már a hazafelé út járt az eszébe. Most meg mehet a menzára, állhat sorba, és kereshet egy üres széket magának. Elfacsarodott a szíve. Csak a délutános tanár sürgetésére kapta fel a fejét. – Siess, fiacskám, a többiek már rég elindultak az étkezdébe!

Hiába szerette a zöldborsólevest és a spenótot sült hússal, a falatok valahogy nem akartak lecsúszni a torkán. Mintha egy óriási szilvásgombóc parkolt volna benne. De addig piszkálgatta az ételt, amíg nagy keserűség ide vagy oda, üres nem lett a tányér. Az asztaltól is ő állt fel utolsónak. Diáktársai már nevetgélve, lármázva vonultak a széles folyosón a tanulószobába.

A tanulás sem ment úgy, mint egykor. Magolta a verset, kiszámolta a matekpéldát, bevágta az idegen szavakat, de irtó nehezen. Iskolaszerte mindenki tudott az ő világra szóló bánatáról, próbálták is oldani, de mivel amúgy is afféle magának való fajta volt, nem sok sikerrel.

Délutános elfoglaltsága végeztével felment a kollégiumi szobába, ahol másodmagával lakott, de egyedül találta magát. Szobatársa a hétvégén belázasodott, és otthon maradt.

Az ablakhoz ment, és kitárta egyik szárnyát. Friss levegő áramlott be. Sokáig állt ott, arcát a vénasszonyok nyarat hozó nap felé fordította. Majd gondolt egyet, és leült az ágyára.

Az éjjeliszekrény tetejéről leharapott fülű gumifigura mosolygott rá. Az osztálytársak már mind ismerték, és cukkolták is érte épp eleget: nagylány, kopogó cipőben flangál, de a játéksaroktól nem tudott elszabadulni! Őt azonban nem különösebben érdekelte az átmeneti felhajtás. Minden csoda három napig tart! Nem is mondta el senkinek a gyermekkora óta nagy becsben tartott kabala titkát: úgysem értenék meg!

Nem kíváncszott ki a közös nappaliba, inkább bekapcsolta a rádiót. Kedvenc együttesét hallhatta éppen, elektronikus hangszerek nélküli zenét játszottak egy régi lemezükről. A gitár, a tenyerek és a kanalak vérpezsdítő ritmusára férfiak és nők énekeltek, mint az ősidőkben. Belefeledkezett, a zene valósággal extázisba kergette. Végignyúlt az ágyon, és ahogy oldalára fordult, valami megzörrent a zsebében. Meglepve ült fel.

Egy levelet húzott elő: nem értette, hogyan kerülhetett oda. Félhangosan olvasta el. Egy két évvel fölötte járó srác írta, aki nemrég került ebbe az iskolába. Még nem találkoztak, de már hallott róla: osztálytársai szolid fiúnak festették le. Nem nagyzol, segítőkész. Mintha valahonnan ismerősnek rémlett volna, de nem volt egészen biztos a dolgában. – Ha ő az, akire gondolk, valóban normális fazon. És épp ő kér találkát tőlem, mégpedig ma este nyolckor a lépcsőházban! Micsoda rámenős fickó! Nem vacakol...

Meglett a nagy gond. Mitévő legyen? – Ha az első füttyszóra a lába elé vetem magam, az ciki. Ha nem megyek el, akkor megint magam maradok. Egyikhez sincs kedvem!

Nyirkos kézzel nyomta le a lépcsőházba nyíló ajtó kilincsét. Lába enyhén remegett, szíve a torkában dobogott. Nem is csoda. Életében először ment randira.

– Szia! – üdvözölte a levélíró.

– Hello!

Néhány másodpercig szótlantul álltak, és ettől egyre kínosabban érezték magukat.

– Nem hittem volna, hogy eljössz – törte meg a csendet a fiú.

– Miért?

– Nem is tudom. De a lényeg úgy is az, hogy mindketten itt vagyunk.

– Hogyan került hozzám a levél?

– Azt nem mondhatom meg!

– Titok?

– Igen, az! Annyit azonban elárulhatok, hogy egy alkalmi postás kézbesítette.

– Miért akartál találkozni velem?

– Mert különleges lány vagy!

Ezen meglepődött Hajni. – Ugyanolyan vagyok, mint bármelyik lány az osztályban!

– A folyosói pletyka szerint nem egészen...

– Mit mesélnek rólam a dumapartin?

– Hogy különc vagy. Meg azt is, hogy egy kutyafigurát hordasz a zsebedben. Igaz?

– Mindegyik zsebem üres; megnézheted. Legföljebb papírzsébkendőt találsz benne. Kérsz egyet?

Zavarba jött a fiú. – Akkor nem igaz a szóbeszéd?

– Azt azért nem állítottam!

Újra csend telepedett közibük. Mindketten szerették volna folytatni a beszélgetést, de a nagy igyekezettől leblokkoltak. A lépcsőházból egy nevelőtanár bukkant elő. – Sziasztok, gyerekek! Aztán ne sokáig időzzetek a folyosón, mert hamarosan itt a takarodó! – és továbbment.

– Neked nincs kabalád?

– Én már kinőttem a gyerekszobából! – értette félre a kérdést a fiú.

A lány nem kapta fel a vizet. – Úgy látszik, nem érted a lényegét. Van valami, amihez nagyon ragaszkodsz? Ami szinte a lényed része?

– Hű, de egy komplikált csaj vagy! Ha tárgyra gondolsz, akkor nincs. Ha pedig előre, akkor ott van Bodri.

– Szóval, neked is van kutyád?

– Bodri tulajdonképpen a szüleimé, de úgy szeret engem, mint a cupákos csontot. Ha meglát, máris rohan hozzám, a nyakamba ugrik, és nyal-fal a bolondja. Nagyon jópofa teremtés.

– Az én kutyám nem ilyen széllélbélelt. Mi inkább csak beszélgetni szoktunk. Sokat tanulok tőle, de szerinte mégse eleget. Ha valamiről úgy gondolja, rosszul csinálom, akkor rám morog, ha meg jónak tartja, akkor azt mondja nekem: te aranyos kis csacsi, hogy mekkora számár lesz belőled! Én ilyenkor kissé sértetten azt válaszolom, hogy nem akarok számár lenni, mert az egy buta állat. Ő persze máris kész a felelettel: igaz, hogy nagyon csökönyös jószág, de rendkívül okos, mert a saját útját járja. Ha le akarják téríteni róla, vagy meg akarják állítani, azt nem engedi. Konokul megveti a lábát, és akár cigánygyerekek is potyoghatnak az égből, ő tántoríthatatlan marad önmagához! Hiszem is, meg nem is, amit mond, de az biztos, hogy ő az én egyetlen barátom!

– Beszélő kutyáról én még nem hallottam, éneklőről is csak olvastam – vallotta be kissé elképedve a fiú. – Végül is: milyen fajtájú a kutyád?

A lány elnevette magát. – Gumi fajtájú!

– És ugye le van harapva az egyik füle?

– Ráhibáztál! – és már mind a ketten kacagtak.

– Jó fej csaj vagy!

– Ha te mondd...

Az idő rohamléptekkel vágta az időt. – Lassan mennem kell – jegyezte meg halkán a lány.

– Hát, igen! Hogy röpül az idő! – jött a szomorkás visszhang... – Lenne kedved máskor is találkozni velem? – bökte ki nagy nehezen.

– Még a nevedet sem tudom – tért ki a válasz elől a lány.

– Tényleg! Hiszen még be sem mutatkoztam! Hívjál Zöldsapkának!

Tágra kerekedett a kérdező szeme. Zavarát megérezte a fiú.

– A suliban nem, de ha máshová megyek, szinte mindig a fejembe húzom a sildes sapkát. Az meg zöld színű. Innen a becenevem.

– Jó, jó, értem én – dünnyögte a lány. – Szívesen találkoznék veled máskor is. Két nap, és már itt is van az elviselhetetlenül hosszú hétvége. Annyi időnk lesz beszélgetni, hogy elkopik a szánk.

– Az nem jó nekem, mert péntek délután húzok haza, mint a vadlibák!

Hajni szája egyszeriben kiszáradt. Szólt volna még, de nem tudott. Torkába visszaköltözött az a bizonyos szilvásgombóc. Úgy állt ott, mint akit leforráztak, majd, se szó, se beszéd, sarkon fordult, és szélvészfényben beviharzott a folyosóra.

13.

Gyakorlatilag kiürült a kollégium. A vidéken lakó nebulók is mind hazautaztak. A régen épített, tágas folyosó csendjét mégis lépések visszhangja verte fel. Hajni a lépcsőház felé tartott, és fölfelé indult a kitaposott, homorú fokokon. Az utolsó emelet előtti fordulóban megállt. Hátával a korlátnak dőlt, és magába mélyedt.

Máskor is jött már így, elmélkedni. Szemben egy régen befalazott ablak helye nyílt a falban. Ez volt az ő sajátos házi mozija, ebbe próbálta időnként belevetíteni még kialakulatlan jövőkéjét. Most is behunyta a szemét, és várta a filmet, de hiába. Maga sem tudta eldönteni, hogy a

kivetítővel van-e baj, vagy netán a kópiával – mégis türelmesen várakozott, nem adta fel. Végre-valahára peregni kezdett a film, de a vásznon csak összevissza, elmosódott csíkok tűntek fel. A mozigépész nem adta fel a reményt: mindent megtett a sikeres vetítés érdekében. A csíkokat homályos kockák váltották fel – mindegyikben más és más, kivehetetlen képpel. Sehogyan nem sikerült őket élesebbre fókuszálnia, ezért másképp próbálkozott. A sok kockából találomra kiválasztott egyet, és megkísérelte kinagyítani. Ahogy nőtt a kép, úgy szorult ki a vásznonról a mozaik többi darabja. Egy ideig élesedett a mozi, de egyszer csak végleg leállt. A kép apró darabokra tört, elemeire hullott.

Nem először fordult elő vele ilyesmi. A vászon elsötétült, de egy pinduri fénypont tovább élt középen. Ez újszerű, váratlan fordulat volt: ilyen még nem történt vele. A pontocska nőttön nőtt, míg be nem töltötte az egész vásznat, és a közepén ekkor egy csöppnyi, de éles filmkocka jelent meg, és lassan, nagyon lassan nőni kezdett. Sokáig semmit nem tudott kivenni belőle, és később is csak sejtette, mi is lehet a képen, úgyhogy egyre kíváncsibb lett. Mind jobban koncentrált, egyre jobban akarta, hogy a kocka mielőbb töltsen ki a képernyőt. Először egy földig lógó nyelvet fedezett fel, majd két lobogó fület és négy izmos lábat. Hang kerekedett: halk, de erőteljes lihegés érte el Hajni fülét, majd a siető lábak alatt megroppanó ágak recsegése is eljutott hozzá a messzi távolból.

Ahogy egyre jobban akarta, egyre gyorsabban nőtt a kép. Már könnyen kivehette, hogy nagyon távolról – tán a világ végéről? – egy kutya igyekszik felé nagy elszántan. Felhők fölé tornyosuló hegyeket kellett megmásznia, sebes hegyi patakokon kellett átgázolnia, de ő mit sem törődött az akadályokkal, csak rohant, egyenesen a kép közepébe. Ahogy közelebb ért, felismerte benne az ő egyetlen barátját. Jól látta, hogy Kóbor teljesen elkészült az erejével.

– Gyere kiskutyám, gyere! – biztatta.

Az eb szédítő sebességgel közeledett, míg be nem töltötte a hatalmas vásznat. Kivolt, mint a kutya: alig kapott levegőt! Nyelve a földet söpörte, tüdeje vadul sípolt – majd’ ki nem költözött belőle a lélek. Ilyen elgyötörtnek még sosem látta. Szótlanul néztek egymás szemébe.

A kutya szólalt meg először. – Csak erős akaratomnak köszönhetem, Hajnika, hogy egyáltalán ideérhettem! Ha nem segítesz, bizony, sohanapján! – és mire mindezt elmondta, már újra olyan frissnek tűnt, mint rendesen. Váratlanul feleakkorára zsugorodott, s így félig üres maradt mellette a vászon. – Gyere ide mellém, egyetlen barátocskám! Én már bejártam Tolnát és Baranyát is, meglátod, mi együtt még annál is többre leszünk képesek!

Gyorsan továbbindult a kék busz a városból kivezető út sokadik megállójából, ahol mindössze ketten szálltak le. Kora délután volt, a nagylány és a kutya vállát is hátizsák húzta. Ahogy elindultak az út mellett, csatlakozott hozzájuk a fiatal Ősz. A főút túloldalán sokáig egy göröngyös ösvényen haladtak. A lebukó nap az arcukba világított, a szemből érkező és a sötét felhőkről visszaverődő sugarak vérvörösbe öltöztették a tájat. Bal kézre kivénhedt vasútvonal töltése húzódott – magányos mozdony kattogott tova a sínen. Visszakanyarodtak a zajos országúthoz, átkeltek rajta, és egy meredek utcán felkaptatva az erdő széléhez értek.

– Pazar itt a levegő! – állapította meg a négylábú túravezető.

A rengetegbe vezető keskeny csapáson is Kóbor ment elől. Erősen rozsdásodtak a falevelek, a dér csípte példányok már le is hulltak. Jártukban felkavarták és átforgatták a zizegős lomb-szőnyeget.

– A fejedet húzd kissé balra, nehogy nekimenj a belógó faágnak – szólt időben a figyelmeztetés.

A lány ügyesen ki is tért. Az ösvény apránként emelkedni kezdett, de ők nem veszítettek lendületükből. Bár Kóbor ezeregy szemmel figyelt, mégis rálépett egy, a falevelek alatt fekvő ág végére. Az felcsapódott, és alaposan orrba verte. – Ebsont beforr – vonta meg a vállát, és csörtetett tovább.

Egy kisebb tisztás szélén néhány víkendházat húztak fel. Fönt, a villanyvezetéken fecske-szülők százai csiviteltek épp hogy felcseperedett fiókáiknak a vándorút viszontagságairól. A villás farkú madarak kisebb-nagyobb rajokban felröppentek, és leírtak pár tucat kört az égen – így edzették szárnyaikat. A két cimbora megállt, hogy hallgathassa egy kicsit a társalgást, és közben kortyoltak is egyet. Tompán pukkant a kulacsok kupakja.

Ligetté szelídült a rengeteg. A távolban kétpúpú fehér szikla világlott ki az egyre gyorsabban szürkülő háttérből. Egyenesen felé tartottak.

– Mi pattog olyan élesen ott a távolban? – kíváncsiskodott Hajni.

– Még nem látom a bokroktól, de ha megkerüljük őket, már mondom is. Aha, már meg is van: falánk tábor tűz ropogatja a száraz ágakat! – és pár fokkal módosított az irányon.

Népes társaság vette körbe az apadó lángnyelvet. Sokféleképpen múltatták az időt: a dalra vágyóknak gitárjáték szolgált az alapot, a csoportban beszélgetőknek a közös téma, míg mások vacsorának valót sütöttek a parázon. A sátrak mellől földszintes termetű blöki szaladt csaholva az érkezők elé.

– Gyertek csak nyugodtan! – kiáltott feléjük az eb gazdája. – Nem bánt a tökmag, csak a munkáját végzi.

Hajni illedelmesen köszönt.

– Már nem számítottunk újabb érkezőkre – nyitotta meg a beszélgetést az idős ember. – Látom, sátrat nem hoztatok, tehát van itt ismerősötök. Ki az?

– Nekünk itt nincs olyan – felelte a lány.

– Akkor hol fogtok aludni? Bizony, már csípős hideggel jár az őszi éjszaka!

Hajni csak megvonta vállát. Mi mást is felelhetett volna, minthogy ők nem aludni jöttek.

A férfi nagyon meglepődött, egyre jobban furdalta a kíváncsiság.

– Hová tartotok?

– Én arra megyek, amerre a kutya akarja!

A táborozó megcsóválta a fejét: – Nagyon bátor lány vagy, hogy ilyen fiatalon kettesben kirándulsz a kutyáddal! Tisztelem, hogy szabad akaratot engedsz neki.

A soron lévő dal szövegét kívülről fújta a tini, így bekapcsolódott a nótázók alkalmi kórusába. Szép hangja volt; mindenki felfigyelt rá, invitálták is középre, a tűzhöz. Ő maradt volna a peremen, de Kóbor nem bírt dacolni az orricsiklandó illatokkal. Nem tétlenkedett sokáig, indult, hogy megtalálja forrásukat – és húzta, vont maga után a lányt. Biza, nem mentek hiába, úgyhogy búcsúzás előtt a kutya nyelvével, a lány a kezével törölgette a szája szélét.

A fennsíknak is beillő tágas rét végén az erdőbe futott a csapás. A vándorok talpa alatt egyre egyenetlenebbé vált a talaj. A mély kerékvágásokban megült a víz, és az ilyen pocsolyák a szúnyogok elsőrangú szállásai. A kutyát mindig is megvédte ellenük vastag bundája, de orrvége fekete gombjára rászállt egy konok, az ős hidegével dacoló vérszívó. Hosszú nyelvvel odacsapott a bitagnak, így torolta meg a területsértést. Hajni bezzeg nem tudta ilyen gálánsan elintézni támadóit! A nagy csapkodást gyorsan elunta a kutya – még mielőtt a nagylány

egyáltalán felpanaszolhatta volna neki. Bár az út mindkét szélén sűrű aljnövényzet burjánzott, a négylábú túravezető át akart vágni rajta. Aztán sokszor lábszárközépig érő, korhadt, recsegő-ropogó ágakon kellett magukat átküzdeniük – óvatosan lépkedtek rajtuk. A túratársnak hétrét kellett görnyednie és sokáig ki sem egyenesedhetett, de még így is nekiment egy-egy ágak – jobb esetben csak botladozott egy kissé, úgy követte Kóbort. Előbb a távolban, majd már szinte a fejük fölött reccsent meg az ég. Valósággal beleremegtek a hatalmas robajba, amit csak lassan oldott az utódörgések tompa zaja.

– Az áldóját! – vakkantott a kutya. – A végén még bőrig ázunk!

Szerencséjük volt, a viharak nagyobb volt a szele, mint az ereje – azt a pár cseppecskét tán még említeni sem érdemes. Hamarosan visszatértek az útra. A kátyúkat már a hátuk mögött tudhatták, de most a kaptató következett. A szél az arcukba csapott.

– Mi ez az ijesztő hang? – tudakolta izgatottan Hajni.

– A magasban egymásnak dőlő ágak nyikorgását hallod. Épp így nyikorgott nagyanyád vályogból vetett házának vetemedett ajtaja is!

Megálltak, szusszantak egyet, hallgatóztak. – Eleinte kissé féltem tőle – vallotta be a lány – de már örülök a szerencsének. A hidegnek viszont annál kevésbé: már nagyon fázik a fejem! – Belebotort hátizsákjába a kutya, és nemcsak kötött sapkát húzott elő belőle, de egy pár vastag kesztyűt és gyapjúsálát is. Hajni igencsak hálás volt érte.

– Mehetünk? – érdeklődött a túravezető, és a választ be sem várva meglódult. A domboldalon is túl voltak már. Hosszan haladtak a széles, nyílegyenes, murvával felszórt úton. A kutya felnézett az égre, ahonnan a késő őszi szél elkergette a fellegeket, és most mindenfelé csillagok hunyorogtak. A teli hold sejtelmes fénybe burkolta a tájat, mintha csak hajnalodna éppen. Békésen szunnyadt a vastag lombpaplant magára öltő táj, rohamosan hűlt a levegő. Nem tudni, hogy a fagyos hideg miatt röppent-e fel a közeli magas fa csúcsán gubbasztó ragadozó madár, netán a nem várt bakancsosok riasztották fel álmából, de félelmetes szárnycsattogással emelkedett a magasba.

A távolban sorompó zárta el az utat. A kutya könnyedén elfért alatta, a túratárs guggolva jutott át. A csíkos keresztrúd előtt megállt a vén Ősz, a két vándor után intett, és átadta őket Tél tábornoknak, aki a túloldalon várt rájuk.

– Faljunk egyet! – javasolta Kóbor. – De ne sokat, mert hamarosan hegymenet következik!

Hajni gyomra is efféle után vágyakozott. Állva ettek – ahogy szokták mondani: mint a lovak – de ez egy cseppet sem zavarta őket. A kutya egy szál kolbásszal és némi tepertővel kényeztette bendőjét, társa egy szendvicset majszott. A termosz gőzölgő citromos teájának mindketten örültek.

– Akkor lássuk a medvét! – vakkantotta a kutya.

– Jaj, én attól a bundás jószágtól nagyon félek! – rettent meg a lány.

– Ettől a jelképes barna uraságtól nem kell félned: csak legyél elszánt és kitartó!

– Nem értem a szófacsarást!

– Előttünk igencsak magas hegy tornyosul. Kacsaringós út vezet fel rá. Több száz méter szintet kell magunk alá gyűrnünk, hogy felérjünk. Igazi kihívás lesz neked! Továbbra is velem tartasz, vagy inkább visszamész?

– Miket nem gondolsz rólam!

Megcsikordultak a kövek a bakancsok alatt; egyenletes tempóban vágtak neki a hegynek. – Nem sietünk – jelentette ki a kutya. – A kövek görgősek: egy rossz lépés, és már ki is ficamodik a bokád!

Ahogy feljebb araszoltak, egyre jobban figyelniük kellett a lábuk alá. A pár napja hullott eső jéggé fagyva ült rá a kövekre, telepedett közéjük. Elszántan meneteltek, amíg Kóbor minden előzmény nélkül fel nem jajdult:

– Juj, valami hegyes tű megszúrta az orromat!

– Ne mondjál már ilyen számárságot! – nevette el magát a lány. – Még hogy egy tű szúrta volna meg a nózidat? Ha Meseország kimeríthetetlenül furcsa tájain járnánk (persze a túrerdőben, amiről rajtad kívül nem hallott még senki), akkor persze elhinném neked, de így?

– Jól van, barátocskám! Helyes volt az okfejtés! Most már én is tudom, nem tű bökte meg az orromat, hanem valami más.

– Elárulnád végre, hogy mi bánt el veled ilyen méltatlanul?

– Egy tűhegyes jégcsap!

– Micsoda? Én eddig csak vízcsapról hallottam, no meg tűzcsapról, de ezek szerint van ilyen is?

Mire ezt végigvette a lány, Kóbor letörte és kezébe nyomta a hegyes végű jeget.

– Tessék itt van! Ez a jégcsap.

– Olyan ez, mint a jégkrém: csúcsos, hideg, csak épp víz íze van! – állapította meg Hajni.

– Hiszen abból van!

A hátuk mögött büszkén kihúzta magát Tél tábornok. Hirtelen eszébe jutott: mielőtt elsietett volna otthonról, elfelejtette felrázni a dunyhát. Az oldalán lógó, jégvirággal díszített tarisznyában mindössze egy kispárna volt, ezért csak azt frissíthette fel: máris apró pelyhekben hullott a hó. Hajni is megörült a fehér csillámoknak, de a kutya tán még nála is jobban.

– De szép! – lelkesedett a leány, Kóbor pedig minden egyes pelyhet be akart kapni. Örömükbe azért vegyült egy kis ürmös is: az egyre hízó hótakaró befedte az utat. Tapasztalt túravezetőt azonban nem hozhat zavarba az ilyen semmiség! A fák között csak egy nyomvonalon haladhattak akadálymentesen: ott kell hát lennie az ösvénynek! A téli csapadék sejtelmes hangulatvilágításba burkolta az éjszakai tájat. Kapták magukat, és uccu, neki a havas hegyoldalak!

A friss hó jól tapadt, és ez nagyban segítette a két bakancskoptató útját. Hajni mindinkább kimelegetett.

– Kissé húzd le a kabátod cipzárját, lazítsd ki a sálat a nyakadban, a kesztyűt és a sapkát pedig nyugodtan vágd zsebre!

– Nem akarok megfázni! – méltatlankodott a lányka.

– Tedd nyugodtan, mert ha nem, akkor tényleg a maródiak listájára kerülsz!

Végül csak hallgatott az okos szóra. Hamar rájött: igazat beszélt a mindenre figyelő túravezető – de máris új gond jelentkezett. Ahogy haladtak, mind jobban bekeményedett a vádlíja. Amikor már enyhén fájt is, szóvá tette ezt barátjának.

– Rá se ránts! – érkezett a felelet amúgy kutya-futásban. – A legjobb gyógyír erre a további kutya-gyaloglás!

Egy hajtúkanyarból remekül ráláthattak a hófödte tájra. A távolban apró falu lapult a völgyben. Mély csend honolt odalent; még a házörző ebek is aludtak. Kóbor Hajni szájába nyomott egy szem szőlőcukrot, majd még egyet – nem árt a folyamatos kalóriapótlás. Ha toronyiránt nekimennek a hegyoldalnak, levághatják a következő kanyart – tájékoztatta a lányt, és ő rábiccentett. Oldalazva kezdtek bele, egyik lábukat a másik után – szép sorjában, amíg csak az utolsó méterek túl meredeknek nem bizonyultak. Ekkor a kutya a lány mögé került, és mellső mancsát Hajni támaszkodó lába mögé tette segítségnek. Mire felértek a szerpentinre, mindketten erősen lihegtek, és az újoncra a hideg ellenére is árként folyt a veríték.

Kóbor egy arctörő kENDŐT pecázott ki a hátizsák oldalzsebéből.

– Töröld át magad, és pihenünk, amíg alább nem hagy benned a forróság!

– Mennyi van még a kapaszkodóból?

– Már túl vagyunk a nehezen!

Az ég teljesen kitisztult, a levegő alaposan lehűlt. Ezért a további hegymenettől már nem melegedtek ki jobban – Hajni ezt meg is említette. Amíg effélékről csevegtek, néhány marék hó hullott a lány nyakába egy, az út fölé nyúló ágról. Akkorát visított, hogy majd' a frászt hozta barátjára.

– Mintha malacot ölnének! – méltatlankodott Kóbor.

– Jaj, kiskutyám! Tudod, milyen hideg az a nyavalyás hó?

– Lárifári! Egy igazi természetjáró nem is törődik efféle semmiséggel!

Fokozatosan koptak a méterek. – Még pár perc, és megérkezünk a hegytetőre – tudatta a vezető.

Bokáig érő, szűz havat találtak odafent, ami hangosan ropogott lépteik alatt. A csúcsnál, ahol lecövekeltek. A kutya megköszörmelte torkát, és elvonyította magát, akár a farkasok.

– Őseim is így csinálhatták egykor – jelentette ki büszkén. – Ööö... azaz ennél azért sokkalta jobban – látta be.

Belelkesedett a lány, és kérlelni kezdte, hogy kiáltson ismét. A kutyát megszállta az ihlet, és olyan tökéletesen szólalt meg, hogy a rengeteg mélyén szunnyadó állatok összerezzenek félelmükben. A táj sokáig visszhangozta a vérfagyasztó üvöltést. Kóbor úgy érezte, hogy ezen már nem tud javítani. – Na, vége a gyermeknapnak! – vetett véget a kornyikálásnak.

– Nagyon elfáradtam! – ismerte be Hajni.

– Gondoltam én erre is!

– Akkor miért csörtetünk egyenesen a fák közé?

Pár perc múlva, amikor egy barlang bejárata elé értek, ezt is megtudta. Kóbor félretolta a faágakból font ajtót, aminek hézagait lombbal tömítette valaki. Ha nem is volt bent meleg, a csontig hatoló, metsző hideg azért odakint rekedt – Tél tábornok kénytelen volt az ajtó előtt ücsörögni.

Hajnit a kutya odavezette egy tönkhöz, aminek enyhén kimélyített teteje madárpihével volt tele. Ezen a kényelmes és meleg ülőkén foglalt helyet.

– Tőled balra van egy asztalka, arra nyugodtan ráteheted a holmidat. Csinálok némi meleget, amíg elhelyezkedsz!

A gyújtósnek való gúlába rendezve állt a fal mellett. A tűz belemart a száraz ágakba, és azok sercegve váltak áldozatává. Kellemes langymeleg töltötte be az üreget.

– Bújj ki a kabátodból, de azt mindjárt terítsd is a hátadra! – javasolta a kutya.

Egyre otthonosabban érezte magát a lány. El is kezdett kérdezősködni:

– Végül is hogyan kerültünk ide? Honnan tudtál a barlangról?

– Már régóta készültem erre az útra.

– Tehát nem véletlenül van ajtaja az üregnek és nem véletlenül volt idebent ez a sok fa?

– Ha mindez nem lenne itt, akár reménytelenné is válhatott volna a sorsunk. Ha nem érezzük az otthon melegét, még a legforróbb kánikulában is könnyen hideglelést kaphatunk!

Kóbor gyújtott egy kisebb tüzet is. Teáskannát tett fölé, és havat olvasztott benne. Hajni sem volt rest, és megterítette az asztalkát. Böven került rá harapni való, ki-ki kedvére válogathatott. A kutya persze a szalonna után nyúlt. Lila hagymát harapott hozzá, és mellékesen tört egy kis kenyeret is. Annyira jóízűen falatozott, hogy barátja is kedvet kapott tőle. Amíg tömték a gyomrukat, a kannában felforrt a víz.

– Milyen füvet teszel bele?

– Na, lássuk csak! Mi is a választék? Van itt hársfa, csipkebogyó, meg kamilla is. Szórok bele mindháromból, és csapok hozzá még egy kis citromfűvet is!

Visszafelé jövet a kutya újabb ágakat dobott a tűzre. Immár lágy, tavaszi lég lengedezett a csarnokban. A kabát már rég lekerült a bakfis keskeny válláról, sőt, már a vastagabb pulóver is.

– Gyakran tanyázol itt?

– Most először!

– Hogyhogy?

– Te adtad nekem a nevemet, mégpedig bölcsen. Amíg nem találkoztunk egymással, csak kóboroltam a nagyvilágban. Itt is, ott is meghúztam magam, vagy laktam is, de ez a barlang csak mától vált otthonommá. Te tetted azzá!

Ezalatt Tél tábornok sem tétlenkedett. Hazaszaladt, fölrázta alaposan az összes dunyhát, de még a nagy- és kispárnákról sem feledkezett meg! Kerekedett is hóförgeteg! A súlyos teher alatt földig hajoltak a vén fák ágai. A fáradozástól elcsigázva ült vissza helyére a rongyrazós kedvében lévő Tél.

A venyigeajtót csak nagy nehezen tudták kitolni. – Mekkora hó esett, amíg mi odabent voltunk! – ámult el a kutya.

A lány térdig süppedt. – Nem is jártam még ekkora hóban! – Ő még csak ellépegetett valahogy, lábát magasra emelve, a kutya viszont csak szökellve tudott haladni. A lány arca kipirult az erőlködéstől, miközben barátjává egyre gondterheltebbé vált.

– Nem vagyok én szöcske, hogy ugrándozzak le a hegyről!

– Mit beszélsz nekem mindenféle tücsköt-bogarat?

A kutya a szőlánc folytatása helyett inkább a tettek süppedős mezejére lépett. Visszabukdácsolt a barlanghoz, és egy kétszemélyes szánkóval tért vissza. Felpattantak rá, ellökték magukat, és már siklottak is lefelé. Kóbor ült hátul, és lábával ügyesen kormányozta a ródli.

A kanyarokban jócskán kifaroltak, és szikrát vetett a szán vasalt talpa, amikor kőre futottak vele. Szélvészfényként suhantak a fák között. A lejtő egy rövidke szakaszon meredekre fordult, a ródli pedig csak szállt, repült, szállt, repült, amíg nagyot huppanva újra talajt nem fogott, és bele nem rohant egy hóbuckába. Nagyot bukfencezve gurultak le az utasok, és csak a következő kupac állította meg őket – szerencsére sértetlenül. Nevetgélve tápászkodtak fel.

– Hű, az áldóját! Mekkora száguldoztunk! – lelkesedett Hajni.

– Szerintem is jó kis muri volt! – értett egyet vele Kóbor.

Miután részletesen megtárgyalták kalandos útjukat, a kutya megkereste és összeszedte a szerteszét gurult cókókat. Mire minden a helyére került, apró vízcseppek hulltak a lány nyakába.

– Esik az eső! – adta hírről.

– No ja: olvad a hó!

És valóban. Az addigi kemény takaró meglötytyadt, vizes lett. Csúszóssá vált a talaj, úgyhogy egymásba fogódzva, óvatosan ereszkedtek alá.

– Mi zúg egyfolytában a távolban?

– Egy mély árok van arrafelé. A megolvadt hólét gyűjti össze, annak a hangját hallod. Mivel úgyis oda tartunk, rövidesen testközelből is megismerheted.

A partfal magasában megállt Tél tábornok, úgy integetett a távolodó vándorok után.

Világosodott. Bár tele volt kapaszkodásra is alkalmas fával és bokorral a szurdok oldala, a felázott talajon még így is csak ügyel-bajjal ereszkedtek alá. Miközben kifűjték magukat odalent, a napkelte első sugarainak kis nyalábja utat talált a fák ágai között, és megvilágított egy tenyérnyi tisztást. Kóbor önkéntelenül is odakapta fejét, majd hirtelen ötlettel magára hagyta barátját, és elsietett. Mire a vízmosás bömbölő hangját figyelő lány észbe kaphatott volna, már vissza is ért. – Elhoztam neked a tavaszt! – jelentette be a kutya, és egy csokor hóvirágot nyújtott át neki.

A közeli fán megszólalt a kakukk: eljött a megújulás pezsgő időszaka. Lelkesen óvakodtak előre a zúgó legszélén. A nagyobb köveken freccsenve hasadt ketté a dübörögve rohanó áradat. Párás, nyirkos volt minden; latyakot, sarat, tócsákat kerülgettek. Az árok felett kidőlt fák tucatai alkottak természetes hidakat. A sejtelmes, vadregényes táj félhomályba burkolódzott. A magas partfalak egyenletesen ereszkedtek, míg végleg bele nem lapultak a meder szintjébe. Kíérték a síkra.

Szemből erős légáram sepert végig rajtuk. Legalább tíz fokkal volt melegebb, mint a környezet. A földben áttelelő magvak szárba szökkentek, a fák duzzadó rügyei kipattantak. Nőttek a virágok, sarjadtak a levelek, életre perdült a természet!

A kutya mozdulatlanul merevedett. A közeli cserjésből népes szarvascsapat csörtetett a megszeliődött, békésen kanyargó patakhoz. Csak egészen közélről vették észre a két vándort. Kíváncsian meredtek rájuk: mitévők legyenek most? Izgatottan kapálták a földet. Ahogy Hajni megmozdult, a vezérállat érdekes hangot adott ki:

– Nyee! – A vészjelzésre a csapat egyként fordult balra, és nagy robajjal elináltak.

A favágók errefelé igencsak trehányul dolgoztak: az ösvény tele volt a hátrahagyott nyese-dékkal, ami alaposan megnehezítette a haladást. Köves és gyökeres, ráadásul oldalvást lejtő gyalogúton jártak. Ez a terep alaposan megizzasztotta Hajnit. Az énekesmadarak látták a fogát

összeszorítva haladó lány elszántságát, és biztatásul dalra fakadtak. Trilláikkal betöltötték az egész erdőt, örömeül mindenkinek.

Újabb tisztáshoz értek. A nap heve újabb ruhadarabokat csalt le a lányról. Kóbor ezalatt plédet terített a mezei árvácskával, gyermekláncfűvel és százszorszéppel pompázó gyepre. Megpihentek egy kicsit. A magasban gólyapár keringett; most érkeztek meg távoli útjukról. A rét másik végében vaddisznó koca kocogott három csíkos malackájával. A meleg napsugarak kellemesen simogatták Hajni fehér bőrét. Szívét átmelegítette a bársonyos érintés: milyen jó is az!

A kutya eközben sem maradt tétlen. A közeli bokor aljából zöldfülű tapsifüles ugrott elő. – Majd én megmozgatom azt a fejletlen kis izomzatodat, hadd erősödjön! – kurjantotta az eb, és amúgy játékból jól megkergette. Szedte is apró lábait az ugrifüles, de hol volt az ő gyorsasága a kutyáéhoz képest? Néhány kör után Kóbor visszatért a napozó lányhoz, a nyuszika meg az egyik bokor alján lélegzetét visszafojtva lapuló mamájához.

Felkerekedett a két cimbor, és pár perc alatt visszaértek a már teljesen kiszáradt patakhöz. Egy ideig a mederben, a hömpölyök és uszadékfák közt botorkáltak. A kőfolyamot két oldalról szomorúfüzek kerítették a romantikus tájon.

A kutya hiába kotorászott hátizsákjában, nem talált innivalót. Mivel barátja sem járt több sikerrel, szomjúhozva baktattak tovább. Bajukat tetézte, hogy süppedő homok került a talpuk alá. Kóbor egyre bosszúsabb lett, de csak magában morgott. A nap egyre magasabbra hágott a felhőtlen égbolton. A sárga szemcsék valósággal ontották vissza a meleget, de a fő baj az volt, hogy a homok kegyetlenül kivette az erőt a lábukból. A nagylány már csak vánszorgott, nyelve tán még a kutyáénál is lejjebb lógott. Túravezetője megsajnálta.

– Add csak ide a hátizsákodat! – kérte, de a lány nemet intett fejével.

– Ez már igen! – nyugtázta Kóbor.

A homoktenger egy hosszú emelkedő tetején ért véget – ott viszont egy csapásra. Alattuk, a völgyben magas fák öleltek körbe egy nádtetős parasztházat és melléképületeit. Kóbor egészen fellelkesült, amikor meglátta, hogy a kerítés nélküli portán egy kerek- és egy gémeskút is áll. A ház elé érve elvakkantotta magát, de továbbra sem tapasztalt életjelet. Így hát odamentek a kerekeskúthoz, és húztak maguknak egy vödörrel. Hogy mekkora vödör volt a lánc végén, azt nem tudni, de annyi bizonyos, hogy a szomjoltás végére nem sok víz maradt benne. Mosakodáshoz húztak még eggyel. Mire mindezzel végeztek, a pajtából előkerült egy Hajninál valamivel idősebb fiú, aki egy csillogó szőrű hátaslovat vezetett. Igencsak meglepődött.

– Hát ti meg honnan kerültetek ide, ahol a madár sem jár?

– Erre vezet az utunk! – vágta rá hetykén Hajni.

– Nem vagytok szomjasak? Netán éhesek?

– Az imént ittunk a kutatókból, még meg is mosakodtunk. Elemózsia bőven van a hátizsákban. Úgyhogy köszönjük szépen, el vagyunk látva minden földi jóval!

– Jól van! – felelte a fiú.

A ló éleset nyihogott. A legény vastagon meglapogatta a nyakát, úgy csitította a paripát.

– Nyugodj meg, Hajnal!

A tini ujjongva kiáltott fel: – A lovad neve majdnem egyezik az enyémmel! Én ugyanis Hajni vagyok!

Elgondolkodott a legény: – Lenne kedved lovagolni Hajnal hátán?

Volt hozzá. Belelépett a legény összekulcsolt tenyerébe, és kisebb küszködés után kényelmesen elhelyezkedett a nyeregben. Mindezt olyan gyorsan, hogy a kutya még fel sem ocsúdott ámulatából.

A srác egy frissen kaszált rétre vezette a derest. Annak közepén megállt, és futószáron körbejáratta a lovat. A lány arca sugárzott a boldogságtól. Milyen remek háttas az én druszám! A fiú is mosolygott: de milyen gyönyörű a lovasa! Felajánlotta Hajninak, hogy lóháton végigvezeti a környéken, de ő nem élt a lehetőséggel.

– Az út kisebb része még hátra van, indulnunk kell!

Az ifjú őket visszavezette a gémeskút mellé, a vályúhoz. Ahogy lesegítette a lányt a nyeregből, magához vonta egy kicsit. – Remek teremtes vagy, az angyalát! – súgta a fülébe, ahová dupla szárú, pirosuló cseresznyét akasztott, kezébe pedig egy mindennél többet mondó, hamvas rózsát adott.

Kóbor eközben egy használaton kívüli, viharvert kutyaólba húzódott a tűző nap elől. A fiú odavezette hozzá Hajnit, és beköszönt neki – de nem csak ő, hanem a nyár is!

A távolból sejtelmes hangok foszlányait vélték kihallani. Felkapta fejét a csupafül kutya: az érkező szél az! A sivatagi eredetű, tűzforró áramlat nyomán rekkenő hőség telepedett a vidékre. Az erdő, a táj elnémult, a madarak a lombpaplan alatt pihegtek, a kisebb állatok a bokrok aljába, a nagyvadak az árkok mélyére húzódtak vissza. A levegő már-már remegett a forróságtól.

– Hm – szólalt meg Kóbor.

– Mondd csak bátran, kiskutyám, mi vár még ránk?

– Egy óriási hegy, amelyre csak kőről kőre lépkedve juthatunk fel! Semmi sem véd a pörkölő sugarak ellen, ugyanis a hegyoldal teljesen tar!

– Nem baj! Csakazértis megmásszuk a bitangot!

Több mint kegyetlen volt az emelkedő – ezt az oldalt még az állatok is messze kerülték. A kövek néhol kicsik és gurulósak voltak, máshol nagyobbak és girbegurbák, néha meg akkorák, hogy még az edzett lábú vándor is alig tudott fellépni rájuk. Időnként elmaradtak a fokok, ilyenkor mit sem fogott a bakancsok recés talpa a simára kopott meredeken. A finom por vastagon beleült a testüket áztató sós verítékbe. A pokolba vezető út lehet ilyen! Komótosan, minden lépést alaposan megfontolva gyűrték maguk alá az ördögi hegyet. Az erős terheléstől hevesen kalapált a szívük, tüdejük vészjóslóan zihált. Meg-megálltak, ilyenkor kézbe kapták a kulacsot, kortyoltak belőle egy párat, de tíz méterrel odébb már úgy érezték, akárha nem is ittak volna. Szájuk kicserepesedett, arcukat kegyetlenül marta a poros veríték. Hiába üresedett a hátizsák, egyre nehezebbnek érezték. Mintha nem is élelemmel és vízzel, hanem ólommal lenne tele! Nem szóltak egymáshoz, minden csepp erejükre szükségük volt. Tudták: az akadály előtt önmagukat kell legyőzniük! Tompa zúgás költözött a fejükbe, és néha még a szédülés is elkapta őket. Az erő fogytán volt, de az akarát nem! Utolsó tartalékaikat mozgósítva felziháltak a túloldalt szelíden lejtő tetőre. Léptek még kettőt, és lerogytak – elterültek, mint a Nagyalföld. Csak pihenni és pihenni! – ahogy az a mesében áll. De hiába várták volna a leghabosabb felhőből kilépő vízitündért, mert ő továbbra is Meseország kifogyhatatlanul gazdag birodalmában örködött az igazság felett.

Egyszerre tértek magukhoz, amikor kirándulók közeledtek a másik oldalról. Egy apuka hangos szóval intette gyermekét: – Ne menj tovább, fiam, mert ott egy járhatatlan szakadék tátong! – Az ébredezőik lelke mosolygott, egészséges önbizalom töltötte el őket. Megéheztek a nagy út után: ettek, ittak, és már mentek is tovább.

Az autóval érkezett kirándulók kiguvadt szemmel bámulták meg a mosolyogva tovasétáló fiatal lányt és peckesen lépkedő kutyáját. A hátralévő szakasz már igazi álmút volt – a széles, kényelmes ösvényen akár ha szőnyegen jártak volna. Kétoldalt agg fák álltak díszsorfalat, összehajló lombkoronájuk megóvta a vándorokat a pörkölő sugaraktól. Az út mentén fából összeütött padok és asztalok kínáltak pihenőhelyet, de ők nem hogy leültek volna, épp ellenkezőleg: futásnak eredtek. Egyikük boldogan kacagott, a másik öblös hangján ugatta elégedettségét a világba.

Túl voltak a lejtőn és az utolsó, beláthatatlan kanyaron is. Ahogy kiléptek az erdőből, egy mesés, kerek tó partján találták magukat. Az égből víz közepén tavirózsák pompáztak. A part aprószemű homokja észrevétlenül simult a tóba. A közkedvelt pihenőhelyen nagy volt az élet. Sikongtak az apróságok, tomboltak a kamaszok, ténferegtek a középkorúak, csendben üldögéltek az idősek. Ringott a gumicsónak, repült a labda, lábuszony fodrozta a vizet. A parton szólt a zene, fogytak a frissítők és a harapnivalók.

Mindketten ledobták magukról a fölösleges holmit, és felszabadultan rohantak be a tóba. Amikor a hullámok már a combjukat csapdosták, fejest ugrottak a habokba. Testük felfrissült, lelkük úszott a boldogságban. Kóbor egy teniszlabdát varázsolt elő, és játszani hívta a lányt. Nagyon messze álltak fel, de mindegyikük dobása pontosan a másik ég felé tartott tenyerébe pottyant!

Az éles kép minden átmenet nélkül megfakult, összetöredezett. A kristálytisza hang recsegni kezdett, ahogy valami külső nesz megzavarta. Hajni továbbra is próbált koncentrálni, de a mozi szétesni készült.

A kollégium lépcsőházában egy férfi és egy nő iparkodott felfelé. Mintha nem ismerték volna eléggé a helyet, minden emeleten bekukkantottak a folyosóra. Amikor az utolsó előttin is túljutottak, a nő megkönnyebbülten vette észre, hogy a fordulóban áll valaki. Mellé érve ráköszöntek, de a korlátnak támaszkodó gyerek mintha meg sem hallotta volna. A nő vont egyet a vállán, és inkább az egyik terem helyéről próbált érdeklődni – a lány azonban továbbra is átszellemült arccal bámulta a falat, mintha nem is a jelenben lenne. Akkor rezzent csak össze, amikor a férfi hangos szóval maga után invitálta nejét. A pár tovább lépett, és élesen csattant fel a nő hangja: – Hát, igen! Szegény gyermek! Mire is számíthat az életben egy ilyen szerencsétlen?

A lány hirtelenjében azt sem tudta, hol is van. Hallotta ugyan még a tóparti zsibongást, de a fülében már ott visszhangoztak a kegyetlen szavak is: Hát, igen! Szegény gyermek! Mire is számíthat az életben egy ilyen szerencsétlen?

A befalazott ablakban végleg elsűrűskült a koraőszi naplemente. Annyit még kivett belőle Hajni, hogy egy magas vasúti töltés mellett sietnek hátukon a zsákkal, tán még azt is, ahogy kattogva tovalhalad a sínen egy magányos mozdony, de azt már végképp nem látta, hogyan száll fel a két, mindenre elszánt barát az őket hamarosan hazarepítő buszra.

V. rész

14.

Az apró vízesés táplálta halastó partján tücskök százai ciripeltek. A vízben éji szállásukra tartottak az aranyhalak. Az egyik fodros hullámból szomorkás arcú habléány emelkedett ki. A parthoz úszott, rákönyökölt egy mohás kőre, és belefeledkezett az éj beszédes neszeibe.

Apró lábak plattogása közeledett: egy ifjú béka tartott felé. Illedelmesen köszöntötte:

– Szép éjt, tavak ezüstarcú királylánya!

– Neked is ugyanazt, Zöld béka! – Miért jöttél el megint hozzám? Hiszen a palotában annyi tündér örvénylik körülöttem! Kényedre-kedvedre válogathatsz a javából!

– Belőlük valóban sok van, de belőled csak egy!

– Az egy több, mint a sok?

– Száznál, ezernél is több!

– De én nem is vagyok tündér, csak egy kis habléány!

– Nekem mégis te kellesz. Olyannak, amilyen vagy.

A békakirály egészen közel húzódott a habléányhoz; testük szinte már összeért.

– Forró csókra vágyik a szám! Szerelmes ölelésre a karom!

– Az én szívem nem akar ilyesmit.

– Ne kínozz, ne gyötörj tovább engem, tündérek legszebbike!

– Ne kínozz, ne gyötörj tovább engem, tündérek királya!

Mérgesen csapta földhöz a koronát a kegyúr.

– Én már nem akarok uralkodó lenni, inkább legyek egy szegény mezei béka!

– Egy személyben vagy mindkettő!

– Miért nem szeretsz engem?

– Magam sem tudom. Odaadó és kedves vagy hozzám, de úgy érzem, a szíven másért dobog.

– Megtudhatom a szerencsés nevét?

– Az igazi nevét magam sem tudom, de ha tudnám is, mit érnél el vele? A te királyságod itt van, az övé távol esik.

– Neki is sok tündére van?

– Nem tudom.

– Szeret téged?

– Azt sem tudom. De úgy érzem, remélem, hogy igen!

– Mikor találkozhatok utoljára?

– Már az idejét sem tudom.

- Akkor ő már rég elfelejtett téged!
- Ha valóban szeretsz engem, zöld békakirály, ne mondj ilyet nekem többé!
- Szeretlek, és igenis mondom, ha kell, ezerszer is: Akkor ő már rég elfelejtett téged!
- Nem igaz! Az nem lehet! Te engem rútul be akarsz csapni!
- Miért tenném? Lehet, hogy akkor még szeretett téged, de az nagyon rég volt, így az már végérvényesen a múlté.
- Nekem a jelen!
- Nézd csak meg magad a víztükörben!

A tavacska felé fordult a hableány, de még mielőtt benne megláthatta volna önmagát, a békakirály nagyot toccsanva beleugrott a vízbe.

- No, látod! Ilyenképp emlékszik rád a te imádott királyod! – és tovaúszott.

Könny szökött a hableány szemébe. A cseppek végiggördültek arcán, úgy pottyantak a még hullámozó vízbe. Megsajnálta őt a magasban keringő zefír, és lefuvintotta arcáról a bánat cseppjeit

- Drága, aranyos szellő! Hozz hírt nekem az én királyomról! – és a hableány alámerült.

Némán nyílt a palota ódon ajtaja. Szépséges tündérek lopóztak ki rajta, és ármányosan körbetáncolták a holt tavat. Aranyszínű hajuk zászlóként lengedezett, földig érő fátyolszoknyájuk merészen a térdükig libbent. Miután harmadjára is körberopták a tavat, véget vetettek a pörgésnek. A víz felé fordultak, és térdre ereszkedtek a pázsitos parton. Karcsú kezüket kehellyé formálták, ezüstös vizet merítettek bele, és háromszor megmosták benne arcukat. Hajukba tűzpiros rózsákat tűztek, kezükbe nefelejcsből csokrot gyűjtöttek. Visszasiettek a palotához, és felsorakoztak a bejárat előtt, a gyöngykavicsos út két oldalán. Kezüket virágos baldachinná fonták össze.

Méltóságteljesen tárult fel a cifra kapu. Legpompásabb díszruhájában lépett ki rajta a zöld király. A tündérek szerelmes dalra fakadtak, a kegyúr pedig átvonult a finom kezek illatos diadalíve alatt. Reménykedő szempárok követték nyomon, nefelejcsből egész halom maradt utána.

A király letelepedett a tóparton, magához intette a tündéreket, akik virágkoszorúként ölelték körül. Az egyik lány lantot húzott elő, keze alatt szívhez szólóan pendültek meg a húrok. Egyesével hívta őket táncba a zöld béka, és körbejárta velük a tavat. A lágy zene nem hallgatott el, a fonott kosarakból finomnál finomabb étek kerültek elő. Kényeztették a királyt, és ő hagyta is magát, hadd múljon az ő nagy bánata.

- Fel a vigasságra! – adta ki a parancsot.

Talpra pattantak a tündérek, és megkezdődött a zabolátlan mulatozás. Kacér pörgésük mind kihívóbbá vált. Felbomlott a harmónia, elkezdődött a versengés. Ez eleinte még tetszett is a királynak, de hamar alábbhagyott benne az érdeklődés.

- Tüstént legyen vége a kicsapongásnak! – fakadt ki bosszúsan.

Azon minutumban síri csend támadt. A király ujjával mereven a cifra kapu felé mutatott, és a tündérek szó nélkül visszaillantak a palotába.

A magára maradt zöld béka nagyokat sóhajtott – majd’ bele nem szakadt szomorú lelke. Miért is oly szerencsétlen ő? Bánatosan állt talpra. A tavon keskeny holdhíd vezetett át. A közepére érve lekapta fejről koronáját, és jó messzire behajította a vízbe.

Riadtan rebbentek szét a csoportba verődött aranyhalak. Csupán éberségüknek köszönhették, hogy a fejedelmi ék agyon nem csapta őket. Álmélkodva vették körül a csodát. Nézegették, kószolgatták, nem tudtak vele mit kezdeni. Egyiküknek eszébe jutott a hableány. – Hívjuk ide őt okosságért! – el is mentek érte, majd szájátva hallgatták a történetet.

– Ez a dicső korona egykor a zöld békakirályé volt. Réges-régen egyszer azt mondta nekem, hogy inkább lesz mezei béka, mintsem az, ami. Valami miatt elfeledkezhetett az ígérteréről, mert sokáig kegyúr maradt. Ez a diadém itt mindennél ékebben bizonyítja, hogy mégiscsak megtartotta a szavát. Most, hogy a tó mélyére került a hiábavalóság dicstelen koronája, tirátok bízom, barátaim, hogy mindörökké távol maradjon a csábos felszíntől!

A hableány elkészönt a kedves aranyhalaktól, és felúszott a felszínre. Odafele épp oly békebeli csend fogadta, amilyent egykor ott hagyott. Rezzenéstelen volt a tó tükre, ezüstösen fénylő holdhíd vezetett át rajta a túlpartra. Ezen indult el új útjára a zöld békakirály! Odaúszott, és halfarkának egyetlen csapásával széttörte.

15.

A keskeny lagúnában valósággal hemzsegték a halak. Az azúrkék tenger most békés arcát mutatta. Egyik hal lapos volt, mint a lepény, a másik függőlegesen nyúlt meg. Voltak közöttük pöttömnyiek és ezerszer akkorák is.

A keskeny homokpadról sudár pálmafák hajoltak a hullámok fölé, amelyekben épp egy hableány mártózott. Halteste nesztelenül siklott a vízben, sziluettjét az öböl aljára vetítette a napsugár.

A szirteken belül biztonságban tudhatta magát, ezért csak ritkán merészkedett el a nyílt vízhez vezető, szűk átereszhez. Bár egyre inkább vonzotta a végtelen élettér, de még csak kacérkodott a gondolattal. Úgy gondolta, a csatornán túl más az élet – nem olyan csendes és eseménytelen, mint az övé, aki behunyt szemmel is könnyedén igazodott el a sziklák és üregek útvesztőjében. Amikor elunta az úszkálást, kiúszott a partra, és ott süttette hasát a legszebb csillaggal. A derűs, éltető nap rámosolygott, és ő visszamosolygott rá.

– Vidám napot! – szólította meg a magasból mellé pottyánó kókuszdió.

– Vidám napot neked is! Bár – mi okod lenne rá?

– Nem értelek!

– Épp most huppantál le az égből. Biztosan megüthetted magad. Ráadásul végleg elszakadtál a családotól.

– Ez mind igaz, hableány. De nézzük csak sorjában: a talpamra estem, így nem lettem ütődött. Lezuhantam a földre, de ebben nem az a fontos, hogy megütöttem-e magam, hanem hogy ez az érettség bizonyítéka. Ha nem így lenne, a világ végéig ott kuksolhatnék fenn az ágon. A harmadik megjegyzésedre pedig azt felelem: leszek én még olyan bőven termő fa, mint bármelyik felnőtt rokonom! – Elégedetten elmosolyodott, és úgy kérdezett vissza. – De te mit süttetted itt a hasad? Nincs jobb dolgod?

– Én még túlon túl fiatal vagyok ahhoz, amiről te beszélsz. Indulj csak el a magad útján, gyökerezz meg a part egyik meleg hajlékában, és növessz sok-sok ennivalóan édes gyümölcsöt!

– Arra még bőven ráérek. Nem olyan sürgős az. De különben is, környezetváltozásra vágyom, úgyhogy távoli útra kelek.

– Merre tartasz?

– Belevetem magam az árba, és rábízom magam a széljárásra. A hullámok előbb-utóbb majd csak portra tesznek.

– Jaj! – ijedezett a hableány. – Nem túl veszélyes ez?

– Keményfejű, konok dió vagyok. Úszni tudok, és egy kis tej is van nálam. Anyai örökség. Hasznos örökség.

– Bátor teremtés vagy, a teringettét! – ismerte el a lányka.

– Olykor elbizonytalanodom. Nem olyan könnyű elfordulni a ringó bölcsőtől, elhagyni az addig mindent jelentő közeget.

– Tarts velem, életnek gyümölcse! Járjuk be együtt gyermekkorunk színhelyét! – javasolta a vízi lány.

Egyszerre csobbantak a hullámokba, és a sekélyesben hamar körbeúszták az ovális partot.

– Mennyivel tovább tartott ez az út poronty koromban! – jegyezte meg a hableány. – Mintha akkoriban sokkal nagyobb lett volna ez a sziget! Vagy csak megnöttem, és ennyi az egész?

– Úgy látszik, erre odafentről jobb rálátásom volt – jegyezte meg bölcsen, szinte csak önmagának a kókuszdió. – Bár én is itt az öböl partján nőttem fel, mégis most mártózom meg először vizében. Úgy ringok, úgy táncolok itt a fodor hátán, mint vad szél idején a földig hajló ágon.

– Én még egyszer sem élhettem át, milyen lehet odafönt – suttozta a hableány. (És ez így is maradt, mert se a kókuszdió, se a halfarkú lány nem tudott fára mászni).

– Idelent is olyan az élet, mint fent, a habos felhők közelében, csak másként esik meg minden – bölcselkedett tovább a gyümölcs.

– Hogy milyen valójában az öböl parányi világa, azt máris megmutatom neked, ha akarsz. Most ugyanis még csak a felszínét látod!

A kókuszdió kissé belesápadt a váratlan ajánlatba, de mivel viharedzett, vállalkozó teremtés volt, habozás nélkül elfogadta. A hableány szó nélkül a hasa alá csapta, és már bukkant is vele a víz alá. Blugy-blugy-blugy – jött volna ki a vándor száján, ha jó erősen össze nem zárta volna. Mennyi ideig ismerkedhet testközelből a víz alatti világgal az, aki addig csak a napsütötte magast látta? Ahogy ideje végéhez ért, a kókuszdió megcsiklandozta a leány csupasz hasát, ő meg fickándozott egyet, és az újdonsült bűvár már indulhatott is a felszín felé.

– Hű, a rézfánfütyülőjét! Milyen más odalent! – hüledezett a dió.

– Miért? Milyen? – kérdezett vissza a lány. – Lent is olyan, mint itt, csak másként esik meg minden, nem igaz?

Ahogy a szoroshoz közeledtek, egyre gyakrabban fordultak hátra, hogy még egy pillantást vessenek szigetükre, még egyszer megcsodálják – könnyebb lenne azt ecsettel vászonra vinni, mint szóval papírra vetni. Bár csak egyikük búcsúzkodott, mindketten felidéztek életük fontosabb eseményeit – mert emlékből sosem lehet elég. Pláne a jóból nem.

A keskeny átjáróban a távozó ifjú kérdőn nézett a hableányra. – Gyere velem, vágjunk neki együtt! – volt arcára írva. A lány nemet intett fejével.

Elköszöntek, megölelték egymást. A szemek többet beszéltek, mint a szájak – mindketten ugyanazt olvashatták ki a másikéból.

A lány sokáig nézett a tarajos hullámok hátán utazó ifjú után. Addig maradt a nagy víz széliben, amíg a messzi távolban végleg egybe nem folyt előtte az ég és víz azúrkékje.

Fehér hullámfodrok nyaldosták a viharvert ladik oldalát. A monoton ringás elálmosította utasát, aki azonban régi jó szokása szerint csak fél szemmel szundított. Hogy mit keresett ott? Nézzük csak sorjában!

Amint megszólalt a hajócsengettyű, már talpra is pattant. – Nagy bánat érkezik az ilyen szomorkás giling-galangra, barátocskám! – figyelmeztette önmagát, és egy velejéig sápadt tintahalat emelt ki a vízből.

– Mi a baj, pajtás? – kérdezte tőle.

– Nem bírom tovább a mókuserékhajszát, és a magányt sem! – pityeredett el az alkalmi vendég.

– Gond egy szál sincs. Tessék, egy hófehér papírlap! Ide írd ki magadból az emészthetetlen keservet, erre a másikra pedig azt vedd, hogy mit szeretnél kezdeni magaddal!

A jó tollú lábasfejű nekiveselkedett az írásnak, és pár percen belül valóságos betűtenger ringott mindkét lapon. Az írást üvegpalackba zárták, és az nagyot loccsant, ahogy a tengerbe dobták.

– Ígérem, szólítalak, amint lesz valami érdemleges az ügyedben! – és biztatóan megveregette a tintahal egyik vékony karját.

Még csak egy fokkal gurult el a nap a zenitről, amikor egy hosszú kéz kopogtatta meg az újra elszundító kutya vállát.

– Szervusz, csónakos! – köszönt rá a polip.

– Neked is minden jót! Miben segíthetek neked?

– Épp most olvastam el a legfrissebb palackpostát. Azért jöttem.

– Mit tehetek érted?

– Többször is elolvastam a tintahal levelét. Úgy gondolom, könnyen egymásra találhatnánk.

– Látom rajtad, hogy megfontoltad, amit mondtál!

Hármat vakkantott, kettőt nyüsztetett, és mire megcsóválhatta volna a farkát, a tintahal már repült is a csónak felé – ahol tárt karokkal várta a polip.

Rövid csend után újra megszólalt a kis kolomp. Most a fűrészhal került szárazra.

– Mi a baj, édes egy komám? – érdeklődött tőle a kutya.

– Öreg vagyok, fáradt vagyok, de mégsem ez a legfőbb probléma!

– Hát akkor mi?

– A fogammal van baj. Az egyik kicsorbult, a másik elkopott, a harmadik meg oda van!

– Nézzük csak, mit tehetünk – nyúlt háta mögé, a hajósládába a kutya. Reszelőt, köszörűt, mindenféle fura anyagot vett elő.

– Tátsd ki a szádat, amekkorára csak tudod, édes egy komám! – kérte a fűrészhalat, és már dologhoz is látott. Reszelt, köszörült, hidat is csinált, és már el is készült a javítással.

– Tátsd nagyra a szád, és nézd meg magad a vízben! – kérte a beteget, akire egy mosolygós arc nézett vissza a tükörből.

– Köszönöm a segítséget, kolompolós!

Mire a kutya újra egyedül találta magát a fedélzeten, teljesen eltűnt előle a nap. – Hová lettél, csillagok csillaga? – Nyugat felől baljós, komor felhők úsztak az égre. – Hű, a nemjóját! Ebből a feketeségből cudar vihar kerekedhet! – morgolódott. Izmos mancsával megragadta az evezőket, és nagy elszántan beledőlt a húzásba. Ha csak két karja erejére hagyatkozott volna, aligha remélhette volna, hogy száraz lábbal ér partra, de a feje fölött ott dagadtak a vitorlák – és szerencséjére keletnek kellett mennie. Az orkán előszele hamar elérte. – A kutyamindenét! Ilyen kegyetlen időben még a kutyát sem verik ki az utcára! Hogy bőrig fogok ázni, az már holt biztos, de vajon az lesz-e a legnagyobb baj?

A szél Kóbor fülébe füttyörészett:

– Hogy vagy, kutya csónakos?

– A fene essen beléd! Ki küldött a nyakamba téged?

– A kék halnak újra kedve támadt egyet dorbézolni – sziszegte gúnyosan.

– Még keservesen megbánhatja, ha velem akar ujjat húzni a bitang! – mordult vissza Kóbor.

– Nem rád fáj a foga, te fakutyának való, loncsos szőrű eb, hanem másvalakire!

Felengedte a lapátot a csónakos, és rákérdezett:

– Hát akkor kire?

– Nézz csak oda, ahol az a fehér tajték magasodik a többi hullám fölé. Ki vergődik a tetejében?

Annak csúcsán bizony senkit nem látott korántsem sasszemével a kutya, de sokat próbált füle most is résen volt, és elcsípte a segélykiáltást.

Még keményebben megragadta a lapátot, és útirányát jelentősen módosítva a jajveszékelő kókuszdió felé húzott.

A vihar gúnyosan hahotázott igyekezete láttán.

– Most aztán valóban elkéstél, kutya csónakos! Az én gazdám jóval előtted ér oda! Nem jársz túl az eszén!

– Majd meglátjuk! – vette fel a kesztyűt Kóbor. – Neked gazdád van, nekem meg barátaim! Majd meglátjuk, hogy ő ér többet veled, vagy én ővelük!

Hármat vakkantott a kutya, kettőt nyüszített is hozzá, és mire megcsóválhatta volna a farkát, a tintahal már repült is a csónak felé – szorosan követte őt a polip.

– Hívtál minket, itt vagyunk! – mondták egyszerre.

– A kék halnak a kókuszdióra fáj a foga!

A tintahalat erre előntötte a mély lila.

– Ezt most nem ússza meg száraz bőrrel a gazfickó! – Társához fordult. – Kedvesem, a te kezéd olyan erős, fogd le keményen a vihart!

A polip addigra már elő is kapta mind a tíz izmos karját, és szilajul magához ölelte a szorult helyzetében fogát csikorgató, jajongató fergeteget. A tajtékos hullámok fokozatosan ellapultak.

A vihartól szürke víz alól valamiféle, a kókuszdió felé törekvő kékség világlott elő. A tintahal észrevette, hogy sokkal előbb ér oda a bajban lévőhöz, semmint arra a csónak képes lenne. A közeledő nagy hal elé úszott, és epésen az arcába vágta:

– Kék hal lila vízben nem hal! – és egy pillanat alatt lilává változtatta a tengert.

Elmúlt a veszély, végleg megszélidült a tenger. A ladikból mentőöv repült a már-már vízbe fúló kókuszdió felé. Szegényke alaposan áthűlt, arca színtelenre fakult. Végignyúlt a ladik aljában, és csak pihegett. Látván, hogy nem történt semmi helyrehozhatatlan, a kutya ismét megmarkolta a lapátot, és a part felé evezett. Lassan tért magához a gyümölcs.

– Hol vagyok? – kérdezte fogvacogva.

– Egy kellően végig nem gondolt környezetváltozás első viharán túl!

A dió felült, és a víz felé tekintett. Kémlelt jobbra, kémlelt balra, majd gyorsan visszafeküdt.

– Hová tartunk?

– A távoli part egy meleg hajlékába, hogy ott gyökerezz meg, és növessz ott magadból sok-sok ennivalóan édes gyümölcsöt!

– A legújabb barátom is ezt mondta búcsúzóul!

A ladikos nem válaszolt, csak kissé megbiccentette a fejét. Teltek a percek. Sirályok repültek a ladik fölé, szárnyukat széttárva lebegtek fölötte.

– Közeledünk a parthoz! – közölte a kutya.

A vékonyodó, oszladozó fellegek között nyíló résen áttűzött a lebukó nap, és vérvörös hidat festett a tengerre. Ezen az úton igyekeztek a part felé. Odaérve látták, hogy a nagy munkájával éppen elkészült és továbbra is boldogan mosolygó fűrészhaj csukafejest ugrik a vízbe. A kutya köszönetet intett tovaúszó barátjának, és a ladik kifutott a kavicsos partra.

– Megérkeztél oda, ahová el akartál jutni – mondta Kóbor. – Nézz csak oda a fehér sziklára vezető út tövébe! – egy perccel azelőtt elkészült, tetszetős kis faházra mutatott, és nyomtalanul eltűnt.

16.

Hangosan kopogott az írógép, amikor a szobába belépett a kutya. Fél szemmel az asztal előtt ülő lányra pislantott, majd tétovázás nélkül felugrott az ablakpárkányra. A szürke felhők szármolatlanul ontották a hópelyheket. A parkot, de már az utat is vastag fehérség fedte: hangulata, lelke lett tőle a városnak. Tömött szatyrokkal igyekeztek hazafelé az emberek, már csak pár nap volt karácsonyig.

Elhalt a kattogás, csend telepedett a szobára.

– Ezzel meg is lennék – pusmogta Hajni.

– Mit is mondtál az imént? – kapta oda a fejét az elbáméskodó barát.

– Áh, semmi érdekes, csak magamban dünnyögtem.

– Ha nem érdekes, akkor nem érdekes – és fordult vissza az ablak felé a kutya.

Hosszasan nézte a játszótéren kipirult arccal, nevetgélve hógolyózó gyerekeket, a csemetéiket szánon vontató, büszke apukákat. Elfogta a nosztalgia: Kölyökkorom óta imádom a havat! Ha csak tehetem, már bele is hemperedek, orrom végével hosszasan túrom a csillámokat, és jó nagyokat prüsszkölök utána. Milyen klassz játék hópihékre vadászni, vagy jó nagyot beleharapni a hópaplanba!

A lány magához vette a lapot, és kiment. Odakint felolvasta a szöveget anyukájának, aki a minap érkezett haza hosszú távollét után.

A kutya csak azt vette észre, amikor másodszorra csukódott az ajtó. Halkan nyüszögve üdvözölte Hajnit.

– Már csak néhányat kell aludni, és elérkezik a szeretet ünnepe! - szólalt meg a lány.

– Havazik odakint! – kaffant boldogan a kutya.

– Tudom, hogy imádod a havat, de én ki nem állhatom! Lefagy a kezem tőle, ráadásul fázós vagyok!

– Többet kéne mozognod!

– Mit szeretnél karácsonyra, kiskutyám?

– Hógolyót a nyakamba. Ha lehet, jó sokat!

– Még mi mást?

– Hogy azt tőled kapjam!

Elhúzta a száját a nagykamasz. – Na, ma sem vergődünk egymással zöld ágra!

Az a bizonyos gyertyafényes délután oly sebesen érkezett el, ahogy a rénszarvas vont a szán a havon. Délelőtt leginkább a ruhafogasokat böngészte a lány: melyik ruhát vegye fel? És melyik cipőt? Szép akart lenni, mi sem természetesebb. Húzta-halasztotta, de csak véget ért a készülődés, és ő már tűkön ült: megkapja-e a hön várt ajándékot?

Giling-galang, giling-galang – szólalt meg a családi ünnepre hívó csengettyű a konyhában. A lány felpattant, és az ajtó már csukódott is mögötte.

Kóbor nem maradt sokáig magára. Újra sarkig tárult az ajtó, és boldogságtól sugárzó arccal rontott be rajta Hajni.

– Megkaptam, megkaptam! – lelkesedett, és hozzálátott, hogy kicsomagoljon egy színes masnival átkötött dobozkat.

– Gyere ide, kiskutyám, örülj te is!

Kóbor leült az asztal szélére, és onnan figyelt.

– Szerinted mit rejt ez az angyali kis csomag?

– Biztosan egy túracipőt, vagy valami affélét... – dűnnyögte a kutya nem túl nagy meggyőződéssel.

– Jaj, Kóbor! Hogyan mondhatasz ilyen ákombákomot! Nem látod, kutyuskám, ebbe a pirinkó csomagba még egy babacipő sem férne bele! Na, mégis, mondsza, mi lehet benne? De gyorsan mondd, mert nem sokára kilátszik!

– Egy mobiltelefon – vágta rá határozottan Kóbor.

- Honnan tudod? – lepődött meg a lány.
 - Ráhibáztam.
 - Hiszi a piszi! De lássuk csak! Valóban az van benne, de: milyen alakú?
 - Hamar a kezedbe szeretnéd venni? – tért ki a kutya a válasz elől.
 - Igen!
 - Akkor megpróbálok megint ráhibázni: parfümös üveg alakú!
 - Igen, és már az sem érdekelt engem, hogy honnan a francarikából tudod mindezt... De nem csak nekem van karácsony, hanem neked is, aranyos kiskutyám!
- Az asztalfiókból egy, az iméntinél valamivel kisebb, de ugyancsak díszes csomag került elő.
- Fogadd el sok szeretettel karácsonyra, tőlem! – adta át ünnepélyesen Kóbornak. – Ám még mielőtt kicsomagolnád, kérlek, mondd meg nekem, hogy mi van benne!
 - Nem tudom – hangzott el hosszú tűnődés után.
 - Komolyan?
 - Ahogy mondtam!
 - Akkor most bontsd ki!
- Kibomlott a selyemzsinór, lekerült a karácsonyfaággal díszített csomagolópapír a dobozkáról, és feltárult a teteje. Nagyot nézett a kutya, de nem jött zavarba a látványtól: szájába kapta az ajándékot, és hétmérföldes léptekkel indult vele a sarok felé.
- Hová viszed? – tátotta el a száját Hajni.
 - A karácsonyra kapott csontot még frissiben meg kell enni!
 - Jaj, nehogy már megedd az ajándékod!
 - Miért ne? Most az enyém vagy nem az enyém?
 - Persze, hogy a tiéd, de azért mégse edd meg!
 - Hogyhogy? – értetlenkedett a kutya.
 - Hát nem érzed azzal a szuperszimat orroddal? Az nem velőcsont, hanem egy csont alakú mobil!
 - Jé, tényleg... – vihogott fel Kóbor, ahogy nem bírta tovább magában tartani bugyborékolva feltörő nevetését. Szeretete jeléül arcon nyalta Hajnit – és kérdően nézett rá.
 - Most is kiváló mókamesternek bizonyultál, kiskutyám! Köszönöm a derút!
- Két nagykamasz üldögélt az iskola lépcsőházában. Nevetgéltek, ugratták egymást, jóban voltak.
- Na, és mit szólt az utazó nagykövet mamád, amikor hírül vette, hogy mit kérsz karácsonyra? – puhatolódzott Zöldsapka.
 - Rettenetesen megnyúlt a képe, majd jött az unalomig ismert rizsa: minek az neked? Olyan ügyetlen vagy, hogy még kezelni sem tudnád! Egyébként is: mire is használnád, úgy sincs kit felhívnod!
 - Remélem, nem maradtál kuka.

– Megkérdeztem, hogy ugyan, miért ne tudnám megtanulni? Csak akarat kérdése az egész! Azt pedig sosem lehet előre tudni, hogy mikor lesz rá igazán nagy szükség.

– Jól beszéltél, Hajni, de ezzel biztosan nem hatottad meg!

– Nem hát! Továbbra is csak fújta a magáét, mint egy rézfúvós – bár nem sokáig szólózott, mert hamar visszaküldött a szobámba.

– És lám, sulis kezdetére már ragyogóan használok a mobilt! – erősítette meg a fiú. – De ki táplálta a tudományt abba a nagyokos fejedbe?

– Ki más is, mint az én drága kiskutyám!

– Persze, persze, majd’ el is feledkeztem róla, hiszen neked ott van az a rágott fülű, ezer-mester kutyád. Nagy ász lehet az a bolhás koma, ha még a mobilhoz is ért!

– Ej, de kicifráztad a mondatot, Matyósapka! Egyébként neki is van mobilja!

– Hát, hogy a fityfenébe ne lenne neki! Épp egy ilyen címzetes főkolomposnak ne legyen hordozható távrecsegője? Mi sem természetesebb – évelődött tovább a fiú. – Így persze minden nap telcsiztek egymással.

– Igen is, szoktunk! Mi ebben a meglepő? Ha akarod, most rögtön felhívom, és megkérem, hogy szaladjon ide. Meg hogy harapjon egy jó nagyot a bokádba!

– Na hallod! De hagyjuk most Hajni anyóka legszebb meséinek felidézését, és térjünk vissza az eredeti témához: a mamád nagyon kishitű – vont mérleget a fiú, és mivel a lány nem felelt semmit, folytatta is:

– Nálunk hamarabb befejeződtek az otthoni meccsek. Tiszteletre méltó őseim végre-valahára voltak kegyesek megérteni, hogy nincs szükségem az örökös lárifárira. Azóta már vegytisztán be is látták: ha megbíznak bennem, jobban járnak, mint ha örökké aggodalmaskodnának értem.

– Jó neked, Zöldsapka, te már szerencsésen túl vagy rajta. De ne izgulj miattam, engem sem könnyű ám beültetni a hintába!

– Egyébként tetszik neked a szuper telefonom?

– Nem rossz darab, de te annál sokkal, de sokkalta jobban tetszel nekem!

– Még mindig a régi nótát fújod? Maradjunk csak jó pajtások, oké?

A fiú azonban egy centit sem tágitott:

– Az unokabátyám pár hét múlva fergeteges bulit tart otthon, mert a szülei autóval elzötyögnek hozzánk rokont látogatni. A sulinktól nem messze laknak. Lenne kedved eljönni velem?

– Zöldsapka, Zöldsapka, te aztán végképp javíthatatlan Rómeó vagy. Jut eszembe, még nem is meséltél az unokatesódról!

– Már megint ki akarsz siklani a téma elől!

– Hány éves?

– Nem mindegy az neked, gyönyörűségem? Egyébként két évvel idősebb nálam.

– Mit lehet tudni róla még, Éretlen sapka?

– Hogy mit lehet tudni rólam? Hogy nagyon, de nagyon...

A lány azonban résen volt, és gyorsan közbevágtott:

– Nem rólad, hanem róla!

Elfintorította arcát a fiú, de mégis belekezdett:

– Sok haverja van a környéken, pedig alig egy éve költöztek ide. Nem rossz srác, de mi ketten alapjában mások vagyunk.

– Például miben?

– Ugye, eljössz velem a buliba, aranyos kis Hajnika?

– Például miben vagytok másak?

A fiút bosszantotta, hogy végképp másfelé kanyarodott a beszélgetés. Mivel szerette a lányt, és végképp nem akarta megbántani, forró puszit nyomott az arcára, és gyorsan visszament a szobájába.

Zöldsapka hiába nyaggatta Hajnit egy kerek héten át, nem jutott vele dülőre. Pontosabban: jutott, de az gyászos kudarc volt számára – füstölgött is miatta épp eleget. Milyen klassz lett volna vele menni a buliba! Minden fiú a barátnőjével jelenik meg, csak neki nincs kivel. De elhessentette a komor gondolatokat: több is veszett Mohácsnál – a jelen tragédia is túlélhető! Ha nem jön, hát nem jön – legyen a lány baja: ő akkor is elmegy vigadni!

Alig pár nap maradt az ominózus szombatig. Hol volt már a csikorgó tél! Lassan a tavasz is elmaradt már. Rómeó épp az aulán vágott át, és mit hall?

– Hova a francba nyargalsz előlem, Zöldsapka! Úgy vágatsz, mint egy szagot fogott csődör!

– Hát te meg hogyan kerültél ide, unokabátyó?

– Gondoltam, beugrom ebbe a világszám homályhodályba, és nyaktövön csaplak. Sikerült is!

– Épp a könyvtárba igyekeztem. De holnap is lesz nap, úgyhogy gyere, álljunk félre ide a lépcső mellé!

– Nem bánom, édes egy öcsém, menjünk be oda a zugba, úgy is van nálam egy kis zugpálinka. Én már alapozok a hétvégi hacacáréra. Húzd csak meg te is, attól tán elmúlik a sápkór a képedről!

– Hiszen tudod, nagymenő, nem szoktam töménytet inni. A buliban is legfeljebb sörözgetni fogok.

– Te tudod pajtás, hogy mitől döglik a légy nálad – és jó nagyot kortyolt a szatmári szilvából.

– Brr, ez a toroköblögető aztán tényleg nem nagymamáknak való! Na, mi van a kis csajjal? Megdumáltad már a búráját? Nagyon kíváncsi lennék a te tündérműveidre! Hol rejtegeted azt a briliáns, gyorsan kerítsd elő nekem!

Mindössze egy lemondó legyintés volt a felelet. Hajni osztálya – a csapat élén a nevelőtanárral – épp ekkor ért a fiúk mellé.

– Nézzétek csak, gyerekek! – szólalt meg a tanár. – Megkettőződött Zöldsapka barátunk éke: már egy kék sapka is virít mellette! – Néhány fiatal teli szájjal nevetett a szurkálódó beszélgetésen – Hajnit épp saját gondolatai foglalták el, így ő csak fél füllel figyelt. Nem akart szóba elegyedni iskolatársával, de azért kedvesen odaköszönt:

– Szia, Zöldsapka!

– Hello! – viszonzta amaz kurtán.

A csapat jóformán még tovább sem haladt, amikor a felismeréstől leesett Kéksapka álla, és elkiáltotta magát:

– Hé, te lány, aki utolsó vagy a sorban! Állj csak meg egy pillanatra!

Megtorpant Hajni. A felcsattanó hang teljesen ismeretlennek tűnt.

– Nekem szóltál?

– Igen! Nagyon hasonlítasz valakire. Mintha láttalak volna már valahol. Várj egy kicsit, hadd gondolkodjam!

A lány helyben maradt sőt, kissé közelebb is lépett a fiúkhöz – a többiek pedig vihorászva elmentek.

– Na, mire jutottál?

– Nyugi, nyugi, angyalom! Hadd gondolkozzon még egy percet Kéksapka bácsi!

A név hallatára a lány arca tűzpiros lett. Szíve majdnem kiugrott feszes blúza alól. Álltó helyében is úgy kapkodott levegő után, mint egy üzött vad.

– Aha! Valami halvány emlék már dereng. Ha jól emlékszem, neked két neved is van. Az egyik már be is ugrott, de az igazi nem jön elő.

– No, akkor ki vele! – mondta síri hangon Hajni.

– Gyere ide!

Zöldsapka csendben a sarokba húzódott, és egy szót sem értett az egészből.

– Bevallom őszintén, a másik neved sehogyan nem jut eszembe. – Kis szünet után a homlokára csapott:

– Hát persze! A lakótelepi játszótéren találkoztunk! Azzal a szőrös barátoddal hintáztál. Ja igen, ráadásul kettővel több lába volt neki, mint nekem. Ugye?

Hajni csendben maradt.

– Olyan ártatlanul mondtad a nagy dumákat – elevenítette fel a múltat a srác – hogy szép sorjában be is vettem mind, mint egy nyeretlen kétéves, pedig engem már akkor is nehezen lehetett a falhoz állítani. Egyre jobban lelkesedtem érted!

– Már én is emlékszem rád, Kéksapka – nyerte vissza nyugalma lassanként a lány. – Búcsúzóul azt ígérted, hogy minden nap ott vársz. Emlékszel még?

– Már akkor sem tők volt a nyakamon!

– Vártál rám, Kéksapka?

– Hát persze, ott szobroztam minden másnap! – és elnyerítette magát.

– Máskülönben engem Hajninak hívnak.

– Ez az, ez az! Pontosan úgy, ahogy mondd!

– Figyelj csak, Hajni! Zöldsapka barátom épp mostanában kapott egy szép, fekete szalaggal átkötött kosarat a barátnőjétől. A hétvégén egy jó kis buli lesz nálam. Nem lenne kedved eljönni őt felvigyázni?

– Szívesen megteszem a kedvéért!

– Én viszont mégsem tudok részt venni a bulin – szólalt meg nem túl hihetően Zöldsapka.

– Akkor gyere el egyedül, Hajni! Majd én vigyázok rád!

– Rendben, Kéksapka!

A fiú odalépett a lányhoz, és megpuszilták egymást.

VI. rész

17.

– Már végképp nem tudom, hogy milyen hacukában menjek el a buliba! – panaszkolta keservesen Hajni, miután sorra magára húzta kollégiumi szekrényének teljes választékát.

– Bizony-bizony, nagy gondot vettél a nyakadba! – felelte a vele készülődő Kóbor.

– Miért nem adsz tanácsot?

– Nem kértél. Elég nagy lány vagy már! Ha valamiben tippre van szükséged, nyisd ki a szádát!

– Mégis, mit vegyek fel, drága kiskutyám?

– Hm-hm. Szerintem a leghasznosabb egy nadrág lenne. Fölé egy vékonyabb, szellős, de mégsem áttetsző vagy merészen kivágott blúz, és mivel a kopogó cipőtől amúgy sem tudsz megválni, azt húzd a lábadra!

A nagylány pislogott rá néhányat: nem is olyan rossz! – és már bújt is beléjük.

Végre elégedett volt magával. Mi is a következő tennivaló? A fiókos szekrényből előkotorta a parfümöt, és fífikás női illatsapdákat állított fel testén és blúzáján – a kutya éberen, de csak a szeme sarkából figyelte. A készülődés lázában a táska átrendezése sem maradhatott ki. Egyik műtyűr ki, a másik be... ahogy ez ilyenkor lenni szokott. Behúzta a cipzárt: ezzel is meg-lennék!

– A parfümös üveg helyett én inkább a mobilt tettem volna be – hümmögött a kutya. – Jóval több hasznát veheted! – és a két, hasonló alakú tárgy helyet cserélt.

– Mit kívánsz útravalónak?

Kóbor nem sokat töprengett a válaszon:

– Soha ne mások elvárásának akarj megfelelni, csakis a magadénak!

– Mindössze ennyit?

– Böven elég lesz ez mára! Csak be tudd tartani!

– Azt mertem volna remélni, hogy így, az első jeles alkalommal másfélével rukkolsz elő!

– No, tessék! Máris elfelejtetted hamuban sült pogácsámat: soha ne mások elvárásának akarj megfelelni! Miért gondolod, Hajnika, hogy bármikor és bármiért is meghazudtolnám magam?

– Jó, jó, de mégis... – méltatlankodott tovább a lány.

– Tanuld meg: nincs mégis! Világos?

– Rendben, értem én! Majd igyekszem, hogy ne felejtsem el az útravalódat... Hoppá, hát te hová készülsz? – vette észre Hajni, hogy a kutya is szedelőzködik.

– Elmegyek a Fekete Macskába biliárdozni egyet.

– Hová mész... és mit csinálni? Én naiv meg azt hittem, hogy elkísérsz a buliba, és meg is vársz valahol a közelben!

– Gardedámot azért már mégse faragj belőlem! Még a kedvedért sem leszek az! Úgyhogy gyorsan verd is ki a fejedből az ötletet!

– Ha nem jössz, hát megyek magam! – jelentette ki határozottan a lány.

– Na látod, Hajnika, ezt a karakán viselkedést már szeretem – és jó messzire félretolta a valahogy állandóan elébe kerülő mobilját.

– Mikorra jössz haza, kiskutyám?

– Hű, mára világra szóló lumpolást tervezek, így akár egész napra is elmaradhatok a kollégiumból.

Megszeppent a lány – hitte is, meg nem is – de a házibulira a végsőkig elszánta magát.

– Mehetünk? – kérdezte kutya.

Együtt ballagtak le a lépcsőn – mindketten feszülten, de ezt aligha vette volna észre rajtuk bárki is. Nyikorogva tárult az ódon kapu. Az utcára lépve jó szórakozást kívántak egymásnak, majd egyikük jobbra indult, a másik balra.

Hajni könnyen megtalálta a keresett épületet. Az első emeleti ablakból bömbölő zene igazította útba. Szerencséjére a kapu tárva-nyitva állt, így a telefonnal sem kellett bajlódnia. Ahogy egyre feljebb araszolt a félkörívű, kopott lépcsőkön, szíve egyre inkább a torkában kalapált. Senkit nem ismer a társaságból. Vajon hogyan fogadják? És nem utolsósorban: hogyan viselkedik majd Kéksapka? Tudta, hogy a lépcsőtől előre kell menni, és ott a keresett ajtó – de a harsogó zene anélkül is elárulta a pontos helyet. Az ajtóban megállt. Nagyokat fűjtatott, zsebkendőjével megtörölte gyöngyöző homlokát. – Gyerünk Hajni, gyerünk! – ne citerázz! – biztatta magát.

Kóbor is megérkezett a Fekete Macskába. Nehéz lenne kitalálni, pontosan miféle hely is az, de biliárdasztal biztosan volt ott. A pult mögött egy szép cirmos pompázott fekete kötényben.

– Mit parancsolsz, kutyus? – kérdezte, mert odabent mindenki tegeződött.

– Biliárdozni jöttem. Ma egy rendkívül fontos játszma végére teszünk pontot.

– Hol vannak a partnereid? Senkit nem láttam veled bejönni!

– Ketten vívunk meg egymással. Én itt leszek, ő pedig valamivel távolabb.

– Sokat tapasztalt macskura vagyok, de ilyesmiről még nem hallottam!

– Ilyen különleges és fontos partira csak ritkán kerül sor az életben!

– Akkor biztosan elég lesz egy dáká. Hány golyót kérsz, és milyen színűeket?

– Várj csak egy kicsit, kedves cicus! Mindjárt utána számolok! Egy fekete és két fehér egészen biztosan kell, és kérek hozzájuk még tizenhét csíkosat is!

– Hogyan kell löknöd, hogy te nyerjél?

– A két fehér golyó közül az egyikkel el kell találni a feketét, és annak úgy kell belöknie egy, de mindig csak egy csíkosat, hogy közben a másik fehérre se a fekete golyó, se a csíkosak nem érinthetik. De ez még mind semmi! A végére a két fehér golyó és a fekete marad az asztalon. Akkor a két fehér golyónak kell ütköznie úgy, hogy valamelyikük a feketét azonnal a lukba küldje. Különben az ellenfél nyer!

– Ezzel vége is a partinak?

– A férfias csatának igen, de még hátravan egy igen fontos momentum. Azzal tehetem fel az i-re a pontot.

– És mi lenne az?

– Azzal a fehér golyóval, amelyik a feketét a lukba küldi, úgy kell eltalálni a másik fehérét, hogy az a fekete golyóval szemközt a lukba essen. Akkor a fehér és a zöld uralja a teret.

– Ha mégsem te győzöl, mit veszítesz?

– Amit eddig elértem: tehát mindent!

Együtt léptek a sötét játékkerembe. A biliárdasztal fölött tányérburájú lámpa függött, állítható zsinórral. Egy kattanás, és máris fényárban úszott a zöld posztóval borított harctér.

– Aranyos cicuskám! Kérlek, kötényedből öntsd ki az asztalra a húsz golyót! Ha harc, hadd legyen harc: kezdődjék az ütközet!

A csontgolyók hangosan koppantak, és szertegurultak az asztalon. A kutya kézbe kapta a dákót, és vérforraló nyugalommal átsétált a túloldalra. Megnézte, melyik fehér golyó van jobb pozícióban, mögé került, és megkereste az optimális szöget.

Kéksapka kézen fogva vezette be a tágas nappaliba a szorongó, de a boldogságtól repeső lányt. Odabent már javában tombolt a parti. Egyesek hangos csoportokba verődve nagyokat húztak a poharakból, mások a szoba közepén rázva próbálták felhívni magukra a figyelmet. A házigazda átmenetileg megzabolázta a vad zenét, és barátnőjeként mutatta be a sokat tapasztalt, de e bejelentésre mégis elámuló társaság tagjainak az ő Fekete Gyémántját.

– Valóban jó szemű, ingyenc bélyeggyűjtő vagy, nagymenő! – zengték szinte kórusban a fiúk, és kajánul felnevettek.

– Na halljátok, barátaim! Hadd ragadjon a bélyeg! – tromfolt Kéksapka, mire már a lányok is elvihogták magukat.

A nagymenő besöpörte az elismerő szavakat, perdült egyet, és andalító ritmust keresett a számítógépben. A fel-felhangzó taktusoktól Hajni alig értette a bemutatkozó fiatalok nevét. A hangfalakból lassú, érzelmős zene bűgött fel, és a különcséért rajongó fiú máris táncba vitte őt. Izgatott kéz fogta át karcsú derekát, a két test forró kályhaként ontotta a meleget. A szerelmes lány úszott a boldogságban. Amint elcsitult a zene, az egyik haver hátulról megütögette Kéksapka vállát, és diszkréten a fülébe súgta: megérkezett a barátnőd! A házigazda egy közeli fotelhez kísért a kigyúlt arcú Hajnit, és egy „mindjárt jövök” biztatás után magára hagyta.

Kóbor idegei pattanásig feszültek, teste latyakban ázott. Nem véletlenül. Több csíkos golyó is alig pár milliméterre suhant el az álló fehértől. – Nem gondoltam volna, hogy ennyire ádáz csata lesz! – sóhajtott fáradtan. A kíváncsi cirmos diszkréten bekukkantott hozzá, és kérdés nélkül egy nagy pohár frissítőt szolgált fel neki.

– Köszönöm figyelmességedet, meleg szívű macskura!

– A végletekig megviseltnek tűnsz, kutyuskám!

Nem kellett szólnia, a válasz nagy betűkkel az arcára volt írva.

– Jól tudom én, kemény, férfias harcos vagy, kis kutyusom! – biztatta a cirmos, és újra magára hagyta.

Fékeveszett lendülettel tombolt a muri. A parádézó házigazda nem csak szövegével tűnt ki a többiek közül, de a parkettán is, ahol látványosan, merészen figurázott. Az újonnan érkezett lányt sem kellett féltetni: illő párja volt. A többiek nem minden irigység nélkül figyelték a

kimondottan nekik előadott bemutatót. A fotelben hagyott lány magányosan hiányolta az ő szíve választottját, de így legalább észhez tért némileg a hirtelenjében rászakadt nagy érzéstől. Mohón figyelt a körülötte forrongó, dübörgő, fiatalos világ minden egyes, hozzá eljutó rezdülésére. Hirtelenjében egy kihevült, kissé kapatos pár jelent meg mellette. Kéksapka volt a fiú, aki unokatestvére iskolatársaként mutatta be barátnőjének a parlagon hagyott Hajnit. Az izzó szívű lány szóhoz sem jutott, ahogy a házigazda egyre inkább lendületbe jött.

– Hiszen üres a poharad, gyémántom! Hogy lehet így mulatni?! – és gyorsan megtöltötte az első, kezébe akadó poharat, hogy Hajni markába erőltesse.

– Fogd csak, angyalom, ha már más nem lehet a kezeden! – a párocska kajánul nevetett a sikamlós beszéláson.

Hajni beleszagolt a kezébe nyomott pohárba.

– Na, akkor koccintsunk egyet, és egy hajtásra igyunk a szerelem annyira várt, forró beteljesedésére! – kurjantotta el magát Kéksapka, és a háromból két pohár teljesen kiürült. A harmadik csak harmadáig.

– Az a jó, ha az ember mindkét tenyere tele van! – lökte tovább a sódert vigyorogva a házigazda, és barátnőjére kacsintott. – Gyújtsál csak meg egy kábulatos cigit, és kínáld meg vele Fekete Gyémántot!

A lány épp csak hozzákezdett, a fiú már mögé is került, és a lenge blúz alatt megmarkolta mindkét, telt mellét. Kacér visítás volt a jutalma.

Hajni ügyetlenül vette ujjai közé az égő cigarettát. – Mi az, hogy kábulatos cigaretta? – fordult a fiúhoz.

– Te még azt sem tudod?

– Nem! – vallotta be szemlesütve.

A választ a barátnőtől kapta. – Nyugodtan elszívhatod, mert ez csak egy lájtos füves cigi. Alig van benne kábítószer. Majd meglátod, milyen királyul fogod érezni magad utána!

Hajni megrettent a hallottaktól. A bort sem kívánta igazából, de a narkót végképp nem akarta kipróbálni. Nyíltan visszautasítani nem merte, nehogy lenézzék – esetleg még ki is nevessék. Gyorsan kellett döntenie, mert a cigi már vastagon égett. Felvette az asztalról a majdnem teli poharat, belenyalt az italba, majd a poharat kissé álla alá engedte. Szájához emelte a cigit, de mielőtt beleszívhatott volna, kiejtette ujjá közül, és az belehullt a pohárba. Nem várta meg, hogy Kéksapka felháborodottan felfortyanhasson, máris hihető magyarázattal szolgált:

– Nem tudom, mi van velem! Hirtelen erős szédülés kapott el! – mondta kissé kábán, és látványosan megremegtette a poharat tartó kezét.

A házigazda gyorsan reagált a váratlan fejleményre. Fürgén kikapta a reszketeg kézből az italos poharat, és visszatette az asztalra, hogy nagyobb baj ne történjen.

– Odakísérjelek a nyitott ablakhoz? – ajánlkozott a szintén megrémült barátnő.

– Jó lenne, és előre is köszönöm a segítséget – felelte szintelen hangon Hajni.

A kutya csak hosszas méricskélés után mert újabbat lökni. A golyók annyira rosszul álltak, hogy csak a legpontosabb célzással küldhetett újabb golyót a lukba. Végül egy mesteri lökessel nemcsak az esedékes golyót tette le, de a két fehérét is elfogadható pozícióba hozta.

– Ej, de sokat kellett küzdenem ezért a kiegyenlített állásért! – dünnyögte.

Hajni ismét magányosan szobrozott. A feje ugyan teljesen tiszta maradt, mégis jól esett neki a hűs levegő. Éberén figyelte a közelében mulatókat, hátha egyikükben ráismer a nagy Ő-re.

Két kihevült kamasz lépett a sarkig tárt ablakhoz, hogy mélyeket szippantson az üde levegőből.

– Sziasztok! – szólította meg őket kedvesen a lány. – Nem tudjátok, merre találhatnám Kéksapkát?

– Valahol a közelben tobzódhat – válaszolt egyikük, és faképnél hagyták.

A lány vont egyet a vállán, és továbbra is türelmesen várakozott. Felpörgött állapotban toppant elé a házigazda.

– Elmúlt már a gyerekes kólikád, Fekete Gyémánt?

– Igen – felelte észrevehető örömmel.

– Mihez lenne kedved? – érdeklődött a pirosuló arcú lánytól.

– Mindenki énekeljen egy nótát kedve szerint – jött a meglepő válasz.

A váratlan fordulatokért rajongó Kéksapka teljesen elképedt. Kis ideig bambán nézett Hajnira, majd gyorsan átfurakodott a számítógéphez, és minden figyelmeztetés nélkül leállította a zenét.

Az extázisban rángatózó bulizók ordítva lázadoztak:

– Melyik vadbarom kapcsolta ki?

– Mi van itt, parasztfelkelés? Nyugi, hóbörgő népség! Én voltam az elkövető, úgyhogy kussoljatok el! Máskülönben is jól teszitek, ha befogjátok a bagólesőtöket, mert mindjárt igazi világszámnak lehetünk fültanúi!

– Ne bolondozz itt velünk, Kéksapka! – harsogta az egyik srác.

– Na, rigófejű fiacskám, akkor Fekete Gyémánt után rögtön te fogsz énekelni!

Bizonytalan léptekkel megérkezett Kéksapkához kissé bódult barátnője, aki egy ideje már keresgélte a fiút. Azonnal átölelte vékony nyakát, és jó ideig nem engedte ki éles karmai közül.

A lármás banda átmenetileg elcsitult, a csendes utcáról behallatszott a tücsökzene.

– Akkor most halljuk a nagyszerű primadonnát, a legszebb Fekete Gyémántot! – konferálta fel Hajnit Kéksapka.

A lány kettőt lépett előre az ablaktól, és minden teketória nélkül belekezdett:

Szállj el, kismadár
Nézd meg, hogy merre jár
Mondd el, hogy merre járhat ő

Mondd el, hogy szeretem
Mondd el, hogy kell nekem
Mondd el, hogy semmi más nem kell

Csak a hold az égen
Csak a nap ragyogjon
Simogasson a szél
Simogasson, ha arcomhoz ér

Csak a hold ragyogjon
Csak a nap az égen
Nekem semmi más nem kell

Kell, hogy rátalálj
Szállj el kismadár
Nézd meg, hogy merre járhat ő

Vidd el a levelem
Mondd el, hogy kell nekem
Mondd el, hogy semmi más nem kell

Csak a hold az égen
Csak a nap ragyogjon
Simogasson a szél
Simogasson, ha az arcomhoz ér
Csak a hold ragyogjon
Csak a nap az égen
Nekem semmi más nem

Soha ne gyere, ha most nem jössz
Soha ne szeress, ha most nem vagy itt
Soha ne gyere, ha most nem jössz
Soha ne szeress, ha most nem vagy itt

Vap-vap-vap-suwap
Vap-vap-suwapap
Vap-vap-vap-suwapapé
Vap-vap-suwap-vap
Vap-vap-vap-suwap
Vap-vap-vap-suwapapé

Csak a hold az égen
Csak a nap ragyogjon
Simogasson a szél
Simogasson, ha arcomhoz ér
Csak a hold ragyogjon
Csak a nap az égen
Nekem semmi más nem

Vap-vap-vap-suwap
Vap-vap-suwapap
Vap-vap-vap-suwapapé
Vap-vap-suwap-vap
Vap-vap-vap-suwap
Vap-vap-vap-suwapapé

Csak a hold az égen
Csak a nap ragyogjon
Simogasson a szél
Simogasson, ha arcomhoz ér
Csak a hold ragyogjon
Csak a nap az égen
Nekem semmi más nem kell

Csak a hold az égen
Csak a nap ragyogjon
Simogasson ha arcomhoz ér
Csak a hold ragyogjon
Csak a nap az égen
Nekem semmi más nem kell

A buli hangulatától teljesen elütő, tisztán csengő hang megdöbbenetette és kissé tán ki is józanította a mámoros ifjakat. Némelyikük arca – még Kéksapkáé is – valósággal átszellemült, ahogy megérintette a varázs. Ez persze nem tarthatott sokáig. Ahogy éles szemű barátnője észrevette a hangulat változását, a számítógéphez imbolygott, és egy gyilkos erejű düm-düm zenével ragadta torkon a meghitt csendet. Gyorsan visszatért ugyancsak kaptos barátjához, és egy csendes szoba felé csábította.

A Fekete Macskában zajló gigászi küzdelem továbbra is hűen tükrözte a buliban fodrozódó eseményeket. A cirmos egyre hosszasan időzött el a játéktér egyik félreeső, homályos szegletében. Ahogy apadt a golyók száma, úgy könnyebben szorongó lelke.

Kéksapka önmagával elégedetten lépett ki a szobából. Feje már alaposan zsibbadt a tintától, de még nem teljesen ázott el tőle. Rácsukta az ajtót az egyik heverőn meztelenül alvó barátnőjére, és testben-lélekben kielégülve lépett a zajos nappaliba.

– Hurrá, újra itt van közöttünk Kéksapka barátunk! – éljenezték meg a józanabb haverok.

A fiú szeme az egymagában üldögélő Fekete Gyémántra tévedt, és eszébe jutott, milyen igézően, csodálatosan is énekelt az imént. Alaposan végigmustrálta. – Hiszen ez a kis csaj magával ragadó szépség! – gondolta, és buja vágy gerjedt benne.

– Még sohasem hallottam énekelni ilyen csodálatos hangú teremtet, mint amilyen te vagy, Fekete Gyémánt! – ült Hajni mellé. – Egyszerűen magadhoz bilincselte nagyszerű lényed ellenállhatatlan varázsával – bonyolódott bele kissé nehezen forgó nyelvvel a mondatba.

Bár a hosszú magány némileg tompította Hajni felhőtlen lelkesedését, de ezek a kulcsszavak újra szélesre tárták tapasztalatlan szívét, és viharos gyorsasággal feledtettek vele minden kellemetlenséget.

– Nagyon örülök, hogy ilyen mély érzést sikerült keltenem benned! – lelkesedett.

A fiú észrevette, hogy a lány őszintén kitárulkozik. – Úgy látszik, sima ügy lesz a kis bébi beavatása – gondolta, és már előre dörzsölte a tenyerét.

– Túl harsogó itt a zene. Nem lenne kedved egy félreesőbb helyen beszélgetni?

– Már én is akartam javasolni. A fejem szinte szétrobban ettől az agynyúzó hangorkántól. Mindennek lehet ezt nevezni, csak épp zenének nem!

– Épp így gondolom magam is – azzal kézen fogta a lányt, és elindult vele a nem is olyan rég otthagyt szobába.

Sötét gondok felhőzték a kutya arcát. A két fehér golyó annyira szerencsétlenül állt meg, hogy szinte lehetetlennek tűnt a siker. Közülük a rosszabbik pozícióban lévő úgy akadályozta a másikat, hogy három mandiner is kellett a fekete eltalálásához, és akkor hol van még valamelyik csíkos, nem is beszélve a lukról! Keze visszafoghatatlanul remegett. Nem mert kockáztatni, és egy széket maga alá húzva leült egy kerek asztalhoz. Nem sokáig kellett magányosan ücsörögni: egy újabb üdítővel ott termett a reá éberen figyelő macskura. Szép zöld szemével a kutya mélybarna, de most rettenetesen fáradt szemébe nézett. A két pillantás hosszasan összekapcsolódott, és a kutya szeme apránként felizzott, mint egykor az állatkert

főbejárata előtt. Biztos kézzel nyúlt a frissítőért, egy húzásra le is küldte a torkán, kezével megtörölte a száját, és már ott is termett az asztal mellett.

A nagymenő az üres heverőre telepedett le a lánnyal, és amúgy bevezetesként Zöldsapkáról kezdett vele beszélgetni. A lány örült a közös témának, de ahogy egyre több rosszalló megjegyzést kellett hallania, úgy oszlott felhőtlen jó kedve. Határozottan védelmébe vette iskolatársát, mire Kéksapka gyorsan azt javasolta, hogy inkább térjenek át élvezetesebb témákra.

Időközben a játékteremben az utolsó darabig elfogytak a csíkosak az asztalról. Már csak a két fehér golyó volt a zöld posztón, no meg a fekete. A cirmos csendben odalépett az ő kis kutyuskájához. – A Fekete Macska szerencséje legyen veled! – cirógatta meg a buksiját, és nagy nyugalommal kísétált.

Kéksapka már addig is többször végigsimította a lány forró testét, most viszont egészen közel húzódott hozzá – közben alaposan meghúzta az ágy mellé letett szilvóriumot. Újfent agyba-főbe dicsérte szépségeért, divatos ruhájáért, magával ragadó bájáért, izgató illatáért Fekete Gyémántot, akinek mindez nagyon imponált. Lendületbe jött a nagymenő, és nyelve könnyen utat tört magának, elzsibbasztva a lány, ártatlan női ajkat. Mindez jól is esett a lánynak, meg nem is – a teljes örömhöz túl sok szeszgőz párolgott ki a csókkirályból. A lány egészen a falnak szorult. A fiú keze egyre mozgékonyabbá vált, és ő finoman próbálta elhárítani.

– Még ne! – kérte szépen Kéksapkát. – Nem kell az ilyesmit elkapkodni!

– Miért, tán nem esik jól, picinyem? – kérdezte lihegve amaz.

– Igen, de mégis... – és Hajni már tudta, hogy rosszul felelt.

A fiú újból szájához emelte a flaskát, és jó nagyot kortyolt, mint aki végső csatába indul. Úgy fordult vissza, hogy elzárja bármiféle menekülési kísérlet útját. Felrántotta a laza blúz alját, kiszabadította a körte alakú, feszes mellet, és mohón csókolni kezdte, mintha be sem tudna telni vele. Csak ekkor kondult meg a vészharang a lányban – de most nagyon. Nagy nehezen, de kiszabadította egyik kezét, megmarkolta a fiú haját, és lehúzta annak fejét magáról. Kéksapkát azonban ezzel nemhogy eltántorította volna, de egyenesen olajat öntött vele a tűzre.

– Nem is gondoltam volna, hogy ilyen tüzes kis vadmacska akad ma alám!

– Hagyjál békén engem, már elegendem van az erőszakoskodásodból! – próbált megszabadulni Hajni.

– Épp most? Hiszen most vagy a legvonzóbb! Fantasztikusan ingerelsz a küzdéssel, én dögös kis Fekete Gyémántom!

– Nem vagyok én neked se Fekete Gyémánt, se Hajni! Felejts el egész életedre!

A fiú felajzott bika módján hördült fel, és szilaj, átfogó támadásba kezdett. Újra rabságba zárta a tiltakozó lány gyenge kezét, és már neki is esett a könnyen engedő nadrággombnak.

– Ne, ne! – tiltakozott Hajni, de mindhiába.

Már a cipzáron is túl volt, és ellenállhatatlanul nyomult tovább. A lány hirtelen felismeréssel meglazította feszes tartását, és váratlanul hatalmasat lökött Kéksapkán, aki úgy gurult le a szőnyegre, mint a Fekete Macskában a fekete golyó a lukba. Az alaposan elázott fiú zsibbadtan terült el. Megpróbált ugyan felkelni, de csak egy csiga lassúságával tápáskodott – Hajni viszont viharos tempóban pattant fel, úgy-ahogy rendbe szedte ruházatát, és már indult is az ajtó felé. A nagymenő szerette volna újra keze közé kaparintani, és amikor látta, hogy elkésett vele, még utána kiáltott:

– Te kis... – de a mondat végét Hajni mindörökre kicsukta a füle elől.

Úzött, halálosan sebzett vadként vágódott ki a ház kapuján. Szeme tele könnyel, szíve a csalódottság dühével. Útját a kollégium felé vette.

A késő tavasz szokatlan hőséggel telepedett a városra. A fullasztó levegő már a vihar előtti, beszédes csenddel volt terhes. A gyéren világított utca két oldalát terebélyes, összehajló lombkoronájú fák szegélyezték. A flaszter esti némaságát csak a siető cipők kopogása verte fel.

Fokozatosan oldódott benne a feszültség, ahogy a fal mentén igyekezett. Bár még törölgette nedves szemét, de már a tömbházak között alantasan megbúvó lelépőket is könnyedén vette. Túljutott a következő mellékutcán is, amikor erős süvöltést hallott a távolból. Fel sem eszmélt, és az orkán erejű szél már be is terítette őt a város felkavart, szennyes porával. Szeme, szája, de még a füle is tele lett mocsokkal – sőt, bőven jutott a ruhája alá is. Megállt. Ahogy tudta, rendbe hozta, leporolgatta magát. Ettől a kis elfoglaltságtól lecsendesedett a benne addig kavargó összevisszaság is.

– Már hallom is a közeli élelmiszerbolt szellőzőjének eltéveszthetetlen zúgását. Gyerünk csak tovább, Hajni! – biztatta magát.

Túljutott a közkedvelt kis üzleten, amikor a távoli keresztutcából egy csodaszép autó érkezett sebesen balkézzről. Kerekei élesen csikorogtak, ahogy nagy ívben bekanyarodott, majd hirtelen megállt. Egyik ajtaja kivágódott, és már ment is tovább.

A keresztutcánál síri csend fogadta a lányt, aki nekiindult, hogy átkeljen az úttesten. Alig lépett néhányat, amikor mintha halk nyöszörgést hallott volna a járda mellől. Rettenetében szoborrá merevedett; lélegzetét visszafojtotta. Keze és lába visszavonhatatlanul remegni kezdett. Páni félelem kapta el, nem tudta, mitévő legyen. Vér tolult fejébe, agya lázasan zakatolt. Öntudatlanul rontott neki a járdának, ahol úzött vadként száguldott tovább. A következő sarkon még úgy, ahogy sikerült lelépnie, de a túloldalt megbotlott, és arccal előrebukott a járdán.

Csak lassan költözött vissza belé az öntudat csírája. A közelmúlt eseményeinek emléke elillantak; feje átlátszóan tiszta és üres volt, mint a végtelen puszta.

– Hol is vagyok?

– Ja, igen, épp a járdán hasalok.

– De hogyan kerültem ide?

– Mintha valahonnét menekültem volna. Hát persze, a házibuliból! De mégsem. Hadd gondolkozzam még egy kicsit! Valami történt azután is. Megvan! Valaki a járda szélén feküdt, és halkán nyöszörgött – talán éppen úgy, mint én most.

– Mi lehet vele? Továbbra is ott van? Vajon ő hogyan került oda?

Kínkeservesen ült fel. Végigtapogatta sajgó testét. – A fejemen két púp nőtt, a térdem cefetül fáj, a karomon a plezúr alaposan lehorzsolva. Hogy is mondta egykor Kóbor? Ebsont beforr!

– Feltápázkodott, és teketória nélkül visszafordult.

Hamar rátalált a földön fekvő emberre, és leguggolt. Alig lélegzett. Magas sarkú női szandálra, és abban egy harisnyába bújtatott, formás lábra tapintott. Már a combjánál tartott, és csak jóval afölött deréktájban bukkant rá a felhúzódott miniszoknyára. A blúza nyirkos volt, nyaka és arca merő latyakban ázott.

– Tud beszélni? – kérdezte.

Választ nem kapott. Vállpántos táskájából elővette a karácsonyra kapott mobilt. Kit is hívjak fel? Nem töprengett sokáig, mert eszébe jutott a segélyszám. Életes női hang szólalt meg tisztán:

– Miben segíthetek?

– Sürgős segítségre lenne szükség! Egy nő fekszik az utcán, nyaka és arca tiszta vér. Már csak alig nyöszörög. Szerintem életveszélyben lehet!

– Kérem a pontos címet!

– Azt nem tudom megmondani.

– Akkor nézze meg a legközelebbi utcatáblát!

Paff lett a lány. Agya lázasan kutakodott: melyik utcába is volt ő hivatalos? Ja igen, megvan!

– Az Egérúton vagyok!

– Akkor már csak a házszám hiányzik. Kérem, diktálja be!

– Azt sajnos tényleg nem tudom megmondani. Az biztos, hogy a negyvenes alatt, kissé még a fűszeresen is túl.

– Érdekes ember maga – volt a tömör reakció. – Szerencsére ismerem a környéket. Kérek egy nevet és egy telefonszámot is!

Öt percen belül rohamkocsi vijjogása verte fel a városrész éji nyugalma. A nagykamasz két kézzel integetett a sofőrnek. Csikorogva fékezett a jármű, és hárman ugrottak ki belőle. Egyikük az utcára boruló sötétség miatt azonnal fejlámpát húzott a fejére, úgy sietett az alélt nőhöz.

– A szentségit! Ezt jól elintézték! – fortyant fel dühösen.

Addigra két társa is odaérkezett. Szerencsére mindhárman tapasztalt rókák voltak. Tudták mi a dolguk, és tették is. Egyikük odaszaladt a kocsihoz, és helyszínelőket kért a központtól. Visszatérve megszólította az ott álldogáló Hajnit.

– Te hívtad ki a mentőket?

– Igen – felelte halkán.

A férfi végignézett rajta, és megcsóválta a fejét.

– Derék ember vagy, a teremtsit! – és társai segítségére sietett.

Pár perccel később egy újabb villogó autó parkolt le a már se nem néptelen, se nem csendes utcában. Két rendőr lépett a mentősökhöz. Pár szót váltottak, majd a mentőautó sofőrje rámutatott a lányra.

Amíg az egyik helyszínelő a sebtében összeverődött bámészkodókat terelgette arrébb, társa a továbbra is ott álldogáló kamaszhoz lépett, bemutatkozott neki, majd alaposan kikérdezte. Még a válaszok felénél sem tartott, amikor sietve csapódott a rohamkocsi ajtaja. A sziréna nagy bajt sejtetve felüvöltött, és a mentő észveszejtő sebességgel elviharzott az ügyeletes kórház felé.

Mire véget ért az alapos kérdezgetés, már csak hárman maradtak az utcában.

– Fontos információkat kaptunk tőled. Köszönjük a segítséget! Bár a szolgálati autóval tilos utasokat szállítani, de szívesen hazafuvarozunk!

Tán már három hét is eltelhetett a nagy port felvert eset óta, amikor megcsörrent a mobil. Hajni nem lepődött meg rajta.

– Szia, Zöldsapka! – búgta. – Már nagyon vártam, hogy hívj!

Ekkor valaki bekopogott a kollégiumi szobába.

– Tessék, szabad!

Az ügyeletes nevelő lépett be, és egy férfi várakozott mögötte.

– A rendőrségtől keres téged egy tiszt.

A meglepett lány gyorsan elbúcsúzott barátjától, hogy hamarosan visszahívja.

Ketten maradtak odabent. A rendőr egy csokor virágot nyújtott át neki.

– Több oka is van annak, hogy eljöttem magához.

– Nyugodtan tessék tegezni engem!

– Rendben, de akkor az legyen kölcsönös!

– Köszönöm.

– Szóval, miért is vagyok itt? Hát először: a mentősök és az ügyeletes kórház orvosai is megkértek, mondjam el neked: ha negyedóra késéssel kerül orvoshoz a sértett, már nem tudták volna megmenteni az életét. Ezúton köszönik neked. Mi, rendőrök pedig a példamutató, bátor helytállásodért fejezzük ki hálánkat. Még a legöregebb zsaruk sem hallottak olyan remek teremtről, mint amilyen te vagy!

A sok dicséretbe belepirult a lány – nem szokott ő az ilyesmihez.

– Nagyon örülök, hogy segíthettem a nénin. Remélem, minél előbb felgyógyul, és mindörökre elfelejti a rossz emléket.

19.

A konyhában felsistergett a forró olaj. A panírozott hús illata betöltötte a lakást. Kóbor gyomra kordult egyet.

– Ha nem kapok belőle tüstént, éhen pusztulok! – gondolta, ám, mint tudni illik, nem eszik olyan forrón a kását. A lány fejében persze egészen más gondolatok keringtek. Milyen szerencsésnek is mondhatja magát, hogy a sors összehozta Zöldsapkával! Már nyíltan be merte vallani magának, hogy szereti a fiút – és az a pláne az egészben, hogy ő viszonszereti. Milyen nagyszerű így az élet! Még csak a megérdemelt nyári szünidő első napját koptatja, de már tengernyi terve van. Az iskolából kiballagott fiú szülei meghívták vidékre nyaralni, és most nagyon bízott benne, hogy senki nem gördít ez elé akadályt. De miként intézze el a dolgot otthon? A legjobb lenne mielőbb túlesni rajta! – Az ebédnél majd sort kerítek rá... addig még van egy kis idő – gondolta, és a könyvespolchoz lépett, mert két kötetet is kikölcsönzött a sulis könyvtárából. – Melyikkel is kezdjem?

Kóbor ezalatt kiment a szobából. – Régóta nem barangolhattam be a lakást – tűnődött. – Körbeszimatolok!

A nyúlfarknyi mustra végeztén visszatérve Hajnit már egy könyv fölé hajolva találta. – Ez is rendben lenne! – könyvelte el.

Nehéz lett volna eldönteni róla, hogy mennyire elégedett az események alakulásával. Bár arcvonásai egyre simábbá váltak, egy aprócska ránc mintha még meghúzódott volna homloka közepén.

Újabb illatfelhő kúszott be. – A szalmakrumplit is szeretem! – hagyta jóvá Kóbor. – Micsoda pazar lakomában lesz ma részünk! Nem vártam... Hm, de lesz-e süti? Mert én azt imádom! Legjobb lesz, ha utána nézek!

A konyhában Hajni mamája szorgoskodott. A kisült húsok a jénai alatt várták sorsukat, a krumpli már rózsaszínt öltött az olajban. – Eddig még minden rendben... De hol a nyalánság? Én a legjobban a csokitortát szeretem! Miért ne dukálhatna épp az a fejedelmi ebéd végére?

Az anyuka három dobozt vett ki a hűtőből. Összefutott a nyál a kutya szájában. – Azt a leborult szivarvégét! Hiszen egy egész csokitorta raboskodik odabent! Jaj, nehogy megfázzál, édesem! Én akár már most is megmelengetnélek a gyomromban!

– Gyere ebédelni, kislányom!

– De klassz illat van idekint! – ült le Hajni a résnyire nyitott konyhaablak előtti székre.

– Kisgyermekkorodban is annyira szeretted a rántott húst! Gondoltam, ezzel ünnepeljük meg ezt a jeles napot.

– Már én is nagyon vártam a vakációt!

– Persze, persze – jött zavarba az anya – megünnepeljük azt is!

Közben megterítette az asztalt. A fehér porcelántányérok mellé üvegpoharak is kerültek.

– Milyen frankó tányérok! Nem a műanyagtálból eszünk sült krumplit?

– Hová gondolsz, kislányom! Ma ünnep van, és az lesz holnap is!

– Miért, holnap mi lesz? Nincs se névnap, se születésnap, de még karácsony sincs!

– Igazad van, egyik sem lesz. De a holnap és utána minden nap is olyan lesz, mint a mai.

– Mi a manó! Az meg hogy lehet?

– Valamennyivel tedd arrébb azt a vigyori képű kutyafigurát az asztal közepéről, hogy a hús is elférjen rajta! Milyen rostos üdítőt kérsz, kislányom?

– Miért, milyen van?

– Kajszi, szőlő, eper. De szívesen csinállok málnaszörpöt is, ha kérsz.

– Jó, akkor azt kérek!

Hajni mamája elővette a szódás szifont. – Tudod... – kezdte kiszáradt torokkal – azt ünnepeljük meg most, hogy soha többé nem megyek el Dániába dolgozni. Ez egyben azt is jelenti, hogy ha a jövő tanévtől nem akarsz kollégista lenni, akkor itthon maradhatsz velem.

Boldogan ragyogott fel a lány arca.

– Juj, de jó! Tudod, mennyire örülök ennek a remek hírnek! – ugrott fel helyéről.

Ha már úgyis állt, áttette a kutyafigurát az asztalról az ablakpárkányra. Vidáman anyja elé perdült, életében először átölelte a nyakát, és két puszit nyomott arcára.

A döbrent, súlyos csendben valósággal megdermedtek, mintha még az idő is megállt volna. Alig hallhatóan, lelke legmélyéről sírt fel az anya. Hajni tétozás nélkül tenyerébe fogta, óvatosan végigsimította és ismét megpuszilta remegő, heges arcát. Némán mozgott a hálás női ajak, szó rajta mégsem tudott kijönni, így minden szónál ékebben fejezte ki feltámadó anyai érzéseit: forrón magához ölelte a lányát.

Diszkrétan megkoccantak az ablaküvegek. Az ablakpárkányról egy fuvallat illant ki a konyhából. A közelben volt egy égisz erős nyárfá. Annak csúcsa körül keringett néhányat, majd nyomtalanul eltűnt.